

(ποτέ δεν τα πηγαίναμε καλά με τα) **editorial**

Η εφημερίδα τοίχου “γιατί φοράς κλουβί;” (γφκ) κυκλοφορεί άτακτα εδώ και 14 περίπου χρόνια στην πόλη της πάτρας μολύνοντάς την με αντιεξουσιαστικές και αντικαπιταλιστικές απόψεις (παλιότερα τεύχη μπορείτε να βρείτε στο πάντα φιλόξενο anatoria.wordpress.com). Ο σκοπός από την αρχή ήταν να παίζει ένας αντιεξουσιαστικός λόγος με μια σχετική συνέπεια και συνέχεια στο χρόνο. Κι αυτό να γίνεται στο φυσικό του χώρο, στο δρόμο. Σε ένα μικρό βαθμό το πετύχαμε. Αρκετές φορές όμως είχαμε το πρόβλημα της έλλειψης χώρου που αναπόφευκτα φέρει η Α3 έκδοση κι έτσι είπαμε να δοκιμάσουμε και την έκδοσή της σε έντυπο που θα μοιράζεται χέρι με χέρι. Με θεματολογία κάποια λίγα από αυτά που κρίνουμε ως σημαντικά στις μέρες που ζούμε και απασχολούν το κεφάλι μας. Κάποια στιγμή βγήκαν και 2 σχετικά πολυσέλιδα έντυπα (μάης 2012 και σεπτέμβρης 2012), αλλά μετά το σταματήσαμε. Τώρα λέμε να το ξαναρχίσουμε. Οι τωρινοί στόχοι μας; Να προσπαθήσουμε να βγαίνει λίγο πιο συχνά από πριν (αυτό δεν είναι και πολύ δύσκολο) και αν αυτά που κατά καιρούς (έχουμε σκοπό να) γράφουμε προβληματίσουν και κανέν άνθρωπο ευχαριστημένοι θα είμαστε. Σε αυτό το τεύχος, όπως και σε κάποια επόμενα υποθέτουμε, θα ψαχνόμαστε ως προς το τι μορφή θα έχει, πώς θα συνεχίσει, αν θα συνεχίσει... Και μια συμβουλή για τους όσους αναγνώστες. Αναφερόμαστε σε πολλά γεγονότα αλλά όχι εκτενώς καθώς δεν είναι αυτός ο σκοπός μας. Σκοπός μας είναι αυτά τα γεγονότα να στηρίζουν την όποια άποψή μας, καθώς αυτό που μας λείπει δεν είναι τόσο η πληθώρα δεδομένων γύρω

μας αλλά η ανάλυσή τους και η σύνδεση μεταξύ τους υπό το αντικρατικό και αντικαπιταλιστικό μας πρίσμα. Οπότε είναι ευθύνη του κάθε αναγνώστη να ψάχνει για τυχούσες ανακρίβειες στα γραφόμενά μας όσον αφορά κάποια γεγονότα (κι αν θέλει να μας ενημερώνει). Κατά τ' άλλα ούτε τίποτα θεωρητικοί είμαστε ούτε τίποτα γαμάτες αναλύσεις έχουμε. Απλά προσπαθούμε να καταλάβουμε λίγο τι παίζει γύρω μας σε καιρούς σύγχυσης και υπερπληροφόρησης σαν αυτούς που ζούμε και να κρατήσουμε όσο γίνεται το κεφάλι μας στη θέση του. Δε διεκδικούμε ούτε κάποια πρωτοτυπία ούτε κάποια πατρότητα στις απόψεις που εκφράζονται εδώ καθώς σε μεγάλο βαθμό προέρχονται από κουβέντες με συντρόφους (και όχι μόνο) και είναι επηρεασμένες και από δουλειές άλλων συντρόφων που πολλές φορές δεν αναφέρουμε χάρην οικονομίας χώρου. Τσεκάρετε οπωσδήποτε τις όποιες παραπομπές κάνουμε σε δουλειές άλλων συντρόφων, όπως και την όποια βιβλιογραφία δίνουμε κατά καιρούς. Θα σας βοηθήσει (εμάς σίγουρα μας βοήθησε). Πνευματικά δικαιώματα δεν αναγνωρίζουμε οπότε οποιαδήποτε αναδημοσίευση για τους σκοπούς του ταξικού πολέμου είναι θεμιτή. Θα μας στεναχωρούσε όμως ιδιαίτερα να βλέπαμε τις απόψεις μας να πλέουν μες στο βούρκο των κάθε είδους μμε. Το έντυπο διανέμεται χέρι με χέρι με τιμή κόστους που εξαρτάται από την ποσότητα των σελίδων κάθε φορά (αυτό έφτασε περίπου 80 λεπτά). Αν κάποιος δεν έχει ας μη ντραπεί να το ζητήσει κι έτσι.

Η ύλη έκλεισε στις 28 Αυγούστου και κυκλοφόρησε στις 31. Καλή ανάγνωση. Τα λέμε.

Γιατί Φοράς Κλουβί;

τεύχος 4, Αύγουστος 2016

ALL LIVES MATTER. ΣΟΒΑΡΑ;

(ή αλλιώς πώς ο ρατσισμός προσπαθεί να τη βγει αντιρατσιστικά στα θύματα που αφήνει πίσω του)

“Βεβαίως κύριε Εισαγγελέα, στα δεκατρία χρόνια στο μπουντρούμι, μου ξεριζώσατε τα πιο απλά πράγματα. Δε θυμάμαι καν πλέον την απέραντη απαλότητα των μηρών μιας γυναίκας. Αντιθέτως όμως, οφείλω να σας ομολογήσω ότι θα μπορούσα ακόμα να λύσω και να ξαναδέσω ένα COLT 0,45 με τα μάτια δεμένα και με την ίδια δεξιοτεχνία που σας χρειάζεται για να διεκπεραιώσετε τη δικογραφία ενός φτωχοδιάβολου. Θα μπορούσα να γλιστρήσω τις σφαίρες μέσα στο γεμιστήρα με αυτή την αυθάδεια που έχετε όταν γυρνάτε τις σελίδες. Μία σφαίρα, μία σελίδα, μία σφαίρα, μία σελίδα...”

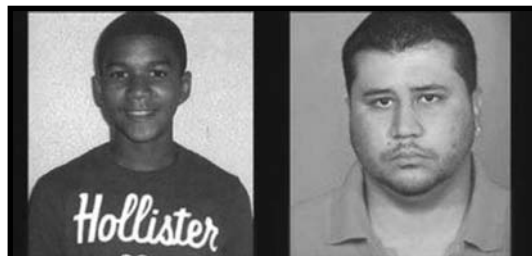
Jean-Marc Rouillan (μέλος της επαναστατικής αντάρτικης οργάνωσης ACTION DIRECTE που έδρασε στη γαλλία τις δεκαετίες '70 και '80. Από κείμενο μέσα από τη φυλακή που έκατσε κοντά 20 χρόνια, 1987-2007, τα περισσότερα στην απομόνωση, και από τότε βρίσκεται σε ένα καθεστώς ημιελευθερίας. Δε μετάνιωσε ποτέ για τη δράση του.)

“Το παρίσι των εργατών με την Κομμούνια του θα γιορτάζεται πάντα σα δοξασμένος προάγγελος μιας νέας κοινωνίας. Τους μάρτυρες της τούς έχει κλείσει μέσα στη μεγάλη της καρδιά η εργατική τάξη. Τους εξολοθρευτές της τούς κάρφωσε κιόλας η ιστορία στον πάσσαλο της ατίμωσης απ’ όπου δε μπορούν να τους λυτρώσουν μήτε όλες οι προσευχές των παπάδων τους.”

30 μάρτ του 1871

(έτσι τέλειωνε η “διακήρυξη του γενικού συμβουλίου της διεθνούς ένωσης εργατών για τον εμφύλιο πόλεμο στη γαλλία, το 1871” που γράφτηκε από τον Καρλ Μαρξ, προς υπεράσπιση της παρισινής κομμούνιας που πνίγηκε στο αίμα. Το βιβλίο κυκλοφορεί με τον τίτλο “Ο εμφύλιος πόλεμος στη γαλλία” και μπορείτε να το βρείτε στη δανειστική βιβλιοθήκη της ΑΝΑΤΟΠΙΑ. Το ουστήνουμε ανεπιφύλακτα.

Το σλόγκαν black lives matter (BLM) ξεκίνησε ως hashtag στα social media από 3 μαύρες από την αμερική το καλοκαίρι του 2013. Αφορμή ήταν η αθώωση του δολοφόνου george zimmerman ο οποίος στις 26 φλεβάρη του 2012 είχε δολοφονήσει εν ψυχρώ τον 17χρονο μαύρο Trayvon Martin. Ο zimmerman ήταν εθελοντής πολιτοφύλακας στην πόλη sanford της florida, με άλλα λόγια κάποιος που έπαιζε το ρόλο του μπάτσου χωρίς θεσμικά να είναι τέτοιος. Ο 17χρονος είχε την ατυχία να τον δει ο wanna-be-μπάτσος την ώρα που γυρνούσε από το ψιλικατζίδικο στο σπίτι που διέμενε, και να τον θεωρήσει ύποπτο επειδή σε εκείνη τη γειτονιά είχαν γίνει αρκετές ληστείες. Και σύμφωνα με τη γνωστή ρατσιστική λογική κάθε μαύρος είναι ύποπτος ληστείας ή όποιου άλλου αδικήματος. Είχε κάνει δε και τη “μαλακία” ο 17χρονος να έχει φορέσει και την κουκούλα του φούτερ του. Τελικά τον

Trayvon Martin
17 years old
140 lbs

George Zimmerman
28 years old
250 lbs

Ο zimmerman δεν είναι ένας “ψυχάκιος ρατσιστής δολοφόνος” όπως διάφοροι “προοδευτικοί” θα ήθελαν (οι σκατόψυχοι έτσι κι αλλιώς τον στήριξαν με τα μπούνια), αλλά συστατικό κομμάτι της μέσης ρατσιστικής και ταυτόχρονα μπατσόφιλης αμερικάνικης συνείδησης. Και δε θεωρούμε καθόλου περίεργο ή ακραίο ότι το εν λόγω καθίκι το μάρ που μας πέρασε, προσπάθησε να πουλήσει το όπλο που δολοφόνησε τον Trayvon σε ιντερνετική δημοπρασία έχοντας στόχο να μαζέψει λεφτά για να πολεμήσει “τη βία του κινήματος Black Lives Matter εναντίον των εκπροσώπων της τάξης”. Το οποίο όπλο αποτελεί “κομμάτι της ιστορίας των ηπα” λέει ο δολοφόνος. Και σε αυτό το τελευταίο είναι το μόνο στο οποίο θα συμφωνήσουμε με το δολοφόνο...

πυροβόλησε και τον σκότωσε. Ο δολοφόνος αναφέρει ότι ήταν σε νόμιμη άμυνα αφού ο Trayvon τον χτύπησε, όπως λέει. Κάτι που έχουμε κάθε λόγο να αμφισβητούμε αλλά δεν είναι και απίθανο. Δε λέει και κάτι βέβαια γιατί όταν ακολουθείς κάποιον με το βανάκι σου, βγεις από αυτό με το πιστόλι και αρχίσεις να του την ανοίγεις και να τον απειλεις χωρίς λόγο και χωρίς καν να τον ξέρεις, τότε αυτός έχει κάθε δικαίωμα να αμυνθεί και να προσπαθήσει να ξεφύγει. Και αν τον πυροβολήσεις είναι και πάλι φόνος εν ψυχρώ. Τελεία και παύλα. Τελικά στη δίκη που έγινε τον ιούλη του 2013 και σε ένα κλίμα που περίσσεψαν τα ρατσιστικά στερεότυπα στην αμερικάνικη κοινωνία και στη δικαστική αίθουσα, **ο δολοφόνος βγήκε λάδι από τους λευκούς δικαστές γιατί θεωρήθηκε ότι ήταν σε άμυνα. Ουσιαστικά αυτό που είπαν οι λευκοί ένορκοι και δικαστές ήταν ότι ο Trayvon Martin προκάλεσε μόνος του το θάνατό του! Ας πρόσεχε να μην ήταν μαύρος.** Πίσω λοιπόν στο black lives matter. Που όπως είπαμε ξεκίνησε με αφορμή την αθώωση του zimmerman καθώς έγινε για άλλη μια φορά σαφές ότι οι ζωές των μαύρων δε μετράνε καθόλου. Δε θα πούμε εδώ για το κίνημα BLM καθώς δε γνωρίζουμε αρκετά, αν και η συμπάθειά μας προς αυτό είναι κάτι παραπάνω από σαφής. Θα πούμε για το κεντρικό του σύνθημα και τις επιθέσεις που δέχεται.

Λοιπόν, δεν είναι καθόλου ασύνθητες οι ρατσιστές να κατηγορούν τα

περί “ρατσισμού από την ανάποδη”, μόνο και μόνο για να μη μιλήσουμε για το “ρατσισμό από την ορθή”. Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει “κριτικές” ότι μιλάμε για τα δικαιώματα των μεταναστών ενώ για τους ντόπιους δε λέμε κάτι ή ότι ενδιαφερόμαστε μόνο για τους μετανάστες; Άνθρωποι που κάνουν τέτοιες ερωτήσεις πιστεύουμε ότι θα ήταν ικανοί στη χιτλερική γερμανία να εγκυβιάζουν αλληλέγγυους γερμανούς πολίτες γιατί υπερασπίζονταν τα δικαιώματα των εβραίων. Λοιπόν, πέρα από τους απλουστευτικούς και αφηρημένους ορισμούς του ρατσισμού που περισσότερο ταιριάζουν σε έκθεση της γ’ γυμνασίου θα το πούμε όσο πιο καθαρά μπορούμε: ο ρατσισμός δεν είναι απλά ένα αίσθημα εκθρότητας ή μίσους για κάποιους άλλους, δεν είναι απλά κάτι που είναι κακό και δεν πρέπει να υπάρχει και μπλα μπλα μπλα, αλλά μια **κοινωνική σχέση κυριαρχίας κάποιων εις βάρος κάποιων άλλων η οποία διασφαλίζει ΠΡΟΝΟΜΙΑ για κάποιους τα οποία δεν αναγνωρίζει σε κάποιους άλλους. Ο ρατσισμός συστηματικά ευνοεί κάποιους και από την άλλη καταπιέζει, αποκλείει και περιθωριοποιεί κάποιους άλλους.** Και όλοι αυτοί οι άλλοι είναι πολύ συγκεκριμένοι στην εκάστοτε χωρική και χρονική συγκυρία. Στην αμερική είναι οι μαύροι που δέχονται ρατσισμό και ό,τι αυτός συνεπάγεται σε υλικό επίπεδο, στη γαλλία είναι οι αλγερινοί κατά κύριο λόγο

Άλλη διαδηλώτρια του BLM με πλακάτ που γράφει “αν όλες οι ζωές αξίζουν τότε γιατί δεν πορεύεστε μαζί μας;”. Προφανές ρητορικό ερώτημα που ξεμπροσιάζει τους ρατσιστές του ALM.

μετανάστες που δέχονται ρατσισμό και ό,τι αυτός συνεπάγεται σε υλικό επίπεδο, στην Ελλάδα είναι κατά κύριο λόγο οι εκάστοτε μετανάστες που δέχονται ρατσισμό και ό,τι αυτός συνεπάγεται σε υλικό επίπεδο. Και όχι οι έλληνες. Ακόμα και αν αυτοί που βιώνουν στο πετσί τους το ρατσισμό και την καταπίεση-αποκλεισμό-περιθωριοποίηση που αυτός συνεπάγεται, έχουν κατά καιρούς συμπεριφορές που μπορεί να μη συμφωνούμε (2) ως αλληλέγγυοι που δεν έχουμε παρόμοια βιώματα, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να μπουκν στο ίδιο τσουβάλι με αυτές των ρατσιστών ή -ακόμα χειρότερα- να χαρακτηριστούν ρατσιστικές. Κι αυτό γιατί ακόμα κι αυτός ο περίφημος “ρατσισμός από την ανάποδη” δεν (μπορεί να) είναι καν ρατσισμός αλλά μια δευτερογενής αντίδραση σε αυτόν η οποία έρχεται ως αποτέλεσμα της ύπαρξης του ρατσισμού και της υλικής πραγματικότητας που αυτός επιβάλλει. Και η όποια καχυποψία δείχνει το θύμα του ρατσισμού απέναντι σε αυτούς που το ρατσιστικό σύστημα τους διασφαλίζει συγκεκριμένα προνόμια (ακόμα κι αν αυτά τα άτομα με τα προνόμια δε ζήτησαν κάτι τέτοιο ή προσπαθούν να τα αρνηθούν), πρέπει να κριτικάρεται παίρνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω και -το κυριότερο- παίρνοντας υπόψη το βίωμα αυτού που δέχεται το ρατσισμό. Γιατί είναι ωραία τα “imagine all the people together” αλλά σε αυτή την κοινωνία απέχουμε πολύ από τέτοιες συνθήκες.

Οπότε, μέχρι τότε, πρώτον, **black lives matter, migrant lives matter, woman lives matter, gay lives matter**, δεύτερον, ρατσιστές άντε ψοφήστε και τρίτον, άνθρωποι που δεν είστε ρατσιστές και έχετε τέτοιες απόψεις περί “ρατσισμού από την ανάποδη” κόψτε τις γιατί καταλήγετε να αβαντάρετε το γενικευμένο ρατσισμό, ανεξαρτήτως των προθέσεών σας.

(2) Η κριτική στους μετανάστες και σε κομμάτια που βιώνουν το ρατσισμό θεωρούμε ότι δεν πρέπει να είναι η ίδια που γίνεται σε κόσμο που δεν έχει τα παραπάνω βιώματα. Κι αυτό γιατί είναι άλλο η κριτική που κάνουμε σε συμπεριφορές που παρουσιάζουν άτομα ή κοινωνικές ομάδες με τα οποία βιώνουμε μια ίδια συνθήκη, και άλλο η κριτική (και πόσο μάλλον η δημόσια) στα υποκείμενα που βιώνουν το ρατσισμό (πόσο μάλλον όταν μιλάμε για ανθρώπους χωρίς καρτιά οι οποίοι ουσιαστικά βιώνουν ένα καθεστώς μη ύπαρξης). Πόσο μάλλον που πολλοί εχθροί καρδοκούν να εκμεταλλευτούν την όποια κριτική μας σε συμπεριφορές τέτοιων κομματιών και να τις εντάξουν στο ρατσιστικό τους οπλοστάσιο. Οπότε εφόσον δε θέλουμε να γλείψουμε τον κάθε ρατσιστή μαλάκα με την “αντικειμενικότητα” μας (αφού δεν είμαστε αντικειμενικοί αλλά στρατευμένοι σε συγκεκριμένη μεριά, με τους όπου γης καταπιεσμένους) και με το να κρατήσουμε ίσες αποστάσεις ανάμεσα σε όσους αυτό το σύστημα τους δίνει κάποια πρόνοια και σε όσους τους αφαιρεί ακόμα και τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, δε θα απολογηθούμε σε κανένα για τη “μεροληπτική” μας στάση απέναντι σε περιθωριοποιημένα κομμάτια. **Αν κάποιος δε μπορεί να δει τη διαφορά μάλλον φταίει που τον έχουν στραβώσει τα προνόμια που του δίνει αυτό το σύστημα κι έχει γλυκαθεί από αυτά** (ακόμα κι αν λείει το αντίθετο). Κι ένα παράδειγμα. Πριν κάποια χρόνια στην ηγουμενίσσα μια σχετικά μικρή ομάδα αντισυνταγματάρχων συντρόφων και συντροφισσών αποφάσισε να σταθεί αλληλέγγυα στους μετανάστες που έφταναν εκεί λόγω του λιμανιού και βίωναν ρατσισμό και καταστολή με το κιάλο (ό,τι γινόταν και στην πάτρα πάνω κάτω εκείνα τα χρόνια). Δουλειά δύσκολη ειδικά σε μια μικρή κοινωνία όπου το να είσαι αλληλέγγυος στους μετανάστες και να παίρνεις δημόσια θέση για κάτι τέτοιο όντας αισχρή μειοψηφία, σου αλλάζει κάπως την καθημερινότητα. Οι σύντροφοι στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων και δεν υπέκυψαν στη ρατσιστική πίεση, αν και πολλές φορές στους καταυλισμούς στα γύρω βουνά αναπτύσσονταν αναπόφευκτα συμπεριφορές που δεν τους ήταν αρεστές. Δεν κάναν κριτική οι σύντροφοι; Δε μίλαγαν γι’ αυτά; Μιλούσαν. Με τους ίδιους τους μετανάστες και όχι μοιραζόμενοι τους όποιους προβληματισμούς τους με το κάθε ρατσιστικό καθήκον. Μιλούσαν βασιζόμενοι στις σχέσεις αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης που έφτιακναν σιγά σιγά και με κόπο. Αυτός είναι ο δρόμος για όσους θέλουν να ασκήσουν κριτική στους μετανάστες και γενικότερα σε κοινότητες που βιώνουν τη ρατσιστική συνθήκη, και όχι η δημόσια καταδίκη κάποιων συμπεριφορών τους **προς τέρψη του ρατσιστικού κοινού**. Α, και κάτι τελευταίο. Οι μετανάστες δεν είναι το αγωνιστικό υποκείμενο που μπορεί να ονειρεύεται ο καθένας για να το εντάξει στην όποια προκάτ θεωρία έχει, αλλά άνθρωποι που απλά προσπαθούν να επιβιώσουν σε ένα αφιλόξενο για αυτούς περιβάλλον (τόσο θεσμικά όσο και κοινωνικά). Το αν κάποιος επλέξουν να γίνουν και αγωνιστές (έτσι όπως ο δυτικός ακτιβιστής το ενοεί τέλος πάντων) σίγουρα για μας δεν αποτελεί κριτήριο για το αν είμαστε αλληλέγγυοι ή όχι.

...και μιας και ασχοληθήκαμε με το προηγούμενο ζήτημα
ας μιλήσουμε και για ένα παρόμοιο όπως ο...

ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΛΑΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΘΗ...

...γιατί αν οι παπαριές περί “ρατσισμού από την ανάποδη” αναπαράγονται ενίοτε ακόμα και από ανθρώπους που θεωρούν εαυτόν ριζοσπάστη, ο καθένας μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει με το “σεξισμό από την ανάποδη”, ο οποίος συχνά συναντάται και με το όνομα “αντίστροφος σεξισμός”. Γιατί αν ο ρατσισμός είναι κάτι που είμαστε de facto αντίθετοι, ειδικά όσοι ανήκουμε στον

αντικαθεστωτικό χώρο, ο σεξισμός πολλές φορές στη χειρότερη δεν αναγνωρίζεται καν ότι υπάρχει και στην καλύτερη θεωρείται μικρής σημασίας ζήτημα (όπως και στην υπόλοιπη κοινωνία). Ο κανονικός, γιατί ο αντίστροφος αναγνωρίζεται μια χαρά ουκ ολίγες φορές και κυρίως από άντρες (αλλά ενίοτε και από γυναίκες) και

βασίζεται στο “επιχείρημα” ότι και οι άντρες καταπιέζονται από αυτό το σύστημα οπότε “γιατί οι φεμινίστριες μιλάνε για τις ζωές των γυναικών”; Λες και οι φεμινίστριες/αντισεξίστριες είπαν ποτέ ότι οι ζωές των αντρών δε μετράνε και ότι αυτοί δεν καταπιέζονται. Δεν είναι ότι έχουμε πολλές ελπίδες να πείσουμε αρκετούς. Κάποιους που είναι βολεμένοι με τα **προνόμια** που τους δίνει η πατριαρχική-σεξιστική κοινωνία σίγουρα όχι. Είναι σα να πας να πείσεις ένα χριστιανό ότι ο θεός δεν υπάρχει αλλά είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα. Για να υιοθετήσει αυτή την άποψη πρέπει να αλλάξει όλη του την κοσμοθεώρηση άρα και την καθημερινή του συμπεριφορά. Παρ’ όλ’ αυτά υπάρχουν ίσως και κάποιοι που δεν είναι απαραίτητα σεξιστές αλλά υιοθετούν αυτή την άποψη η οποία βέβαια είναι μια χαρά σεξιστική. Κι αφού τα έχουμε ακούσει και τα παραπάνω, ας τους αφιερώσουμε λίγες αράδες. Όταν μιλάμε για σεξισμό δε μιλάμε απλά για κάποιους ρόλους που αυτό το σύστημα μάς δίνει με βάση το αν γεννηθήκαμε με πούτσα ή με μουνί και -σίγουρα- πολλές φορές δε μας αρέσουν, αλλά για **ιεραρχημένους ρόλους**. Ο **σεξισμός είναι μια κοινωνική σχέση κυριαρχίας του ενός φύλου πάνω στο άλλο**. Επωμένο αλλιώς σε μια πατριαρχική κοινωνία σαν αυτή που ζούμε **το ένα φύλο ευνοείται συστηματικά σε σχέση με το άλλο και σε βάρος του άλλου**. Κι αυτό που ευνοείται είναι το **αντρικό**. Κάτι που φαίνεται άλλωστε και από το καθημερινό λεξιλόγιο όπου όλα τα “καλά και θετικά” έχουν αρσενικό φύλο (φοράω παντελόνια, τα λέω αντρίκια κλπ.) ενώ τα “άσχημα και αρνητικά” έχουν γυναικείο φύλο (κλαίει σα γυναικούλα, κάνει σαν υστερικά γκόμενα κλπ.). Ή μήπως δεν έχει πέσει στην αντίληψη του καθένα ότι ο άντρας που πάει με πολλές θα ακούσει θετικά σχόλια (σίγουρα πάντως όχι αρνητικά) ενώ η γυναίκα που επιλέγει να πάει με πολλούς θα είναι

πουτάνα, τσούλα κοκ. Η λέξη κλειδί πάλι είναι το **ΠΡΟΝΟΜΙΟ**. Σε αυτό το -και- πατριαρχικό σύστημα, τουλάχιστον έτσι όπως το ζούμε στην Ελλάδα (1), οι άντρες έχουν παραπάνω προνόμια και μάλιστα μπορούν να τα εξασκούν εις βάρος των γυναικών (τι σόι προνόμιο θα ήταν αυτό αν δε μπορούσες να το εξασκείς;). Δε λέμε ότι όλοι οι άντρες σώνει και ντε εξασκούν αυτά τα προνόμια. Λέμε ότι τα έχουν, ότι έχουν **ανά πάσα στιγμή τη δυνατότητα να τα εξασκήσουν, τούς τη δίνει αυτό το σύστημα**. Αυτό που θα ακούσε και στον πιο τυφλό για το αν υπάρχει στις μέρες μας σεξισμός, και σίγουρα για το ότι δεν υπάρχει αντίστροφος σεξισμός, είναι τα **αναρίθμητα περιστατικά σεξιστικής βίας** από άντρες εις βάρος γυναικών, που αποτελούν ίσως την πιο ακραία έκφραση της άσκησης των πατριαρχικών προνομίων. Σεξιστική βία που συχνά καταλήγει στη δολοφονία της γυναίκας επειδή τον άλλο “τον χώρισε”, επειδή τον άλλο “τον κεράτωσε”, επειδή του άλλου “του πήρε τα παιδιά”, επειδή “δεν του έκατσε”, επειδή απάντησε σε κάποιο σεξιστικό σχόλιο που δέχτηκε στο δρόμο κοκ. Και σε αυτά τα περιστατικά στο 99,9% των περιπτώσεων θύτης είναι ο Άνδρας και θύμα η γυναίκα (2). Οπότε, πρώτον, σεξιστές Άνδρες άντε ψοφήστε και σεις και τα προνόμια σας, δεύτερον, όπως πολύ σωστά είχαν πει πιο παλιά οι terminal 119 “**θα παρατήσουμε το φεμινισμό όταν παρατήσετε την πατριαρχία**” και τρίτον, άντρες που δεν είστε σεξιστές και έχετε τέτοιες απόψεις περί “σεξισμού από την ανάποδη” κόψτε τις γιατί καταλήγετε να αβαντάρτετε το γενικευμένο σεξισμό και την καταπίεση εις βάρος των γυναικών, ανεξαρτήτως των προθέσεών σας.

Υγ: Φυσικά δε θα μπορούσαν να μην κατηγορηθούν για αντίστροφο ρατσισμό και οι gay και τα trans άτομα. Έχουμε ακούσει και την ατάκα ότι “**αν αυτοί κάνουν gay pride γιατί εμείς να μην κάνουμε straight pride**”; Επειδή straight pride νλίθιε γίνεται κάθε μέρα, οπότε δε χρειάζεται κάποια ξεχωριστή. Επίσης δε θυμόμαστε ποτέ να μπήκε κάποιος gay σε κάποιο club και να σκότωσε 50 straight (άλλος νλίθιος-αντιομοφυλόφιλος όρος αυτός) επειδή στράβωσε που είχε δει κάποιο straight ζευγάρι να φιλιέται στο δρόμο. Μάλλον επειδή δεν έγινε ποτέ.

(1) Αναφερόμαστε στην Ελλάδα όχι επειδή οι άλλες χώρες είναι παράδεισοι φεμινισμού (κάθε άλλο) αλλά επειδή μπορούμε να μιλήσουμε πιο εύκολα για πράγματα που γνωρίζουμε από πρώτο χέρι (αποφεύγοντας τουλάχιστον μπαρούφες ολκής). Επίσης συστήνουμε ανεπιφύλακτα να δείτε το “κύρης του σπτιού” από τα ημισκούμπρια καθώς (ανεξάρτητα ποια είναι η γενικότερη γνώμη μας γι’ αυτά) κατάφεραν σε λίγα λεπτά μια από τις καλύτερες-εύστοχες περιγραφές της ελληνικής πατριαρχικής οικογένειας και των προνομίων του Άντρα.

(2) Έχουμε βαρεθεί σε κάποιες κουβέντες να ψάχνει κάποιος να βρει κάποια περίπτωση που μια γυναίκα άσκησε βία σε κάποιον άντρα για να “αποδείξει” ότι υπάρχει και σεξισμός από την ανάποδη. Πέρα του ότι αυτό αποτελεί απλά μια απειροελάχιστη εξαίρεση σε έναν **κανόνα** βίας ενάντια στις γυναίκες, πέρα του ότι δεν αποτελεί σεξιστική βία, το αγχωμένο ψάξιμο τέτοιων επιχειρημάτων μόνο αθώο και αντικειμενικό δεν είναι αφού αυτό που επιδιώκει είναι ουσιαστικά να ακυρώσει την ύπαρξη σεξιστικής βίας εις βάρος των γυναικών “δείχνοντας” ότι αυτή είναι αμφίπλευρη. Καθόλου τυχαίο που αναπαράγεται από άντρες κυρίως.

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ MADE IN GREECE

Πολλές φορές πέφτουμε στην παγίδα να μιλάμε για πράγματα και καταστάσεις που συμβαίνουν πολύ μακριά από μας (τόσο γεωγραφικά όσο και -το κυριότερο- από άποψη κοινωνικών συνθηκών) και να ξεχνάμε τι γίνεται δίπλα μας ή να μην το πολυψάχνουμε. Η άποψή μας απλή πάνω σε αυτό. Πρέπει να μας αφορά τι γίνεται και εκτός της άμεσης δικιάς μας πραγματικότητας όπως τη βιώνουμε εδώ που ζούμε και δραστηριοποιούμαστε. Κι αυτό γιατί η εξουσιαστική κι εκμεταλλευτική κατάσταση στην Ελλάδα δεν είναι κάτι εντελώς άσχετο από μια τέτοια κατάσταση στις ηπα π.χ. Σίγουρα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί όταν μιλάμε για κοινωνίες που δε γνωρίζουμε πολλά σχετικά με το πώς συγκροτούνται και πώς λειτουργούν, αλλά οφείλουμε να ψαχνόμαστε και σ' αυτό. Ας πάρουμε την Ελλάδα και τις ηπα. Μιλάμε και στις δύο περιπτώσεις για κρατικά κι εκμεταλλευτικά οργανωμένες κοινωνίες που τα κράτη τους επιλέγουν όλο και πιο αυταρχικές μεθόδους διαχείρισης του κοινωνικού γίγνεσθαι, όπως άλλωστε όλοι σχεδόν οι κρατικοί μηχανισμοί ανά την υφήλιο σε περιόδους κρίσης κερδοφορίας των αφεντικών. Και μιλάμε για κράτη που όσο περνάει ο καιρός αυξάνεται αυτό που θεωρούν "πλεονάζοντα" πληθυσμό τους, αυτόν τον πληθυσμό που η ζωή του υποτιμάται πολλές φορές μέχρι τη φυσική του εξόντωση. Π.χ. οι δολοφονίες μαύρων πολιτών από -κατά κύριο λόγο- λευκούς μπάτσους είναι καθημερινό φαινόμενο στις ηπα και κατά καιρούς έχουν απασχολήσει τους όπου γης ριζοσπάστες, όπως -φυσικά- και τα κινήματα

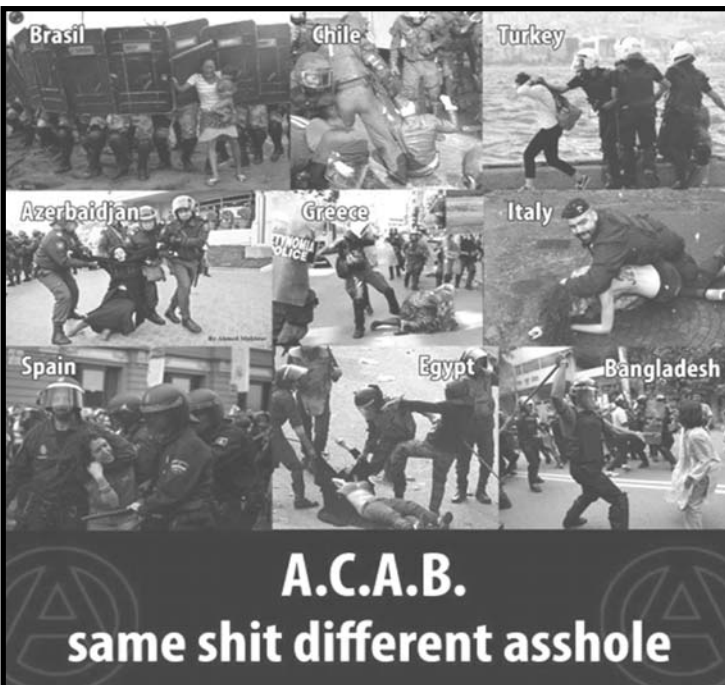
εναντίωσης σε αυτές τις δολοφονίες που έχουν προκύψει εκεί. Όμως επειδή δεν είμαστε κοινωνιολόγοι δε μας αφορά το τι γίνεται εκεί από μια επιθυμία να γεμίσουμε το κεφάλι μας με παραπάνω γνώσεις και να μπορούμε κι εμείς να πούμε την εξυπνάδα μας σε κάποιο τηλεοπτικό πάνελ, αλλά για να μάθουμε και να διδαχθούμε ό,τι μπορούμε από τα εκεί κινήματα και να δούμε πώς ο κρατικός και ρατσιστικός λόγος συγκροτείται εκεί ψάχνοντας αναλογίες με καταστάσεις που ζούμε εδώ και στις οποίες η παρέμβασή μας μπορεί να αξιώσει να έχει κάποιο πρακτικό αντίκρυσμα. Επίσης δεν ξεχνάμε ότι είναι πολλοί αυτοί που θα καταγγείλουν τις δολοφονίες και το ρατσισμό που δέχονται εκεί οι μαύροι (δεδομένου και του -μέχρι

πρότινος τουλάχιστον- διάχυτου αντιαμερικανισμού της εν Ελλάδι κοινωνίας) μοστράροντας μάλιστα αυτήν τους τη στάση ως απόδειξη του "αντιρατσισμού" τους αφού "πώς είναι δυνατόν να είμαι ρατσιστής αφού στηρίζω τους μαύρους;" (1). Βέβαια θα ποιήσουν τη νήσσα για τις εδώ κρατικές δολοφονίες, βασανισμούς, ξυλοδαρμούς κοκ. από τα ελληνόψυχα όργανα της τάξης που αφορούν τους δικούς μας "μαύρους" (ή απλά θα μιλήσουν για μεμονωμένα περιστατικά).

Αφορμή για τις παραπάνω σκέψεις, πέρα από την αναφορά μας στην αστυνομική βία στις ηπα στο προηγούμενο τεύχος, αποτέλεσε και μια είδηση που πέρασε πολύ στα ψιλά και τη μάθαμε λόγω των αντιδράσεων που ακολούθησαν από αντιεξουσιαστικές και τοπικές αυτοοργανωμένες συλλογικότητες των πετραλώνων. Την 1η Αυγούστου, 2 πιτσιρικάδες ρομά περίπου 10 χρονών μαζί με μια πιτσιρίκα οδηγήθηκαν στο αστυνομικό τμήμα νέου κόσμου από την τουριστική αστυνομία. Εκεί ξυλοκοπήθηκαν άγρια από κάποιον μπάτσο ή κάποιους μπάτσους. Δεν ξέρουμε το λόγο και δε μας έκαναν κάτι σημαντικό τα πιτσιρικά γιατί θα το είχαν κάνει σημαία τους οι ρατσιστές και οι μπάτσοι). Σημασία έχει ότι οι μπάτσοι άνοιξαν τα κεφάλια σε δυο πιτσιρικά, επαναλαμβάνουμε, 10 χρονών γιατί ήταν ρομά,

(1) Ας έχουμε στο νου μας ότι ο ρατσισμός σε κάθε κοινωνία συγκροτείται διαφορετικά όσον αφορά το ποιους επιλέγει να στοχοποιεί και να θέτει υποψήφιους προς εξόντωση. Είμαστε από αυτούς που υποστηρίζαμε από παλιά το, τουλάχιστον για μας, προφανές ότι η ελληνική κοινωνία στην πλειοψηφία της είναι βαθύτατα ρατσιστική. Διαφωνώντας συχνά με πολλούς του υπόλοιπου αντικαθεστωτικού χώρου. Π.χ. πριν κάποια χρόνια στην Αγ. Νικολάου οι μπάτσοι την έπεσαν σε ένα μαύρο μικροπωλητή και πήγαν να του βάλουν χειροπέδες και αρκετοί σηκώθηκαν από τις καφετέριες και έκραξαν τους μπάτσους στηρίζοντας το μετανάστη. Εκεί που κάποιος είδαν αντιρατσισμό εμείς είδαμε απλά το τι μπορεί να ανεχτεί ο ελληνικός ρατσισμός και τι όχι. Και ξέραμε ότι αν στη θέση του μαύρου ήταν ένας τσιγγάνος ή μια παρέα αλβανών δε θα είχαν την ίδια υποστήριξη. Όπως ο αμερικάνικος ρατσισμός συγκροτείται στα σίγουρα ενάντια στους μαύρους και τα στερεότυπα που τους ακολουθούν, έτσι και ο ελληνικός συγκροτείται σίγουρα ενάντια στους αλβανούς, τους τσιγγάνους κοκ. και τα στερεότυπα που τους ακολουθούν.

γιατί εκεί θεωρούν ότι μπορούν να βγάλουν τη μαγκιά τους χωρίς συνέπειες αφού τα παιδιά πέρα απ' όλα τα άλλα δε μιλούσαν καλά ελληνικά ώστε να πουν τι έγινε, γιατί οι μπάτσοι ως γνωστόν σιχαίνονται τους ρομά και τους αλβανούς (και πολλούς άλλους αλλά αυτοί είναι οι αγαπημένοι τους). Αυτή τη φορά ήταν από τις λίγες που έγινε λίγο πιο γνωστό το γεγονός αφού κάποιοι εργαζόμενοι της περιοχής πήγαν να ζητήσουν τα ρέστα στους μπάτσους, ίσως γιατί τα πιτσιρικάκια ήταν σχετικά γνωστά αφού έπαιζαν φλογέρα και ακορντεόν στην ευρύτερη περιοχή της ακρόπολης για να βγάλουν κανά φράγκο (και φαίνεται ότι τελικά αυτό που έκαναν οι μπάτσοι ήταν να προστάτεψαν την εικόνα της τουριστικής ακρόπολης από τους ρομά). Και αφού οι μπάτσοι δε μπόρεσαν να το συγκαλύψουν, σχηματίστηκε δικογραφία για έναν κωλόμπατσο που αφέθηκε ελεύθερος και θα αθωωθεί κάποια στιγμή από κάποιο δικαστήριο που θα γίνει σε κάποια χρόνια, κοινώς θα του κλάσουν μια μάντρα αρχίδια.

Πολλοί θα πουν ότι αυτά είναι μεμονωμένα περιστατικά και δεν είναι όλοι οι μπάτσοι το ίδιο κλπ. κλπ. Μαλακίες. **Τα περιστατικά είναι άπειρα. Απλά δε φτάνουν στα αυτιά μας γιατί τα θύματα προέρχονται κυρίως από περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα που είτε θα φοβηθούν να καταγγείλουν το τι υπέστησαν για να μη βρουν το μπελά τους χειρότερα είτε δε θα μουν στον κόπο καθώς ποιος θα πιστέψει έναν πρεζάκια, ένα γύφτο, ένα μετανάστη, μια πουτάνα και όποιον άλλο επιλέγουν οι μπάτσοι για να βγάλουν τα κόμπλεξ τους.** Γιατί οι μπάτσοι σίγουρα πατάνε και πάνω σε μια **γενικευμένη ρατσιστική συνθήκη** που επικρατεί και ξέρουν να στοχοποιούν τα θύματά τους διαλέγοντας πάντα τον πιο αδύναμο και αυτόν που έχει φορτωθεί του κόσμου τα αρνητικά στερεότυπα, έτσι ώστε ακόμα κι αν πιαστούν να υπάρχει από μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας μόνιμη αμφιβολία για αυτά που λένε τα θύματα έως σιγουριά για το ότι "κάτι θα έκανε κι αυτός που πιάσανε", προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τους αγαπημένους τους προστάτες (λες κι αν όντως "κάτι έκανε" δικαιολογούνται τα όποια βασανιστήρια, χώρια που αυτό το "κάτι" που μπορεί να έκανε και πόσο κοινωνικά επιζήμιο είναι, χωράει πολύ κουβέντα). **Και όσοι μπάτσοι δεν ανοίγουν κεφάλια ρομά πιτσιρικάδων στην καλύτερη θα συγκαλύψουν τους συναδέλφους τους και στη χειρότερη θα τους καταλάβουν.** Όσο για μας, ας μην επιλέγουμε να ξεχνιόμαστε και να νομίζουμε ότι επειδή σε εμάς οι μπάτσοι δε συνηθίζουν να κάνουν τέτοια πράγματα, ότι δε γίνονται και γενικότερα και σε καθημερινό επίπεδο. Μπορεί εμείς να ανήκουμε σε μια ευρύτερη πολιτική (ας την πούμε έτσι) κοινότητα η οποία μπαίνει που και που στο στόχαστρο από τους μπάτσους, αλλά εμείς έχουμε και κάποιους να μιλήσουν για μας και να μας πάρουν έστω ελάχιστα στα σοβαρά. Οπότε καλό είναι, ακόμα κι αν δεν έχουμε κάποια περιθωριακή καταγωγή/ταυτότητα, να μην ξεχνάμε το μίσος που πρέπει να έχουμε για τους μπάτσους ακόμα κι αν δεν είμαστε εμείς συνήθως οι αποδέκτες της βίας τους και κάτι τέτοιο μάς φαίνεται μακρινό. **Καλό αρχικά για την αξιοπρέπειά μας...**

μικρή αναφορά στο πρόσφατο παρελθόν για τα έργα και τις ημέρες της ελ.ασ. ενάντια στους αλβανούς μετανάστες εργάτες

Θέλει πραγματικά 2-3 τεύχη για να καταγράψεις τις δολοφονίες αλβανών μεταναστών τις δεκαετίες '90 και '00 στην Ελλάδα. Οι οποίες δε γίνονταν μόνο από κανονικούς μπάτσους αλλά και από αυτόκλητους μπάτσους και δικαστές έλληνες που εκτελούσαν (κυριολεκτικά) την ποινή επί τόπου. Σκοτώνοντας τον αλβανό μετανάστη. "Περίπου 40 νέοι άνθρωποι έχουν δολοφονηθεί και πάνω από 20 έχουν τραυματιστεί από τα υπηρεσιακά περίστροφα των αστυνομικών και τα πολεμικά εργαλεία των στρατιωτικών περιπόλων, από το 1991 έως σήμερα. Και όταν καθυστερούν οι υπάλληλοι της Δημοκρατίας, αναλαμβάνουν οι ιδιώτες κυνηγοί κεφαλών", αναφέρει η ομάδα του ιού στις 21/07/1996. Ενώ "επώνυμες μαρτυρίες αλβανών πολιτών, για δολοφονίες και απίστευτα βασανιστήρια που υπέστησαν φίλοι τους στην Ελλάδα θεωρήθηκαν "απόπειρες δυσφήμισης της χώρας μας". Και από το ίδιο άρθρο μάθαμε ότι "Ο μανώλης καλαμίδας ως εκπρόσωπος του ΥΠΕΞ τότε, κόντεψε να θέσει εκτός νόμου το "reuters" στις 19.2.1992, όταν το ειδησιογραφικό πρακτορείο τόλμησε να διανείμει διασταυρωμένα περιστατικά από τις αλβανοφαγικές δραστηριότητες των ελληνικών περιπόλων." Παρακάτω 3-4 από τα εκατοντάδες περιστατικά δολοφονιών και κακοποίησης αλβανών μεταναστών. Από τους μπάτσους και την μπατοική κοινωνία που τους ανέθετε αυτό το έργο (όταν δεν "έπαιρνε το νόμο στα χέρια της"). Στις 14 Ιουνίου 1996 ο αγροφύλακας αθ. μάτος σκοτώνει στον τύρναβο τον 20χρονο Φαντίλ Ναμπούζι με σφαίρα στο στήθος, στην προσπάθειά του να κλέψει δύο καρπούζια. Καταδικάζεται τελικά από το κακουργιοδικείο καρδίτσας σε πέντε χρόνια φυλάκιση για ανθρωποκτονία από πρόθεση. Απ' ό,τι βρήκαμε δικάστηκε τον Ιούνιο του '97, άσκησε έφεση και αφέθηκε ελεύθερος.

Δε νομίζουμε να έκαστε και καθόλου φυλακή. Στις 5 Ιουνίου 1998 ο 28χρονος Μπόκαρι Μπάχο από την αλβανία πέφτει νεκρός από τα "εκφοβιστικά πυρά" μεθοριακής περιπόλου όταν επικείμενη να μπει παράνομα στην Ελλάδα. Στις 8 νοέμβρη του 2007 πέφτει νεκρός από σφαίρες συνοριοφύλακα ο αλβανός μετανάστης Ίλμι Λατές, πατέρας 5 παιδιών, σε αγροτική περιοχή κοντά στο χωριό Λεβαία Αμυνταίου Φλώρινας. Ο αστυνομικός προφυλακίζεται και μετά από 2 μήνες αποφυλακίζεται με την πρώτη αίτηση αποφυλάκισης. Κι ένα που δεν αφορά αλβανό αλλά πιστεύουμε έχει άμεση σχέση με τις δολοφονίες αλβανών στα σύνορα. Στις 18 Μαρτίου 1998 ο 29χρονος αγρότης Ιωάννης Κεκαίτης δολοφονείται στην καστοριά "κατά λάθος" από μεθοριακή περιπόλο της ΕΛ.ΑΣ. Ακριβώς δε μάθαμε τι συνέβη αλλά καθόλου απίθανο να τον πέρασαν για αλβανό. Όσοι ζήσαμε τη δεκαετία του '90 μπορούμε να θυμηθούμε ότι ο **αντιαλβανισμός ήταν ένα από τα βασικά στοιχεία συγκρότησης του ελληνικού ρατσισμού, και η αλήθεια είναι ότι συνεχίζει μέχρι σήμερα άσχετα αν δεν εκφράζεται τόσο έντονα.** Άλλο μεγάλο κεφάλαιο αυτής της ωραίας κοινωνίας που ζούμε αλλά δε θα επεκταθούμε περαιτέρω σε αυτό το κείμενο.

[ανατρέξτε πάντως στο γφκ, τεύχ. 2, σεπτ. 2012 για σχετικές απόψεις -ζητήστε το να σας το τυπώσουμε ή διαβάστε το ιντερνετικά στο anatopia.wordpress.com].

ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΜΑΥΡΟΙ

Στις 03/08 ένας πρόσφατα αποφυλακισθείς κρατούμενος από την αλβανία, ο 29χρονος Pellumb Marinkolaj, πήγε να δώσει το παρόν στο ατ άνω πατησίων στην αθήνα όπως ήταν υποχρεωμένος βάσει των περιοριστικών όρων που του είχαν επιβληθεί (είχε αποφυλακιστεί πριν από 4 μήνες μετά την έκταση οκταετούς ποινής για κλοπή). Εκεί του ανακοινώθηκε πως εκκρεμούσε μια καταδικαστική απόφαση σε βάρος του. Όταν πληροφορήθηκε ότι θα συλληφθεί για την απόφαση αυτή βρισκόταν στο γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας, έτρεξε στον διάδρομο, βγήκε στο μπαλκόνι και έπεσε από τον δεύτερο όροφο κτιρίου. Μεταφέρθηκε στον Ερυθρό Σταυρό και το ίδιο βράδυ κατέληξε.

Κάπως έτσι λέει ότι έγιναν τα πράγματα η ελληνική αστυνομία

παίζοντας εμφανώς με τη νοημοσύνη μας. Τουλάχιστον όλων όσοι δεν την εμπιστευόμαστε και δεν την πιστεύουμε και μπορούμε να έχουμε βάσιμες αμφιβολίες για τα λεγόμενά της ακόμα κι αν μας πει ότι ο ήλιος βγαίνει από την ανατολή. Δε μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς τι έγινε αλλά ξέρουμε σίγουρα το ρατσιστικό μίσος των μπάτσων για τους αλβανούς, πόσο μάλλον για πρώην φυλακισμένους τέτοιους. Και μπορούμε να είμαστε σχεδόν σίγουροι ότι ισχύουν οι κατηγορίες της οικογένειάς του που τον αναζήτησε, πήγε στο ατ όπου δεν τους είπαν τι έγινε, και τελικά κατάφεραν να βρουν το πτώμα του 29χρονου κάποιες μέρες μετά λίγο πριν θαφτεί στο νεκροταφείο των αγ. αναργύρων ως άγνωστος και κουκουλωθεί η υπόθεση για πάντα. Τώρα βέβαια πώς γίνεται να είναι άγνωστος και να μην είχαν τα στοιχεία του οι μπάτσοι τη στιγμή που πήγε να δώσει το παρόν άρα έπρεπε να έχει μαζί του είτε ταυτότητα είτε διαβατήριο ...ε, δε γίνεται. Απλά **το πιο πιθανό ήταν ότι τον εκπαραθύρωσαν** (αν δεν του έκαναν και τίποτα άλλο πιο πριν) **και πήγαν να το κουκουλώσουν.** Επίσης σκέφτηκαν ποιος θα νοιαστεί για τη ζωή ενός πρώην κρατούμενου από την αλβανία αφού έτσι κι αλλιώς η ζωή αυτών αξίζει λιγότερο. Έτσι κι αλλιώς ζούμε σε μια κοινωνία όπου μεγάλο κομμάτι της έχει εμπιστοσύνη στην ελληνική αστυνομία όταν αυτή διαχειρίζεται περιθωριοποιημένα κομμάτια και θα βιαστεί να αποδώσει τις παραπάνω αποκαλύψεις σε κάποιον αλβανικό ανθελληνισμό (και άντε να διαμαρτυρηθεί όταν οι ματάδες ανοίξουν κανά κεφάλι σε κανάν πατριώτη αντιμνημονιακό διαδηλωτή ή στα παιδιά της). Και οι κλασικοί έλληνες και θρασύδειλοι μπάτσοι θα σηκώσουν το χέρι τους και το όπλο τους εκεί που τους παίρνει, κι αν τους τρέξουν θα μιλήσουν για “τυχαία εκφυροσκόρπηση” και θα τη βγάλουν λάδι. Πάντως οι έλληνες μπάτσοι δεν έκαναν και κάτι διαφορετικό από αυτό που από τις αρχές της δεκαετίας του '90 κάνει η ελληνική αστυνομία δολοφονώντας δεκάδες αλβανούς μετανάστες στα σύνορα (και όχι μόνο) και ξυλοκοπώντας και βασανίζοντας πόσους άλλους για τους οποίους δεν είναι ότι θα μάθουμε κάποια στιγμή (βλ. δίπλα σελίδα). Πάντως **δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι οι μπάτσοι δεν είναι μόνοι τους όταν δολοφονούν αλλά έχουν μια ευρεία κοινωνική συμμαχία που τους υποστηρίζει και παραφράζοντας ελαφρώς ένα παλιό σύνθημα θα λέγαμε ότι “η ελληνική κοινωνία και το κράτος της σημαδεύει - οι μπάτσοι εκτελούν”.** Κάτι που μάς δείχνει ότι ένα από τα καθήκοντά μας προκειμένου να κάνουμε το δολοφονικό έργο της αστυνομίας ακόμα πιο δύσκολο είναι και η επίθεση στις άθλιες ιδέες και απόψεις αυτής της κοινωνίας που τους γουστάρει και τους στηρίζει.

BLUE LIVES DON' T MATTER!

Αυτοί οι αμερικάνοι μπάτσοι είναι πολύ μπροστά και ακολουθώντας το black lives matter, το δεκέμβριο του 2014 έφτιαξαν το blue lives matter (τουτέστιν, “οι ζωές των μπάτσων αξίζουν”)! Υπάρχει, δεν είναι τρολιά. Εμείς ρωτήσαμε κάποιους άλλους αμερικάνους (βλ. δίπλα) τη γνώμη τους και δεν πολυσυμφωνούσαν. Ντάξει, ξέρουμε ότι ο ice-t κατάντισε ένας μαύρος μαινανός στο hollywood που παίζει τον μπάτσο σε αμερικάνικες ταινίες και σειρές που φροντίζουν να μάς κάνουν να βλέπουμε τους μπάτσους σαν προστάτες και να νομιμοποιούν το ρόλο τους. Αλλά αυτό δεν αλλάζει ότι έγραψε το ιστορικό “cop killer” μαζί με τη πάντα που έπαιζε, τους body count, που αποτέλεσε το δεύτερο soundtrack της εξέγερσης του Los Angeles το 1992 (το πρώτο ήταν το “fuck the police” των NWA).

Παρακάτω κάποια αποσπάσματα από ανοικτή επιστολή κάποιων κρατούμενων των ελληνικών φυλακών προς τους υπουργούς δημόσιας τάξης και δικαιοσύνης (18/08/2016) με αφορμή το θάνατο του Pellumb Marnikollaj.

“...Δεν είμαστε εμείς αρμόδιοι να κρίνουμε τι πραγματικά συνέβη. Έχουμε όμως τόσες χιλιάδες λόγους, όσοι και οι κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές, για να μην πιστέψουμε την εκδοχή της ΕΛ.ΑΣ. Όχι μόνο επειδή τόσο άτσαλα προσπάθησε να κουκουλώσει το γεγονός, ούτε επειδή οι εξηγήσεις της έρχονται σε αντίθεση με την κοινή λογική (ελάτε τώρα, κύριοι της ΕΛ.ΑΣ. Ποιός θα μπορούσε να πιστέψει ότι όχι ένας κρατούμενος, αλλά ακόμα και κάποιος πολίτης που πηγαίνει να βγάλει ταυτότητα κυκλοφορεί ανενόχλητος στα γραφεία των αστυνομικών τμημάτων α ν ο ι γ ο κ λ ε ί ν ο ν τ α ς παράθυρα;)...Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε την εκδοχή που δίνει η οικογένεια του αδικωχμένου συγκρατούμενού μας γιατί καθένας από εμάς έχει γνωρίσει στο πετσί του τις κτηνωδίες που λαμβάνουν χώρα στα ανακριτικά γραφεία των αστυνομικών τμημάτων. Και εάν δεν έχουμε άμεση εμπειρία εκπαραθύρωσης, αρκεί από εμάς έχουμε, ωστόσο, την εμπειρία της απειλής της ως μια καθόλου πρωτότυπη ανακριτική μέθοδο...Αν συντάσσουμε και αν δημοσιεύσουμε αυτή την επιστολή, δεν είναι γιατί έχουμε την παραμικρή ελπίδα ότι θα γίνει κάποια έρευνα ή θα αποδοθούν ευθύνες. Μας είναι πια ξεκάθαρο ότι μόνο εμείς, οι φτωχοί, οι άνεργοι, οι μετανάστες, όλοι αυτοί που γεμίζουμε τις φυλακές σας, έχουμε υποχρέωση να πληρώνουμε τα τιμήματα των πράξεών μας. Αντιθέτως, αυτοί που μας οδήγησαν εδώ, άλλοτε με τη σκούπα, άλλοτε με τα γκλόμπ και άλλοτε με τα αυτόματα, θα χαίρονται πάντα την ασυλία που απλόχερα τους προσφέρετε, αφού τελικά το τί είναι έγκλημα υπολογίζεται με δύο μέτρα και δύο σταθμά.”

ΔΙΜΕΡΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

και άλλες κρατικές ιστορίες

“Έχουμε ήδη ένα διμερές πρωτόκολλο που υπεγράφη μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας, το 2001, πολύ πριν από την οριστικοποίηση της συμφωνίας επανεισοδικής μεταξύ της Τουρκίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο λειτουργεί καλά. Ίσως δεν είναι τόσο ορατό στη σκιά της τρέχουσας έμφασης που δίνεται στα νησιά, αλλά σύμφωνα με αυτό, από τις αρχές του 2016, 1.098 παράνομοι μετανάστες έχουν ήδη επανεισοχθεί στην Τουρκία από τα σύνορα στους Κήπους. Αυτό σημαίνει ότι στην πράξη το διμερές πρωτόκολλο Τουρκίας - Ελλάδας λειτουργεί καλύτερα απ’ ό,τι εκείνο της Τουρκίας - Ε.Ε.”

Τάδε έφη ο πρέσβης της τουρκίας στην Ελλάδα Κερίμ Ουράς σε συνέντευξη που έδωσε στην καθημερινή της κυριακής στις 14 Αυγούστου, όπου ανάμεσα σε άλλα αναφέρθηκε και στο μεταναστευτικό και τη συμφωνία εε-τουρκίας γι’ αυτό. Καταρχάς μες στην ασχετοσύνη μας μάς διέφυγε κι εμάς ότι υπάρχει διμερής συμφωνία Ελλάδας-τουρκίας που αφορά την απέλαση μεταναστών, αν και είμαστε δηλωμένοι εχθροί του ελληνικού κράτους και αλληλέγγυοι στους μετανάστες εργάτες. Τέσπα, γιατί αναφέρουμε την παραπάνω δήλωση θα σκεφτεί κάποιος. Από τις 18 Μάρτη (αλλά και από πιο πριν) με την υπογραφή της συμφωνίας εε-τουρκίας έχουμε έρθει αντιμέτωποι με μια αντι-εε ρητορεία που θεωρεί την εε ως μόνη υπεύθυνη για τις απελάσεις μεταναστών και γενικά για το ότι αυτή κάνει τη ζωή των μεταναστών κόλαση. Καλά ρε σεις, θα μας πείτε, η εε δηλαδή δεν κάνει τέτοια πράγματα; **Λοιπόν, ο συνασπισμός κρατών που λέγεται εε κάνει και παρακάνει τέτοια πράγματα αφού κάθε ευρωπαϊκό κράτος ξεχωριστά κάνει και παρακάνει τέτοια πράγματα, αφού κάθε ευρωπαϊκό κράτος ξεχωριστά έχει το δικό του τρόπο διαχείρισης της μεταναστευτικής εργατικής δύναμης, και παρά τις όποιες διαφορές τους σε επιμέρους τομείς της διαχείρισης, κανένα ευρωπαϊκό κράτος δε νοιάζεται για τη ζωή και την αξιοπρέπεια των μεταναστών αλλά πώς θα τους εντάξει στο δικό του σχέδιο εξυπηρέτησης των συμφερόντων του. Ό,τι είναι προορισμένο να κάνει κάθε καπιταλιστικό κράτος δηλαδή. Ό,τι είναι προορισμένο να κάνει και το ελληνικό κράτος. Κάτι που κάνει αρκετά καλά.** Το πώς γίνεται αυτό πιο συγκεκριμένα δε θα μας απασχολήσει εδώ. Αυτό που θα μας απασχολήσει είναι το **ξεκάρφωμα του ελληνικού κράτους** το οποίο μονίμως τη βγάζει λάδι (προσπαθεί τουλάχιστον) καθώς αυτό ποτέ δε φταίει για τίποτα αλλά το πιέζει μονίμως η εε, λέει ο γνωστός πατριωτικός μύθος που αναπαράγεται από πολλές μεριές. Γιατί δεν το ακούμε αυτό μόνο από καρφωμένους φίλους του ελληνικού κράτους αλλά και από κάποιους αυτοαποκαλούμενους εχθρούς/πολέμιους του όπως είναι η κομματική αριστερά (τουλάχιστον στην πλειοψηφία της, μην αδικήσουμε και κανέναν, δεν το θέλουμε). Η οποία κομματική αριστερά μάς έχει πρήξει με καταγγελίες στην εε ενώ όταν αναφέρεται στο ελληνικό κράτος το παρουσιάζει ούτε λίγο ούτε πολύ ως πιεζόμενο από την εε (ή υποτακτικό σε αυτή), σα να μην έχει ακριβώς δικά του συμφέροντα και από τη διαχείριση της μετανάστευσης. Θα περίμενε ίσως κανείς ότι με αριστερή πλέον κυβέρνηση συριζα στο τιμόνι του ελληνικού κράτους ένα από τα πρώτα πράγματα που θα έπρεπε να κάνει θα ήταν να καταργήσει τουλάχιστον αυτή τη διμερή συμφωνία η οποία υπεγράφη το 2001 ή να μην την εφαρμόζει τουλάχιστον. Σίγουρα δε θα τη διώχναν από το ευρώ τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη αν έκανε κάτι τέτοιο (αφού ούτε καν εμπλέκονται). Αλλά όταν ως κομματικός αριστερός επιλέγεις να μη χτυπήσεις το ελληνικό κράτος, ειδικά όταν το τιμόνι του το έχει ο συριζα, **ίσως λόγω ιδεολογικής πατριωτικής αντιιμπεριαλιστικής τύφλωσης που συνεχίζει να αναμασάει ιδεολογήματα περί εξάρτησης/υποτέλειας του ελληνικού κράτους σε πιο μεγάλες δυνάμεις (στην καλύτερη), ίσως λόγω του ότι απλά θες να κάνεις πλάτες στο ελληνικό κράτος με ολίγη από αριστερή-αντιρατσιστική συνθηματολογία (στη χειρότερη), τότε είναι λογικό να μην αναφέρεις αυτή τη συμφωνία.** Και για να μην παρεξηγηθούμε, όταν λέμε

Πακιστανοί μετανάστες έξω από την αμυγδαλέζα λίγο πριν την απέλασή τους (12/2015) και λίγο μετά μες στο αεροπλάνο. Φωτογραφίες από τις επιχειρήσεις σκουπιά, τα μαζικά σπριγγατά αλβανών μεταναστών και τις μαζικές τους απελάσεις από τις δεκαετίες '90 και '00 δε βρήκαμε. Ούτε φυσικά από τις απελάσεις στη ζούλα στην τουρκία που γίνονται βράδυ στο ποτάμι του έβρου (όχι πάντα απαραίτητα χωρίς γνώση των τουρκικών αρχών). Βρήκαμε όμως μια μαρτυρία μετανάστη αρκετά διαφωτιστική, από έρευνα κάποιων νορβηγικών μκο: “Ένα βράδυ μετά το φαγητό οι αστυνομικοί πήραν 150 άτομα και μας έβαλαν σε λεωφορεία. Υπήρχαν πολλοί αστυνομικοί με κλοπή και στρατιώτες με αυτόματα όπλα. Μας έλεγαν να κοιπόζουμε κάτω και να μη μιλάμε μεταξύ μας. Το λεωφορείο κανίθηκε σε έναν χωματόδρομο για περίπου μία ώρα. Κάποια στιγμή σταμάτησε σε ένα σημείο με δέντρα δίπλα στο ποτάμι. Οι αστυνομικοί και οι στρατιώτες ήλεγξαν την περιοχή για αρκετή ώρα και επικοινωνούσαν μεταξύ τους με νοήματα. Όταν βεβαιώθηκαν ότι δεν ήταν κανείς στην άλλη πλευρά του ποταμού άρχισαν να βάζουν τους κρατούμενους σε μία μεγάλη ξύλινη βάρκα” διηγείται ο Αχμέτ. “Όταν οι κρατούμενοι κατάλαβαν ότι επρόκειτο να απελαθούν στην Τουρκία άρχισαν να κλαίει και να φωνάζουν ότι δεν θέλουν να πάνε εκεί γιατί η Τουρκία θα τους στείλει πίσω στην πατρίδα τους όπου κανδύνεσε η ζωή τους. Τους είπα κι εγώ το ίδιο. Οι πρόσφυγες που επιχειρήσαν να αντισταθούν χτυπήθηκαν άσχημα. Στη βάρκα επέβαιναν δύο αστυνομικοί. Ο ένας κρατούσε το πηδάλιο και ο άλλος μάς σημάδευε με ένα πιστόλι. Έτσι βρεθήκαμε στην τουρκική πλευρά. Ξαφνικά εμφανίστηκαν πολλοί Τούρκοι στρατιώτες και μας συνέλαβαν.” (τα νέα, 23/10/2009)

αναφέρεις δεν εννοούμε να την πετάξεις μέσα σε ένα σεντόνι αιτημάτων και ακαταλαβίστικων λέξεων ίσα για να λες ότι το ανέφερες αλλά να το εντάξεις στους νούμερο ένα στόχους σου.

Και μερικά νούμερα για να καταλάβουμε τι λέμε. “Σημειώνεται ότι από αρχές του έτους έχουν επιστραφεί στη Τουρκία: Με βάση το Διμερές Πρωτόκολλο Επανεισδοχής Ελλάδας-Τουρκίας, 1.048 αλλοδαποί υπήκοοι τρίτων χωρών ...και με βάση την Κοινή Δήλωση Ε.Ε.-Τουρκίας, 462 αλλοδαποί διαφόρων εθνικοτήτων.” (<http://www.iefimerida.gr>, 09/06/2016). Θέλετε και άλλα στοιχεία; Όχι πως αυτά είναι απαραίτητα για να επιτεθούμε στο ελληνικό κράτος -και- για τα εγκλήματα που καθημερινά διαπράττει εις βάρος των μεταναστών. “Χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία που διαβίβασε ο πρώην ευρωβουλευτής του συριζα κ. Χουντής στη βουλή τον απρίλιο σύμφωνα με τα οποία, από την έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου του 2001 μέχρι και τον Ιανουάριο του 2015 ζητήθηκε από την Τουρκία η επανεισδοχή 137.722 παράτυπων μεταναστών, εκ των οποίων οι Τουρκικές αρχές δέχθηκαν την επανεισδοχή 13.314 μεταναστών και παρέλαβαν τελικά μόνο 3.838, γεγονός που οφείλεται κυρίως στις καθυστερημένες και εκτός των προβλεπομένων στο πρωτόκολλο προθεσμιών, απαντήσεις της τουρκικής πλευράς.” (<http://news247.gr>, 05/01/2016). Πέρα από την ελληνική κλάψα

8 Μάρτη 2016. Από τη συνάντηση Ελλάδας-τουρκίας στην πόλη Ismir. Συνάντηση καθαριμάτων. Ελληνικά και τουρκικά σημαία στο φόντο. Ευρωπαϊκή ένωση πουθενά. Ανάμεσα σε διάφορες συμφωνίες που υπεγράψαν ήταν και η επικαιροποίηση της διμερούς συμφωνίας του 2001 για την απέλαση μεταναστών. 9 μέρες πριν την άλλη συμφωνία, αυτή της εε-τουρκίας. Για τη δεύτερη έγινε ντόρος για τους “φονιάδες της εε”, για την πρώτη δεν ακούστηκε και κάτι από κληματακή μεριά. Ίσως γιατί στη δεύτερη η ευθύνη για την καταστροφή της ζωής των μεταναστών μοιράζεται δια 25 και πρώτη απ’ όλους φταίει η γερμανία και οι “μεγάλες δυνάμεις” σύμφωνα με διάφορους αριστερούς πατριωτικούς αντιιμπεριαλιστικούς μύθους, ενώ στην πρώτη η ευθύνη μοιράζεται δια 2. Ίσως εν τέλει γιατί υπάρχουν διάφοροι τρόποι να κάνει πλάτες στο ελληνικό κράτος. Και η επλεκτική σιωπή είναι ένας από αυτούς.

ότι η τουρκία δεν εφαρμόζει όπως πρέπει το πρωτόκολλο, μένουμε στο ότι η Ελλάδα αιτήθηκε επανεισδοχή (αλήθεια, τι κομψός τρόπος να αποκαλέσεις την απέλαση) 137.722 μεταναστών εργατών από το 2001 που ισχύει η διμερής συμφωνία. **Χωρίς καμία εε να την πιέζει, χωρίς σύμφωνο εε-τουρκίας, μόνο με βάση τη διμερή συμφωνία την οποία προφανές συναψε για να εξυπηρετήσει τα ελληνικά-ελληνικότητα συμφέροντά της όσον αφορά τη διαχείριση των μεταναστών.** Επίσης στις αρχές Μάρτη λίγες μέρες πριν τη συμφωνία εε-τουρκίας περί επαναπροώθησης μεταναστών, επικαιροποιήθηκε η σχετική διμερής συμφωνία που προβλέπει την επιστροφή στην τουρκία των παράνομων μεταναστών που δεν έχουν δικαίωμα προστασίας με βάση τις διεθνείς συνθήκες (καθημερινή, 09/03/2016). Όλα αυτά στο φως της ημέρας με δηλώσεις τσίπρα και νταβούτογλου στις κάμερες (βλ. φωτό), και τις σχετικές τυμπανοκρουσίες που μόνο αν είσαι τυφλός (ή εθελούσια τυφλωμένος) δεν τα βλέπεις. Εμείς εδώ δε θα

(1) Πολλές φορές χρησιμοποιούμε τη λέξη βλακεία όταν αναφερόμαστε στην κομματική αριστερά (την οποία όπως καταλάβατε δε συμπαθούμε ιδιαίτερα). Αυτό καταρχάς γιατί θεωρούμε ότι πολύ απλά λένε βλακείες. Δεν είναι ότι εμείς είμαστε πιο γαμάτοι ή κάτι τέτοιο. Το πρόβλημα είναι ότι πλάσθουν αυτές τις βλακείες ως αναλυσάρες έχοντας πολλές φορές ένα ξιπασμένο ύφος ανωτερότητας ότι κατανόησαν τον καπιταλιστικό κόσμο (τρομάρα τους), και μπορεί κάποιος κομματικοί αριστεροί θεωρητικοί να φαντασιώνονται ότι είναι και μετεμψυκώσεις του μαρξ. Και λαμβανομένου υπόψη του μέσου βαθμού πλιθιοποίησης που υπάρχει τις τελευταίες δεκαετίες στην κοινωνία (δε βγάζουμε και τους εαυτούς μας απ’ έξω πολλές φορές), αυτές οι βλακείες που λένε παίζει να πίνουν και να περνιούνται για μεγάλες σοφίες από διάφορους κομματικούς τους οπαδούς. Προσοχή όμως! **Το ότι λένε βλακείες δεν είναι να τους αθώνει γιατί οι μεθοδεύσεις τους είναι ξεκάθαρες κάθε φορά.** Έτσι είναι τα κόμματα. Κρίνουν βάσει του πολιτικού τους συμφέροντος κάθε φορά και ανάλογα πράττουν. **Το ότι κάποιος παίζει να λεί βλακείες και ανυπόστατα ή γελοία πράγματα δε σημαίνει ότι δεν είναι απατεώνας και ότι δεν (καταλήγει να) κάνει πλάτες στο ελληνικό κράτος.** Το λέμε γιατί πολλές φορές για κάποιους λες, “ντάξει μωρέ, καζό είναι το παιδί” και καταλήγεις να τους ψιλοσυμπαθείς. Δεν είναι έτσι όμως με τους κομματικούς. Π.χ. όταν τα ντόπα αφεντικά μας υποτιμούν την εργατική δύναμη ως βασικό τρόπο για να αντιμετωπίσουν την κρίση κερδοφορίας τους, και κάποιος επιλέγει ως πολιτικό στόχο την έξοδο από την εε (που μπορεί να είναι και στόχος κάποιας φράξια των ελληνικών αφεντικών) καταλήγοντας ουσιαστικά να βάζει πλάτες στα ντόπα αφεντικά, δεν το κάνει μόνο λόγω ελλιπούς ανάλυσης και βλακείας. Όχι πως αυτή δεν υπάρχει, αντίθετα περισσεύει. Αλλά και να υπάρχει δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει πρώτα από όλα αφού αυτό που μας ενδιαφέρει ως αντιοπιστημικούς και ως εργάτες είναι ότι καταλήγει de facto, συνειδητά-συνειδητότατα, να κάνει πλάτες στο ελληνικό κεφάλαιο. **Το ότι μερικές φορές αυτά που λεί είναι πλιθία δε σημαίνει ότι δεν είναι άθλια** και ότι δε στηρίζουν μεθοδεύσεις που κάθε άλλο παρά αριστερές, κομμουνιστικές, προοδευτικές κοκ. είναι. Αντίθετα πολλές φορές είναι απόψεις δεξιές μασκαρεμένες με αριστερό μανδύα. Δυο τρία πρόχειρα παραδείγματα που μας έρχονται στο μυαλό. Π.χ. όταν το πολιτικό σύστημα παρουσιάζει τριγμούς (προφανώς όχι επαναστατικούς) όπως στα τέλη της δεκαετίας του '80 με το σκάνδαλο κοσκωτά και ο τότε ενιαίος συνασπισμός της αριστεράς και της πρόοδου επιλέγει να συμμετάσχει στην οικουμενική κυβέρνηση με γελοίους και πλιθίους λόγους, δε σημαίνει ότι δε συνέβαλε και αυτός στην εκ νέου σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος, ανεξαρτήτως προθέσεων (αν κι έχουμε βασίμους λόγους να πιστεύουμε ότι αυτή ακριβώς ήταν η πρόθεσή τους). Όταν η οσε (πρόδρομη οργάνωση του οσεκ) επέλεγε να στηρίζει πασοκ στις εκλογές του '90 προκειμένου να μη βγει η δεξιά και αυτό, έλεγε, να έχει αρνητική επίπτωση στους ταξικούς αγώνες, πέρα από πλιθία άποψη δεν παύει να είναι μια άποψη που έβαλε πλάτη όσο δεν πάει στη μία τότε εναλλακτική του πολιτικού συστήματος που λεγόταν πασοκ. Και τελευταίο και πιο χαρακτηριστικό και σταματάμε εδώ προς το παρόν. Το μέτωπο αλληλεγγύης και ανατροπής (τρομάρα του), το αριστεροπατριωτικό κόμμα που έφτιαξε ο αλαβάνος όταν έφυγε από το συριζα το 2011, έκανε μια έρευνα το Δεκέμβριο του 2012 και διαπίστωσε, λεί, ότι αν η Ελλάδα φύγει από το ευρώ θα λυθεί το μεταναστευτικό καθώς είναι το ευρώ που τραβάει τους μετανάστες στην Ελλάδα. Πέρα από το οφθαλμοφανές της βλακείας αυτής της άποψης καθώς η τουρκία που είναι χώρα που δεν είναι στην εε και το ευρώ και συνορεύει με την ευρώπη έχει κοντά 3 εκατομμύρια μετανάστες, πέρα από το ότι ακόμα κι αν βγει από εε και ευρώ η Ελλάδα πάλι θα έρχονται μετανάστες προκειμένου να μπουκ στην πρώτη χώρα της εε (που θα είναι η αμέσως επόμενη), αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι είναι ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ άποψη αφού παίρνει ως δεδομένο ότι οι μετανάστες πρέπει να φύγουν γιατί δε χωράνε, γιατί δεν έχει δουλειές, για καλό δικό τους και λοιπές βλακείες, και ουσιαστικά προτείνει έναν “αριστερό” τρόπο να γίνει αυτό.

ψάξουμε τι είναι η εν Ελλάδι πλειοψηφία της αριστεράς, αλλά αναφέρουμε όλα τα παραπάνω τουλάχιστον για να μη μας κοροιδεύει ο κάθε απατεώνας (ακόμα κι αν καμώνεται τον αριστερό). Και για να μην ξεχνιόμαστε, ό,τι αριστερή βλακεία (1, βλ. σημ. πίσω) και να ακούμε: **ο εχθρός μας είναι εδώ, είναι το ελληνικό κράτος και τα συμφέροντά του που φροντίζουν να κάνουν το βίο των μεταναστών αβίωτο.** Είτε αυτό υπογράφει συμφωνίες απελάσεων ως μέλος της εε είτε μόνο του με την τουρκία είτε χωρίς να υπογράφει καμία συμφωνία.

Υγ1: αυτό το κείμενο ας διαβαστεί μαζί με το κείμενο για τις δολοφονίες μεταναστών στο αιγαίο από το προηγούμενο τεύχος.

Υγ2 (ολίγον τι άσχετο): Θα συνεχιστεί πολύ αυτό το παραμύθι με τους διασώστες του λιμενικού; Ρητορική η ερώτηση. Προφανώς και θα συνεχιστεί. Γιατί έτσι μπορεί το ελληνικό κράτος-δολοφόνος να πλασάρεται ως ανθρωπιστικό που σώζει ανθρώπους που κινδυνεύουν. Γιατί κινδυνεύουν όμως; Αφήνοντας στην άκρη τα λιμενοκωλόπαιδα και την όποια “κατάχρηση εξουσίας” διαπράττουν και υποθέτωντας ότι αυτά γίνονται αγγελούδια που απλώς κάνουν τη δουλειά τους σεβόμενα ανθρώπινα δικαιώματα κοκ., δεν είναι πάλι το ίδιο το ελληνικό κράτος που αναγκάζει τους ανθρώπους να παίζουν κορώνα γράμματα τη ζωή τους για να περάσουν τα σύνορά του; Είναι σα να έχει κλειδώσει κάποιος σε μια πολυκατοικία 100 ανθρώπους και να μη μπορούν αυτοί να βγουν, κάποια στιγμή να πιάσει κάποια φωτιά (αν δεν έχει συμβάλει και αυτός που τους κλείδωσε να μπει αυτή) και εν τέλει αυτός που τους κλείδωσε να “σώσει” τους 90 και να αφήσει τους άλλους 10 να καούν. Θα πει κανείς από μας ότι αυτός είναι ήρωας και διασώστης ή ψυχρός εκ προμελέτης δολοφόνος;

Ενδεικτικό της στάσης της πλειοψηφίας της κομματικής αριστεράς είναι ο αγώνας των φυλακισμένων μεταναστών του στρατοπέδου συγκέντρωσης του ελληνικού. Το αναφέρουμε γιατί μιλάμε για ένα σχετικά μόνιμο αγώνα με τα πάνω του και τα κάτω του που είναι αδύνατο να διαφύγει της προσοχής κανενός. Άρα και των κομματικών αριστερών. [μια παρενθεσούλα: συνηθίζουμε πολλές φορές να κρίνουμε τις κομματικές δομές και διάφορα πολιτικά τους μαγαζιά, παίρνοντας ως βάση το πώς δρούμε εμείς οι ωραίοι και αυτοοργανωμένοι οδηγούμενοι έτσι πολλές φορές σε λάθος συμπεράσματα. Κάπως έτσι μπορεί να

πάρουμε ως δεδομένο κάποιες δικές μας χρόνιες αδυναμίες, όπως ότι λόγω ανεπαρκούς ενασχόλησης -στην καλύτερη- με κάποια ζητήματα μάς διαφεύγουν πολλά πράγματα, και να κρίνουμε και τους κομματικούς ανάλογα. Ενώ οι κομματικοί της εν Ελλάδι αριστεράς δε σωπαίνουν λόγω ελλιπούς ανάλυσης της πραγματικότητας (όχι πως εκεί σκίζουν), αλλά λόγω συγκεκριμένων πολιτικών συμφερόντων (είτε στενά κομματικών είτε άλλων). Όχι ότι αυτά δε μπορεί να γίνουν και αλλού αλλά είναι στην αριστερά που όλα

αυτά ευδοκιμούν.] Το γιατί οι κομματικοί αριστεροί δεν ενδιαφέρθηκαν γι' αυτό είναι για μας ξεκάθαρο. Δε βόλεψε τις πολιτικές τους σκοπιμότητες. **Οι φυλακισμένες μετανάστριες στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του ελληνικού στοχοποιούν ξεκάθαρα το ελληνικό κράτος.** Όχι λόγω κάποιας στιβαρής πολιτικής ανάλυσης αλλά γιατί αυτό ήταν που τους έκανε και τους κάνει το βίο αβίωτο. Δεν

υπήρχε ούτε δείγμα ευρωπαϊκής ένωσης εδώ για να πει στο ελληνικό κράτος τι να κάνει και να το υποτάξει (sic) στις αντιμεταναστευτικές του διαθέσεις. Μιλάμε για μετανάστριες που στην πλειοψηφία τους βρίσκονταν χρόνια στην Ελλάδα, εργάζονταν εδώ, ήταν από χώρες της ανατολικής ευρώπης κυρίως και όχι πρόσφυγες και

-το κυριότερο- **ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΕΔΩ. Και υπεύθυνος για τη νομιμοποίησή τους είναι το ελληνικό κράτος και μόνο αυτό.** Μιλάμε για μια περίπτωση που είχαμε συνέχεια κινητοποιήσεις των φυλακισμένων μεταναστριών, τηλεφωνικές επικοινωνίες και γράμματα με τα ονοματεπώνυμά τους (οπότε σε αντίθεση με άλλες περιπτώσεις κατάφεραν να μην είναι άρρατες). Και αριστερή σιγήν ιχθύος... Και όχι, δεν αναγνωρίζουμε καλές προθέσεις και αδυναμίες

στην κομματική αριστερά. Ας πάρουμε π.χ. την κερφα. Δεν είχε αδυναμίες και επί κυβέρνησης πασοκ-νδ δηλαδή; Αλλά τότε δεν ήταν οι φίλιες δυνάμεις του συριζα στο τιμόνι της κυβέρνησης οπότε έβγαιναν με το κιλό οι καταγγελίες για τη βάρβαρη αντιμεταναστευτική πολιτική της δεξιάς με την παραμικρή αφορμή. Είναι σαφές ότι η Taleb και οι άλλες φυλακισμένες μετανάστριες θα είχαν μεγαλύτερη στήριξη από τον ευρύτερο αντιρατσιστικό χώρο αν είχαμε άλλη κυβέρνηση (μπορεί να είχε γίνει μάλιστα κονκάρδα και πικέτα η μούρη της Taleb). Επίσης είναι να μάς παραξενεύει και όταν οι μόνιμοι κομματικοί καπελωτές απουσιάζουν από έναν τέτοιο αγώνα (αντί να

κάνουν ό,τι έκαναν συνήθως τόσα χρόνια, δηλαδή να κωθούν για να τον καπελώσουν και να πουν ότι αυτοί τα έκαναν όλα κλπ.). Είμαστε άραγε υπερβολικοί όταν μιλάμε για πλάτες στην κυβέρνηση συριζα και την αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους (που έχει συνέχεια);

Μια δεκαπενταετία και μετά, έχοντας κολλήσει χιλιάδες αφίσες κι έχοντας σπαταλήσει πολλά κιλά γλουτολίνης, έχοντας "λερώσει τοίχους" και διάφορες άλλες επιφάνειες αυτής της πόλης, επιλέγοντας αυτό τον τρόπο να συμμετέχουμε κι εμείς στο δημόσιο διάλογο για ζητήματα που μας αφορούν άμεσα ως κομμάτι της εργατικής τάξης από ταξική σκοπιά και της αντεξουσίας από πολιτική, έχοντας πάρει θέσει μάχης για δημόσια ζητήματα, έχοντας κάνει κριτική σε θεσμούς και καταστάσεις, έχοντας υπερασπιστεί δημόσια και γραπτά επιλογές μας, δε μπορούμε παρά να προχωρήσουμε σε μια...

πολιτική υπεράσπιση της αφισοκόλλησης

(και κάποια παραπάνω...)

Θα προσπαθήσουμε να υπερασπιστούμε το μέσο της αφισοκόλλησης από τη δικιά μας αντεξουσιαστική μεριά. Δεν είμαστε οι αναρχικοί, αντεξουσιαστές, αυτόνομοι κι ωραίοι οι μόνοι που επιλέγουμε αυτό το μέσο. Το επιλέγουν και πολλές αριστερές οργανώσεις οι οποίες παράλληλα και με σθένος προσπαθούν με κάθε τρόπο να βγουν και στα μύντια οπότε δε μπορούμε να πούμε ότι σε αυτή την περίπτωση μιλάμε για μια προσπάθεια αντισυστημικής παρέμβασης (τουλάχιστον όπως το βλέπουμε εμείς). Το επιλέγουν ενίοτε και πιο συστημικά κόμματα που διαφημίζουν τις προεκλογικές τους συγκεντρώσεις. Το επιλέγουν ακόμα και ακροδεξιές οργανώσεις και δουλειά μας είναι να καθαρίζουμε την πόλη από αυτές αφού την ρυπαίνουν, όχι λόγω του χαρτιού και της γλουτολίνης που χρησιμοποιούν αλλά λόγω των ρυπαρών ιδεών τους. Λοιπόν εμείς **δεν επιλέγουμε το μέσο της αφισοκόλλησης επειδή δε μπορούμε να βγούμε στα μμε ή επειδή δε μπορούμε να εκλεγούμε σε κάποιο θεσμό αλλά επειδή δεν τα θέλουμε αυτά και στρεφόμεστε εναντί τους**. Επίσης μιλάμε για ανθρώπους που αυτοχρηματοδοτούν τις δράσεις τους και δε στηρίζονται π.χ. σε κάποιο κρατικά επιδοτούμενο κόμμα. Κι αυτή μας η επιλογή μάς διαχωρίζει από πολλούς άλλους αφισοκολλητές καθώς δε μπορεί να μας ενώνει η πρακτική της αφισοκόλλησης γενικά και αόριστα. Ας σημειώσουμε επίσης ότι πολλά από όσα γράφουμε εδώ για τις αφίσες και τις εφημερίδες τοίχου ισχύουν και για άλλα κινηματικά μέσα προπαγάνδισης και επικοινωνίας με πιο χαρακτηριστικά τα συνθήματα στους τοίχους και τα έντυπα δρόμου. Οπότε πάνω κάτω σε αυτή τη βάση είναι όσα γράφουμε παρακάτω. Και φυσικά είναι προς κριτική καθώς δεν είναι ότι κατέχουμε κάποια απόλυτη αλήθεια (ούτε όσα λέμε αντιπροσωπεύουν την άποψη που έχουν όλοι οι αφισοκολλητές του α/α/α χώρου).

Καταρχάς να πούμε ότι η αφισοκόλληση πολιτικών αφισών δεν είναι κάποιο δικαίωμα που έχει παραχωρηθεί από την εξουσία. Το δικαίωμα να εκφραζόμαστε δημόσια και να προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε τις ιδέες μας και τις πρακτικές μας με άλλους ανθρώπους είναι ένα **δικαίωμα που έχει κατακτηθεί με αγώνες**. Όσο κι αν βαυκαλίζεται η δημοκρατία τους δεν είναι λίγοι αυτοί που έχουν πληρώσει την ανάγκη τους να εκφράζουν αδιαμεσολάβητα τον πολιτικό τους λόγο με διώξεις και δικαστήρια, ξύλο, προσαγωγές και εξακριβώσεις στοιχείων. Έχει υπάρξει ακόμα και νεκρός κατά τη διάρκεια αφισοκόλλησης στην περίφημη μεταπολίτευση (1). Και δεν έχουμε σκοπό να απεμπολήσουμε αυτό το δικαίωμα που έχουμε κατακτήσει για χάρη καμίας εξουσίας. Άρα **το ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε σήμερα ένα τέτοιο μέσο αγώνα, το χρωστάμε και σε όλους τους παραπάνω που αγωνίστηκαν σε πιο δύσκολες από μας εποχές** (και δεν εννοούμε μόνο τη χούντα). Το ότι σήμερα μπορούμε να κολλάμε αφίσες χωρίς να μας μπουζουριάζουν συνέχεια δε σημαίνει επίσης ότι αυτή νομιμοποιήθηκε. Η αφισοκόλληση είναι ακόμη παράνομη και παίζει και χρηματικό πρόστιμο. Αυτό στο τυπικό σύνταγμα (2), γιατί υπάρχει και το

(1) Δύο παραδείγματα. Στις 23 οκτώβρη του '91 γίνονται συγκρούσεις σε μαθητική διαδήλωση η οποία στη συνέχεια δέχεται την επίθεση των ΜΑΤ. Μερικές εκατοντάδες διαδηλωτές καταφεύγουν στο Πολυτεχνείο. Καθώς νυχτώνει, μπαίνει και φασιστές επιτίθενται στους καταληψίες του Πολυτεχνείου και παίρνει φωτιά το κτίριο της πρωτανείας από δακρυγόνο των ΜΑΤ, η φωτιά κρεώνεται στους καταληψίες, γίνεται άρση του ασύλου και το επόμενο πρωί τα ΜΑΤ μπαίνουν στο Πολυτεχνείο. Την επόμενη εβδομάδα 33 σύντροφοι κολλάνε μαζικά μια αφίσα που λέει τα εξής:

"Πιο εύκολα βρίσκεις
καμύλα που να χωράει
στο μάτι μιας βελόνας
παρά δημοσιογράφο,
πολιτικό ή αστυνομικό
που να λέει την
αλήθεια" και συνεχίζει
"1933 - οι ναζί κίνη το
ράιχσταγκ (σημ.: η
γερμανική βουλή) για
να δικαιολογήσουν τις
διώξεις των
κομμουνιστών. 1991 - οι
φασίστες πυρπολούν
την πρωτανεία για να
δικαιολογήσουν την
εισβολή των ΜΑΤ στο
Πολυτεχνείο. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΙΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ. ΤΟΤΕ
ΗΤΑΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ, ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΦΑΡΣΑ." Οι

σύντροφοι που κολλάνε αυτή την αφίσα συλλαμβάνονται μαζικά. Ξυλοκοπούνται και οδηγούνται σε δίκη με τα αδικήματα της παράνομης αφισοκόλλησης, αντίστασης κατά της αρχής και στάσης κατά του πολιτεύματος. Μετά από μια δίκη που διαρκεί 12 μέρες καταδικάζονται σε 6 μήνες φυλάκιση με αναστολή και αφήνονται ελεύθεροι.

Το βράδυ της Παρασκευής 30 Απριλίου 1976, ο 16χρονος μαθητής Σιδέρης (Ισιδωρος) Ισιδωρόπουλος κολλούσε αφίσες της εξωκοινοβουλευτικής αριστερής οργάνωσης "Κ.Ο. Μαχητής" (Κομμουνιστική Οργάνωση Μαχητής). Αφίσες που καλούσαν τους πολίτες στη συγκέντρωση για την Πρωτομαγιά της Πλατείας Κοτζιά. Ήταν μέλος, επί ένα χρόνο περίπου, της Παράταξης "Μαθητική Πρωτοπορία". Κοντά στην οδό Πειραιώς καταφθάνουν αστυνομικές δυνάμεις με αποστολή τη σύλληψη αφισοκολλητών. Ο 16χρονος Σιδέρης, προσπαθώντας να αποφύγει τη σύλληψη τρέχει κυνηγημένος από τους αστυνομικούς προς την οδό Πειραιώς. Ο Σιδέρης παρασύρεται από διερχόμενο αυτοκίνητο και τραυματίζεται σοβαρά. Την άλλη ημέρα -πρωτομαγιά, σάββατο 1976- ο 16χρονος Σιδέρης Ισιδωρόπουλος ξεψυχάει στο νοσοκομείο.

(2) Σε γενικές γραμμές. Το τυπικό σύνταγμα είναι οι κάθε φορά γραπτοί νόμοι. Υπάρχει όμως και το ουσιαστικό σύνταγμα που ουσιαστικά αποτελεί τους συσχετισμούς δύναμης την κάθε συγκεκριμένη περίοδο και συνήθως δε συμπίπτει με το τυπικό σύνταγμα. Κάπως έτσι μια τυπικά παράνομη πράξη μπορεί ουσιαστικά να μη διώκεται, επειδή π.χ. ο νόμος που τη διώκει δεν είναι ευρύτερα κοινωνικά αποδεκτός πα ή επειδή ένας συμβιβασμός του παρελθόντος που έχει αποκρυσταλλωθεί σε ένα νόμο έχει φτάσει στο σημείο να ανατραπεί ουσιαστικά από ευρύτερους συσχετισμούς δύναμης. Το ίδιο π.χ. συμβαίνει με τη μαύρη εργασία. Ενώ τυπικά είναι παράνομη, ουσιαστικά τα αφεντικά έχουν αλλάξει τους συσχετισμούς υπέρ τους και στην πλειοψηφία τους δεν κολλάνε ένσημο ούτε για πλάκα. Οι έννοιες του τυπικού και ουσιαστικού συντάγματος πρωτοχρησιμοποιήθηκαν από την Ιταλική αυτονομία.

ουσιαστικό που προς το παρόν επιλέγει για διάφορους λόγους να μην κυνηγάει την πολιτική αφίσα. *Προς το παρόν...*

Πιο παλιά οι διώξεις στόχευαν ξεκάθαρα στο περιεχόμενο της αφίσας και δεν πολυμιλούσαν για ρύπανση της πόλης. Σήμερα βέβαια μάς λένε πως έχουν περάσει αυτοί οι καιροί και ο καθένας μπορεί να λέει δημόσια την άποψή του, απλά το μόνο πρόβλημα είναι η ρύπανση της πόλης (3). Έτσι

προσπαθούν να παρουσιάσουν ως ζήτημα καθαριότητας ένα ξεκάθαρα αστυνομικό μέτρο (το οποίο ακόμα κι αν δεν ξεκινάει απαραίτητα ως τέτοιο, είναι τέτοιο de facto). Ένα μέτρο που αποτελεί κι αυτό ένα μικρό κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που θέλει να επιβληθεί στις ζωές μας. Γιατί το

αποτέλεσμα είναι ίδιο, δηλαδή δε θα λες την άποψή σου με αυτό τον τρόπο (4). Και φυσικά το μέτρο αυτό χτυπάει

αυτούς που είτε δεν έχουν άλλο μέσο έκφρασης των ιδεών τους

(καθώς τα κόμματα έχουν πολλούς τρόπους να εκφραστούν και να ακουστούν)

είτε -όπως εμείς- πολύ απλά δεν επιθυμούν καμία συνεργασία με θεσμικά κανάλια ούτε να αποτελέσουν άλλη μια πληροφορία στο μηνιακό βούρκο και άλλο ένα άλλοθι πλουραλισμού των μμε. Ειδικά σε καιρούς κρίσης η ποινικοποίηση χειρονομιών αντίστασης γίνεται πιο έντονη καθώς το κράτος και τα αφεντικά δεν απαιτούν μόνο τη συναίνεση και τις θυσίες των από κάτω αλλά και τη σιωπή τους. Οι από κάτω θα πρέπει να μιλάνε μόνο για να συμφωνούν με τα δελτία ειδήσεων και τους μικρούς και μεγάλους πρετεντέρηδες, για να βρίζουν τους μετανάστες, για να ζητάνε περισσότερους μπάτσους. Όμως ποτέ για να επικοινωνήσουν ισότιμα με τους ομοίους τους και -το κυριότερο- να ψάξουν να βρουν τρόπους συλλογικής αντίστασης. Κι εδώ είναι που οι κάθε λογής εξουσίες καταλαβαίνουν ποιο είναι το πραγματικό πρόβλημα με αυτούς τους τρόπους πολιτικής έκφρασης. Καταλαβαίνουν ότι **οι αφίσες με αντισυστημικό περιεχόμενο δεν είναι απλά λέξεις και εικόνες πάνω σε ένα κομμάτι χαρτί αλλά μια προσπάθεια για την επίθεση στον κόσμο τους, πόσο μάλλον όταν αυτή η προσπάθεια δε δέχεται να γίνει κομμάτι του δημοκρατικού τους τσίρκου**. Βέβαια σπάνια θα το παραδεχτούν ποτέ αυτό και θα μιλάνε για ρύπανση.

Όχι ότι και τα περί ρύπανσης δεν τα πιστεύουν πάρα πολλοί (και ότι δεν είναι εξίσου άθλια σα λογική) αφού η αλήθεια είναι ότι το όνειρο της καθαρής-νοικοκυρεμένης-αποστειρωμένης πόλης δεν παύει να είναι το όνειρο κάθε εξουσίας, μικρής και μεγάλης. Και ειδικότερα δεν παύει να είναι το όνειρο ενός γενικευμένου κοινωνικού συντηρητισμού. Κι αυτή η αντίληψη φυσικά δε μένει μόνο στις αφίσες αλλά είναι η ίδια αντίληψη που δε θέλει δίπλα της μετανάστες, τσιγγάνους, ανθρώπους που έχουν μπλέξει με την πρέζα και ό,τι θεωρεί πως της καλάει τη μικροαστική κανονικότητα. Η εξουσία και οι κοινωνικοί της σύμμαχοι θέλουν μια πόλη που το μόνο που θα υπάρχει θα είναι υπάκουοι εργάτες και φιλήσυχοι καταναλωτές, που όλα θα υπηρετούν την απρόσκοπτη λειτουργία της εμπορευματικής διαδικασίας (5). **Βέβαια για να γίνει αυτό έχει πρώτα φροντίσει να αποστειρώσει και τα μυαλά των από κάτω οι οποίοι δείχνουν να απολαμβάνουν αυτό το διανοητικό τους ακρωτηριασμό και ταυτίζουν την ποιότητα ζωής τους με τους καθαρούς τοίχους και το περισσότερο πράσινο**. Και γι' αυτό δεν είναι να μας παραξενεύει καθόλου που τα αφεντικά και τα μικρομεσαστικά στρώματα έχουν πρόβλημα -και- με τις αφίσες (6) (όπως επίσης δεν είναι να μας παραξενεύει που αυτό το μέσο το χρησιμοποιούν κατά κύριο λόγο άτομα και κοινωνικές ομάδες από κατώτερα κοινωνικά στρώματα και άνθρωποι που δεν τα πάνε καλά με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων). Και δε μας νοιάζει να απευθυνθούμε σε αυτούς για να τους πείσουμε. Έτσι κι αλλιώς το όνειρό τους είναι ένα διαμέρισμα κλουβί με 4 κλειδαριές ασφαλείας, ένα αποστειρωμένο περιβάλλον με γκαζόν για να βγάζουν το σκύλο βόλτα και μια παιδική χαρά που παίζουν αμέριμνα παιδάκια. Εν τέλει ο ιδανικός τρόπος για να ζήσουν τέτοιοι άνθρωποι είναι ο αποστειρωμένος και καθολικός (;) ελεγχόμενος χώρος του ΜΕΤΡΟ.

Όμως δε μπορούμε να καταλάβουμε (τρόπος του λέγειν) πώς γίνεται οι από κάτω που βιώνουν όλη αυτή την επίθεση στις ζωές τους να έχουν πρόβλημα με τις αφίσες.

(3) Δε μπορούμε να ξεχάσουμε τη στάση της προηγούμενης δημοτικής αρχής απέναντι στους εργάτες καθαριότητας του δήμου και τα δίκαια αιτήματά τους όταν κατά τη διάρκεια της τελευταίας τους απεργίας ήρθε σε αδιάλλακτη σύγκρουση με τους απεργούς. Προφανώς εκείνες τις μέρες ο δήμαρχος δεν πολυνοιαζόταν για την καθαριότητα της πόλης αφού ως άξιος εκπρόσωπος του συστήματος έπρεπε να επιτεθεί σε έναν εργατικό αγώνα συκοφαντώντας με κάθε τρόπο τους εργάτες στον τομέα της καθαριότητας και προσπαθώντας να στρέψει την τοπική κοινωνία εναντίον τους. Κατά τ' άλλα η αφισοκόλληση έφταιγε για τη βρωμιά στην πόλη.

(4) Συνήθως είναι οι εκάστοτε δημοτικές αρχές που αναλαμβάνουν να κινήσουν την όποια διαδικασία ενάντια στην αφισοκόλληση. Μια μικρή παρένθεση. Η αλήθεια είναι ότι οι εκάστοτε δημοτικές αρχές δε λειτουργούν απαραίτητα ως φερέφωνο της κεντρικής εξουσίας και ως εκφραστής των πολιτικών της σε τοπικό επίπεδο αλλά μπορούν να έχουν και δικά τους αυτοτελή συμφέροντα να υπερασπιστούν (κυρίως κομματικά, αλλά όχι μόνο) ή μπορεί να υπάρχουν και ιδεολογικοί λόγοι. Π.χ. σε αυτό τον τομέα ουκ ολίγες φορές οι σιγαλοδημαράδες είχαν στοχοποιήσει την αφισοκόλληση αλλά ο κκός πελετιδής δεν έχει δώσει μέχρι τώρα τέτοια δείγματα γραφής. Όχι ότι αυτό δε μπορεί να γίνει καθώς κάθε τοπική εξουσία έχει συμφέρον να προσπαθεί να κερδίσει κοινωνικές συμμαχίες (και ψήφους) και με τα συντηρητικά στρώματα της κοινωνίας χαιδεύοντας τα αυτιά της μικροαστικής σαπίλας η οποία ως γνωστόν δε γουστάρει αφίσες. Χώρα που σε καιρούς κρίσης ο καθένας έχει ένα γενικότερο εκνευρισμό και ψάχνει να βρει τι του φταίει, αρχής γενομένης από τους εμπόρους και διάφορους εισοδηματίες-ιδιοκτήτες.

(5) Το ότι ο πρώην δήμαρχος βρήκε συμμαχούς τον εμπορικό σύλλογο δεν είναι τυχαίο αφού το ζήτημα όπως είπα είναι ότι αποθαρρύνονται οι επισκέπτες όταν βλέπουν όλη αυτή την εικόνα με τις αφίσες, αποθαρρύνονται δηλαδή οι πελάτες της κλωφάρας των εμπόρων. Χώρα που αυτά που λένε δεν πολυισχύουν, ας μην ξεχνάμε πως τους εμπόρους θα τους βρίσκουμε συνέχεια μπροστά μας ως φανατικούς υπερασπιστές της εύρυθμης λειτουργίας της πόλης όχι γιατί είναι κακοί άνθρωποι αλλά γιατί αυτό επιτάσσουν τα συμφέροντά τους. Πώς να ξεχάσουμε τις επιστολές στον πολυδώρα το 2006 που ζητούσαν να περιοριστούν οι διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας γιατί πέφτει ο τζίρος τους;

(6) Έχουμε την άποψη ότι όταν έχεις ένα όπλο δεν πρέπει να το εξαντλείς και να το ξεζουμίζεις ώστε να μπορείς να το χρησιμοποιείς συνέχεια. Τι εννοούμε; Αναγνωρίζοντας τους κοινωνικούς συσχετισμούς και το διάχυτο εκνευρισμό που παίζει, επιλέγουμε να μην τοιτώσουμε το μικροαστικό συντηρητισμό χωρίς να έχουμε κάποιο ιδιαίτερο όφελος. Γιατί μπορεί να ισχύουν όλα τα παραπάνω που είπαμε και να έχουμε το (δικό μας) δίκιο με το μέρος μας όσον αφορά την αφισοκόλληση και την εικόνα της πόλης, αλλά το να μην προκαλούμε απλά για να προκαλέσουμε τους νοικοκυραίους, αποτελεί για μας μια στοιχειώδη τακτική.

Πώς γίνεται ο άνεργος που πάει πρωί πρωί στον ΟΑΕΔ να δει αν είναι στους "τυχερούς" και μπορεί να βγάλει κανά επίδομα ή να μπει σε κανά κωλοπρόγραμμα με ένα σκατομισθό, να τον απασχολούν οι αφίσες και όχι το σύστημα που αφού τον ξεζούμισε όσο μπορούσε τώρα του απαγορεύει ακόμα και να πουλήσει την εργατική του δύναμη; Πώς γίνεται ο ντελιβεράς, η σερβιτόρα, ο οικοδόμος και όλοι οι μισθωτοί σκλάβοι να έχουν πρόβλημα με τις αφίσες και όχι με τα εργατικά "ατυχήματα", τα ηρησμένα πόδια, τις απλήρωτες υπερωρίες, τα κλεμμένα ένσημα, τις προσβολές των εργοδοτών; Πώς γίνεται οι μαθητές να έχουν πρόβλημα με τις αφίσες και όχι με την καθημερινή κλοπή της ζωής τους, του χρόνου τους και της δημιουργικότητάς τους από το εκπαιδευτικό σύστημα; Πώς γίνεται στη λεγόμενη πρωτεύουσα της ανεργίας να απασχολεί κάποιον η αφισοκόλληση και όχι το γεγονός πως δυσκολεύεται να πληρώσει το νοίκι και τους λογαριασμούς, οι αυξήσεις στα εισιτήρια των λεωφορείων, η ολοένα και πιο δύσκολη πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, οι αυξήσεις τους λογαριασμούς, η αύξηση του ΦΠΑ; Πώς γίνεται ο εμποροϋπάλληλος να συμφωνεί με το μικροαφεντικό του (είδος που ευδοκιμεί στην πάτρα) για την "απαράδεκτη εικόνα της πόλης" αντί να θέλει να σπάσει τα μούτρα του (μικρο)αφεντικού του που εν μέσω κρίσης βρίσκει την ευκαιρία να του περικόψει το μισθό; **Πώς γίνεται όλοι οι από κάτω αυτής της κοινωνίας να έχουν πρόβλημα με την αφισοκόλληση και όχι με όλα αυτά τα σκατά που ζουν στα οποία αναφέρονται οι αφίσες και προσπαθούν να βρουν τρόπους να αντισταθούν;**

Ας δούμε και ολίγη επιχειρηματολογία από την προηγούμενη δημοτική αρχή. "Στις μέρες μας, που οι πολίτες βάλλονται από διάφορες πλευρές, το να ζούμε σε μια ευπρόσωπη και λειτουργική πόλη είναι κάτι που δεν κοστίζει, αντιθέτως βοηθάει όλους μας να ανταπεξέλθουμε καλύτερα στις προκλήσεις και να βελτιώσουμε τον τρόπο ζωής μας". Εμείς δε δεχόμαστε τη διαταξική ιδιότητα του πολίτη και δε θεωρούμε ότι βάλλονται όλοι οι πολίτες αλλά ότι εν μέσω κρίσης κάποιοι πολίτες βρίσκουν πιο εύκολα ευκαιρία να εκμεταλλευτούν ακόμα περισσότερο κάποιους άλλους. **Και αυτό που προωθούμε και μέσα από τις αφίσες μας για "να βελτιώσουμε τον τρόπο ζωής μας" είναι η σύγκρουση με τους κάθε είδους εκμεταλλευτές.** Δε θεωρούμε ότι "οι πόλεις είναι όμηροι μιας απίστευτης καρτομάζας". Αντίθετα, όλοι οι εκμεταλλευόμενοι αυτής της πόλης είμαστε όμηροι της εργοδοτικής μαφίας και των κάθε λογής εκμεταλλευτών και των μπράβων τους. Κι ας καταλάβουν οι κάθε λογής δημάρχοι-πολέμιοι της αφισοκόλλησης ότι σε αυτές τις πόλεις που σα σκλάβοι χτίσαμε και καθημερινά συντηρούμε όλοι εμείς οι εργάτες και εργάτριες, θα συνεχίσουμε να διαμορφώνουμε και την αισθητική τους με γνώμονα τα ταξικά μας συμφέροντα (τα οποία μονίμως θα συγκρούονται με τα δικά τους). Κι αν ο κάθε σιγαλοδημαράς θέλει "να απαλλάξει την πόλη από όλα τα στοιχεία που βλάπτουν την εικόνα της, δημιουργούν την εντύπωση της αισθητικής -και όχι μόνο- αναρχίας και εν τέλει αποβαίνουν εις βάρος των ίδιων των πολιτών (sic)" εμείς θα συνεχίσουμε να κολλάμε αφίσες, να γράφουμε συνθήματα, να κάνουμε διαδηλώσεις και να διαταράσσουμε τη σιγή νεκροταφείου που θέλουν να μας επιβάλλουν. Και δε θα διαπραγματευτούμε τα μέσα με τα οποία θα πολεμήσουμε αυτούς που καθημερινά μάς κάθονται στο σβέρκο.

Όπως και να 'χει για μας η πολιτική αφίσα πέρα από το όποιο περιεχόμενό της έχει και μια μεγάλη αξία **ως μέσο καθεαυτό.** Οπότε αφού μιλήσαμε για τους εκθρούς της ας μιλήσουμε και για μας. Ίσως το πιο σημαντικό με την αφισοκόλληση είναι ότι **ορίζουμε εμείς** (ενν. τα κάθε φορά πολιτικά υποκείμενα) **τι είναι σημαντικό να ειπωθεί και με ποιο τρόπο.** Δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε μια κριτική στα μμε σε αυτό το κείμενο (αυτό θα το αφήσουμε -ευελπιστούμε- για μια άλλη φορά) αλλά η υπεράσπιση της αφισοκόλλησης πάει μαζί με την κριτική στα μμε. Μια από τις πιο βασικές λειτουργίες που επιτελούν τα μμε προς όφελος της εξουσίας (όχι η μόνη) είναι ότι *έχουν στη συνείδηση πολύ κόσμο το μονοπώλιο του να λένε τι είναι σημαντικό να ειπωθεί/ακουστεί και τι όχι.* Σε σημείο που αν κάτι δεν ακουστεί από τα μμε είναι σα να μην έγινε. Και πολλές φορές αυτό μπορεί να βρει σύμφωνους και ορισμένους αντικαθεστωτικούς που θεωρούν ότι ο

Ας μη νομίζουμε ότι η αφισοκόλληση ή το μοίρασμα προκηρύξεων δεν είναι επικίνδυνο πράγμα, ειδικά σε συγκεκριμένες ιστορικές περιόδους. Μερικά παραδείγματα από τον ελλαδικό χώρο κατά τη διάρκεια των **ΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ** συγκεντρώσεων ενός τεράστιου κομματιού του ελληνικού λαού που έμειναν γνωστά ως "μακεδονικά συλλαλητήρια" και στρέφονταν ενάντια στο νεοσύστατο τότε κράτος -μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ- της δημοκρατίας της μακεδονίας. Η αποκορύφωσή του ήταν το συλλαλητήριο της 14-2-1992 στη Θεσσαλονίκη. Ενάμιση μήνα μετά, αρχές απριλίου "τέσσερα μέλη της ακροαριστερής αντιεθνικιστικής συσπείρωσης θα συλληφθούν στην Ομόνοια να μοιράζουν προκηρύξεις...θα καταδικαστούν σε 19 μήνες φυλάκιση ο καθένας για «πρόκληση πολιτών σε δικόνοια», «έκθεση κράτους σε δικόνοια», «διασπορά ψευδών ειδήσεων»". Το σκεπτικό της καταδικαστικής απόφασης ήταν ότι "διέσπειραν ψευδείς ειδήσεις και φήμες ικανές να επφέρουν ανησυχίες και φόβο στους πολίτες, να κλονίσουν την εμπιστοσύνη του κοινού στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας και να επφέρουν διαταραχή στις διεθνείς σχέσεις της χώρας" (ελευθεροτυπία, ιός, 21/7/1996). Σε περιόδους όπου το εθνικό συμφέρον και η εθνική ενότητα δείχνουν τα δόντια τους ακόμα και μια προκήρυξη μπορεί να είναι αιτία φυλάκισης, ειδικά όταν διασπείρει "ψευδείς ειδήσεις" όπως ότι οι γειτονικοί λαοί δεν είναι εχθροί μας. Ένας πατριώτης δημοσιογράφος του "ελεύθερου τύπου" θα γράψει σχετικά "Το αν κινδυνεύει η ασφάλεια της χώρας ή η συνοχή της κοινωνίας από μερικούς εξιτρεμιστές «αντι-εθνικιστές» είναι ένα πρακτικό πρόβλημα. Σήμερα δεν κινδυνεύει, αύριο μπορεί να συμβεί το αντίθετο. Μπορεί -ίσως- να δείξει η ελληνική κοινωνία μεγαλύτερη ανεκτικότητα σήμερα. Αλλά δε μπορεί να αφεθεί στην επιτρεπτικότητα, στην οποία μπορεί εύκολα να διολισθήσει η ανεκτικότητα αυτή..." Επίσης σε τέτοιες περιόδους μπορεί να διωχθεί ποινικά ακόμα και το σκίσιμο αφίσας, αν αυτή εξυπηρετεί τα εθνικά συμφέροντα. Έτσι δέκα μέρες νωρίτερα "Ανήμερα στις 25 μαρτίου η νεαρή αντιεξουσιαστήρια Μαρία Κοζήρη συλλαμβάνεται να σκίζει μια αφίσα της «εθνικής σταυροφορίας» -διάσπης πατριωτικής επεξεύρησης (σημ.: απ' ό,τι καταλάβαμε επρόκειτο για ακροδεξιούς, κάποιοι εκ των οποίων ήταν ιδιοκτήτες sex shop και είχαν κατηγορηθεί και για μαστροπεία). Θα κατηγορηθεί όπως της αξίζει: για «περιύβριση συμβόλου», «απόπειρα σωματικής βλάβης», και κυρίως για «φθορά ξένης ιδιοκτησίας χρήσιμης στο κοινωνικό σύνολο». Επίσης το γενάρη της ίδιας χρονιάς "στις 10-1-1992 το πρωί συλλαμβάνονται 6 μέλη της ανεπανάληπτης ΟΑΚΚΕ, για αφισοκόλληση -η αφίσα αντιεθνικιστική/ειρηνιστική. Οι κατηγορίες; «Παράνομη αφισοκόλληση», «διακινδύνευση κράτους σε αντίποινα», «περιύβριση αρχής», «διασπορά ψευδών ειδήσεων», «πρόκληση ή διέγερση πολιτών σε βιαιοπραγίες μεταξύ τους ή αμοιβαία δικόνοια»"

[Όλα τα italics που δε γράφουν κάτι άλλο προέρχονται από το βιβλίο για τη Σρεμπρένιτσα, εκδ. αντισοκολείο. Αν θέλετε τις παραπάνω αναφερόμενες προκηρύξεις ζητήστε τις από μας. Όσο για το βιβλίο για τη Σρεμπρένιτσα διαβάστε το ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ -ειδικά τα 3 τελευταία κεφάλαια που αναφέρονται στην ελληνική πραγματικότητα των αρχών της δεκαετίας του '90.]

αποκλεισμός από τα μμε είναι περίπου κάτι σαν εξαφάνισή μας και το παίξιμό μας από αυτά εκλαμβάνεται περίπου σα θρίαμβος. Οπότε πέρα από και ενάντια στο -σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό- ελεγχόμενο από συγκεκριμένα συμφέροντα τοπίο των μμε, μολύνουμε τις πόλεις με το μικρόβιο της αμφισβήτησης και της ανυπακοής στους θεσμούς τους (και μάλιστα με έναν τρόπο που είναι de facto ανυπάκουος στις κυρίαρχες νόρμες). Ουσιαστικά διαμορφώνουμε μια εικόνα για την πραγματικότητα όπως τη ζούμε εμείς, εντελώς διαφορετική από αυτή των μμε, των σχολείων και άλλων θεσμών. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο σημαντικό. Και λέγεται **διεκδίκηση του δημόσιου χώρου**. Μερικά αντισυστημικά λόγια πάνω σε ένα κομμάτι χαρτί που στολίζουν μια κολώνα ή μια στάση λεωφορείου είναι και μια συνεχής υπενθύμιση ότι σε αυτή την πόλη που οι κάθε είδους εξουσίες την κάνουν όσο πιο ασφυκτική γίνεται, κάποιοι διεκδικούμε το κομμάτι που μας αναλογεί και προσπαθούμε να το κάνουμε όλο και μεγαλύτερο. Όχι μόνο για μας αλλά και για όλους τους υπόλοιπους που ασφυκτιούν σε αυτή την πόλη. Π.χ. μια αντιφασιστική αφίσα είναι και μια υπενθύμιση στο μετανάστη που περπατάει σε αυτούς τους δρόμους ότι δεν υπάρχουν μόνο οι ρατσιστές. Μια αντιπατριαρχικού-αντισεξιστικού περιεχομένου αφίσα υπενθυμίζει στις γυναίκες που περπατάνε στο δρόμο ότι κάποιοι στρέφονται ενάντια στη σεξιστική καταπίεση. Και ανάποδα,

οι κάθε είδους μικροί και μεγάλοι εξουσιαστές καταλαβαίνουν ότι δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Και είναι και γι' αυτό που (θα 'πρεπε να) τρελαινόμαστε και πάμε να σβήσουμε τα όποια φασιστικά συνθήματα γραφτούν. Δεν είναι μόνο λόγω του περιεχομένου τους αλλά και λόγω του ότι δε θέλουμε να αφήσουμε σπιθαμή δημόσιου χώρου στους φασίστες. Επίσης, μια αφισοκολλημένη πόλη αμφισβητεί την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων και δηλώνει ότι οι πόλεις μας δεν είναι απλά χώροι όπου δουλεύουμε και καταναλώνουμε, αλλά και χώροι όπου στρεφόμαστε ενάντια σε αυτά, ενάντια στη μίζερη επιβίωση που μας επιβάλλουν. Οι αφίσες αποτελούν πολλές φορές το πρώτο ερέθισμα, την πρώτη επαφή με μια αντισυστημική άποψη, δείχνουν ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως μας τα έμαθαν αλλά μπορεί να είναι και αλλιώς. Ως αντισυστημικοί αφισοκολλητές (ναι, εφευρίσκουμε νέους όρους) **δε διαχωρίζουμε επίσης το σκοπό από τα μέσα που χρησιμοποιούμε για να τον πετύχουμε**. Δεν περιμένουμε τα δικά μας 15 λεπτά δημοσιότητας, δεν περιμένουμε κάποια "κοντά στο λαό" ραδιοφωνική εκπομπή για να κάνουμε κάποια καταγγελία, εν τέλει δεν παρακαλάμε (ούτε από την άλλη πιέζουμε) τα μμε να μας δώσουν κι εμάς λίγο χρόνο και χώρο στο βούρκο τους, αλλά θέλουμε να πετάξουμε μέσα σε αυτόν όλους τους δημοσιολογούντες των μμε. Από την ασφυξία των μμε και των πάνελ, των κωλοφυλλάδων τους και των δημοτικών τους συμβουλίων ή άλλων θεσμικών θέσεων, προτιμάμε τον καθαρό αέρα του δρόμου. Με όλα τα **αναπάντεχα** που κάτι τέτοιο έχει, σε μια εποχή μάλιστα που η ασφάλεια αναγορεύεται σε νούμερο ένα αγαθό (είτε σε προσωπικό επίπεδο είτε σε ευρύτερα κοινωνικό), επιλέγουμε να κολλάμε αφίσες και να ριψοκινδυνεύουμε μια άμεση σύγκρουση με κάποιον που έχει διαφορετικές απόψεις ή με τους μπάτσους-προστάτες των κυρίαρχων προσταγών. Ταυτόχρονα όμως πετυχαίνουμε το αποτέλεσμα να **παρεμβαίνουμε έστω και για λίγα δευτερόλεπτα στην καθημερινότητα του άλλου**, να διαταράξουμε λίγο τη ροή της καθημερινότητάς του την ώρα που περπατάει και σκαλώνει με μια αφίσα, την ώρα που διαβάζει κάποια πράγματα περιμένοντας σε μια στάση ή έξω από τον οαεδ, την ώρα που κάνει διάλειμμα από το φροντιστηριακό καταναγκασμό. Η συγκεκριμένη επιλογή όμως δείχνει και με το παράδειγμά της **έναν άλλο τρόπο** που δεν αφορά μόνο τις ιδέες και απόψεις που εκφράζονται. Πάμε κόντρα σε μια λογική που διδασκόμαστε από μικροί ότι το μόνο λογικό σε αυτή την κοινωνία είναι να επιδιώκεις το εκάστοτε κέρδος (και όχι μόνο οικονομικό), **μοιραζόμενοι χωρίς κάποιο αντίτιμο τις σκέψεις και τις απόψεις μας**, δίνοντας ένα μέρος από τα φράγκα που ούτως ή άλλως δε μας περισσεύουν προκειμένου -πέρα από την και προσωπική μας ανάγκη έκφρασης- να παλέψουμε για ένα σκοπό ευρύτερο, για μια υπόθεση που μας ξεπερνάει, για την υπόθεση της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ξέρουμε ότι πολλοί θα βιαστούν να πουν ότι δεν πετυχαίνουμε και κάτι με αυτό τον τρόπο, ότι δεν αλλάζουν έτσι τα πράγματα κοκ. Πράγματι τα πράγματα δεν αλλάζουν έτσι αν έχεις

...Θεωρούμε όμως ότι η δύναμη της αντιπληροφόρησης, είναι κάτι που αρχίζει να γίνεται ξεκάθαρο μέσα από μια διαρκή δράση. Παίρνει σάρκα και οστά όταν πλέον υπάρχει μια πιο συγκεκριμένη σχέση, μ' αυτόν που συναντάς στο δρόμο. Τα πώς θα καταφέρεις να κατοχυρωθείς στη συνείδηση του άλλου σε σχέση με όσα θέλεις να μοιραστείς μαζί του, είναι κάτι που χρειάζεται χρόνο για να κατακτηθεί. Πρόκειται όμως για μια σχέση που σου επιτρέπει να μιλάς από άλλη θέση στη συνέχεια. Ο λόγος σου και τα μηνύματα που θες να περάσεις, μπαίνουν πολύ πιο άμεσα στον καθένα, είναι πιο εύκολο να μπορέσει ο άλλος να βγει από τη δικιά του θέση και να έρθει στη δικιά σου. Η κοινωνία αλλάζει, όταν αλλάζει ο τρόπος που σκέφτονται οι άνθρωποι, διαδικασία που απαιτεί χρόνο. Κινούμαστε όμως σ' αυτή την κατεύθυνση και πιστεύουμε πως οι διαμεσολαβημένες σχέσεις δε μπορούν να βρίσκονται στην οπτική μας. το μέσο είναι τα έντυπα και οι αφίσες που εμείς γράφουμε, σελιδοποιούμε, μοιράζουμε, τα συνθήματα που σπάνε τη μονότονη καθαρότητα των τοίχων. Φυσικοί αυτοουργοί εμείς οι ίδιοι και χώρος δράσης ο δρόμος...

Ο δρόμος που ανέκαθεν αποτελεί το γόνιμο έδαφος για τις ιδέες και τις πρακτικές μας, το πεδίο ζύμωσης και πρακτικής εφαρμογής κάθε ανατρεπτικού εγχειρήματος. Είναι καιρός να πάρουμε πίσω όσα μας έχουν κλέψει. Αφετηρία μας ο δρόμος. Εκεί που ανταλλάξαμε τις πρώτες μας κουβέντες, που πρωτοσυναντήθηκαν τα οργισμένα μας βλέμματα, εκεί που ρίξαμε τις πρώτες μας πέτρες. Στο δρόμο της καθημερινής δράσης, που μακριά από επετείους και "μεγάλες νύχτες", χωρίς τυμπανοκρουσίες, βάζουμε τα θεμέλια για αγώνες 365 μέρες το χρόνο. Το γεγονός ότι βρισκόμαστε συνεχώς εκτεθειμένοι, μας κάνει πιο δυνατούς, μας προσγειώνει και μας αναγκάζει να αντιμετωπίζουμε την πραγματικότητα με μια άλλη οπτική, καταρρίπτοντας τους μύθους που θέλει να συντηρεί η κοινωνία του θεάματος.

απόσπασμα από έντυπο με θέμα "αντιπληροφόρηση" από τη συλλογικότητα I5, νοέμβρης '96 (όποιος θέλει όλο το κείμενο ας μας το ζητήσει)

σκάσει. Στα μούτρα σου. Κι επειδή για μας ο τρόπος που κάνεις κάτι (η μορφή δράσης να το πούμε έτσι) είναι εξίσου σημαντικός με το περιεχόμενο αυτού του κάτι, επιλέγουμε τους παραπάνω τρόπους κοινωνικοποίησης των απόψεών μας που περιγράψαμε. Και αυτό προτείνουμε να κάνουν και άλλοι.

...και κάποιες παρενθέσεις

Παρένθεση ένα. Πέρα από τις πολιτικές αφίσες διώκονται και οι εμπορικές. Εμείς προφανώς και χεστήκαμε για τις εμπορικές αφίσες αφού είμαστε εκθροικά διακείμενοι στη βιομηχανία διαφήμισης των εμπορευμάτων και την ιδεολογία του καταναλωτισμού που αυτή προωθεί (εννοείται ότι έχουν την αλληλεγγύη μας όσοι βγάζουν μεροκάματο κολλώντας εμπορικές αφίσες). Η διαφήμιση είναι βασικό στοιχείο της καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής και της κατανάλωσης προσπαθώντας να πείθει τους καταναλωτές να αγοράζουν όλο και περισσότερα άχρηστα εμπορεύματα με το να τους δημιουργεί ένα διαρκές αίσθημα ανικανοποίητου κι έτσι να είναι όλο και πιο εξαρτημένοι από τα αφεντικά τους. Έτσι κι αλλιώς ακόμα κι αν απαγορευτεί η εμπορική αφίσα δε θα τα βάψει μαύρα ο πολιτισμός του εμπορεύματος (βρίσκεται παντού!). Ενώ ούτε η όποια επιχείρηση θα τα βάψει μαύρα καθώς απ' ό,τι έχουμε ακούσει αυτό που παίζει συνήθως είναι ένας διακανονισμός με την επιχείρηση που διαφημίζεται και η οποία καταλήγει μετά από διάφορα νταραβέρια με τις τοπικές αρχές να πληρώνει ένα μικρό κομμάτι του προστίμου (και όχι το ολόκληρο που έτσι κι αλλιώς είναι υπέρογκο). Μόνο τις αντισυστημικές ομάδες μπορούν να αποθαρρύνουν τα εξοντωτικά πρόστιμα (149 ευρώ η αφίσα!) καθώς αν αυτό εφαρμοστεί θα οδηγήσει στην οικονομική τους εξόντωση (και όχι τις επιχειρήσεις που πέρα από τα κέρδη τους που τις καθιστούν ικανές να πληρώσουν κάποιο πρόστιμο μπορούν να έχουν και χίλια δυο άλλα μέσα).

Παρένθεση δύο. Επειδή οι πολέμιοι της αφισοκόλλησης επικαλούνται συνήθως την "αντιαισθητική εικόνα της πόλης" ας σημειώσουμε ότι η αισθητική είναι υποκειμενικό ζήτημα και δεν υπάρχει η αισθητική ως μια αυθύπαρκτη οντότητα με συγκεκριμένα και αντικειμενικά ορισμένα χαρακτηριστικά (αυτό που παρουσιάζεται ως αντικειμενικό δεν είναι συνήθως παρά η άποψη της κυριαρχούσας πλειοψηφίας και τίποτα άλλο). **Η αισθητική -όπως και κάθε πράγμα σε αυτό τον κόσμο- εξαρτάται από τη θέση που έχει πάρει ο καθένας (είτε ως άτομο είτε ως κοινωνική ομάδα) απέναντι σε αυτήν την εκμεταλλευτική δομημένη κοινωνία.** Έτσι η αισθητική όσων δε γουστάρουμε αυτόν τον κόσμο καλεί από τις περιπολίες των μπάτσων, τις κάμερες στους δρόμους, τις βιτρίνες, τις σκατόφατσες των εργοδοτών, τις καθαρές από ανατρεπτικά μηνύματα κολώνες, τους πολιτικούς υπάλληλους του συστήματος, τους δημοσιογράφους, τους λεηλατημένους από το εμπόρευμα δημόσιους χώρους, τα πρωτοεξέλιδα των ρουφιανοφυλλάδων, τις οθόνες των τηλεοράσεων, τα τραπεζικά υποκαταστήματα, τα σχολικά κελιά, τα δικαστήρια... Και επειδή σε αυτή την κοινωνία δεν είμαστε όλοι μια καλή παρέα (και το κοινό καλό που επικαλούνται οι κάθε λογίων εξουσιαστές είναι απλά και μόνο το καλό των αφεντικών), αλλά βρίσκονται σε μια συνεχή σύγκρουση όσοι υφίστανται την εκμετάλλευση από τη μια με τους εκμεταλλευτές τους σε κάθε πεδίο του κοινωνικού από την άλλη, έτσι και σε αυτό το ζήτημα οι δύο -σχηματικά μιλώντας- αισθητικές δε γίνεται να συντεθούν παρά μόνο να συγκρουστούν.

Παρένθεση τρία. Πέρα από τους βλαμμένους που μας πρήζουν όταν αφισοκολλούμε στο δρόμο επειδή καλάμε την εικόνα της πόλης τους (τους;;, ναι, καλά!), πέρα από ομάδες στυλ patrínistas (ο νέος ολοκληρωτισμός σε συσκευασία φλώρου, όπως εύστοχα σημείωσαν κάποιοι σύντροφοι), το "νόμος, τάξη και ασφάλεια" όσο πάει και γίνεται όλο και πιο στρατηγική κίνηση του κράτους. Η απόπειρα εφαρμογής της θεωρίας της μηδενικής ανοχής και του σπασμένου τζαμιού (7) δε φεύγουν από τα μυαλά των εξουσιαστών (κι ακόμα κι αν δεν τις βιώνουμε άμεσα, στην πάτρα π.χ., ο άκρατος εμπειρισμός είναι κακός σύμβουλος πολλές φορές). Ενώ οι όποιες κατασταλτικές κινήσεις του κράτους παρουσιάζονται ως βελτίωση της ποιότητας ζωής και προσπαθούν να οξύνουν τους -ήδη υπαρκτούς είναι αλήθεια- πολέμους μεταξύ των καταπιεσμένων. Η απαγόρευση του καπνίσματος προβάλλεται ως προστασία του "παθητικού καπνιστή" ("που δε φταίει σε τίποτα μπλα μπλα μπλα"), οι ρητορείες περί περιορισμού των διαδηλώσεων παρουσιάζονται σαν προστασία των πολιτών ("που δε φταίνει τίποτα 100 άνθρωποι να τους κλείνουν το δρόμο κλπ."), οι γκραφίταδες κυνηγιούνται ("γιατί τι φταίει ο

(7) Σε πολύ γενικές γραμμές, αυτές οι θεωρίες υποστηρίζουν ότι πρέπει να παίζει μηδενική ανοχή σε μικροπαραβατικές πράξεις γιατί αυτές θα ακολουθηθούν και από κάποιες μεγαλύτερες και αποτελέσαν το κυρίαρχο δόγμα του νεοφιλελευθερισμού (κυρίως στις ΗΠΑ και την Αγγλία) όπου παράλληλα με την εσκεμμένη ατροφία του κοινωνικού κράτους και το συνεχές κόψιμο επιδομάτων πήγαινε η υπερτροφία του ποινικού κράτους που ανέλαβε να διαχειριστεί με συλλήψεις και φυλακίσεις τις εντάσεις που θα προέκυπταν από το πέταγμα όλο και περισσότερων ανθρώπων στην ανέχεια. Κάπως έτσι οι φτωχογενιονιές επιτηρούνταν συνεχώς, οι άστεγοι συλλαμβάνονταν και η αστυνομική βία βάραινε κόκκινο αντιμετωπίζοντας τη μικροπαραβατικότητα των φτωχοδιάβολων. Βέβαια αυτή η θεωρία δεν αντιμετώπιζε μόνο την παράβαση των νόμων αλλά προσπαθούσε να δράσει με κάθε τρόπο προληπτικά. Κι εδώ έρχεται η θεωρία του σπασμένου τζαμιού που λέει πως αν σπάσει ένα τζάμι σε ένα κτίριο και αυτό δε διορθωθεί αμέσως, σιγά σιγά θα σπάσουν και τα υπόλοιπα τζάμια, άρα κατέληγε πρέπει να καταστέλεται ακόμα και η παραμικρή πράξη που καλεί το "ησυχία, τάξη και ασφάλεια" ακόμα κι αν δεν είναι παράνομη, γιατί αργά ή γρήγορα θα γίνει επικίνδυνη. Για παράδειγμα κάποιος νεολαίο που αράζουν σε μια πλατεία, κάνουν θόρυβο και μεθάνε αποτελούν μια εν δυνάμει απειλή της δημόσιας τάξης (ακόμα κι αν δεν κάνουν τίποτα παράνομο) γ' αυτό οι μπάτσοι πρέπει να τους έχουν συνεχώς στην πίεση. Η αλήθεια είναι ότι προκειμένου να βγάλει το επιθυμητό γ' αυτή συμπέρασμα (στο οποίο έχει εξαρκής καταλήξει), αυτή η θεωρία διαπράττει μια νοπτική λαθροχειρία καθώς αυθαίρετα μετατρέπει σε κανόνα το ότι "όποιος αράζει έξω αργά, μετά θα κλέψει ένα σπiti και μετά θα σκοτώσει έναν άνθρωπο" ώστε να καταστειλει αυτόν που αράζει έξω αργά. Ας σημειώσουμε πάντως ότι ένα καθεστώς αταξίας (κι όχι απαραίτητα παρανομίας) σε κάποιες γειτονιές προφανώς και διευκολύνει παραβατικές πράξεις (και -γιατί όχι- εξεγερτικές). Ένα μέρος που ορίζουν σε μεγάλο βαθμό τους όρους οι καταπιεσμένοι (π.χ. γαλλικά γκέτο) δυσχεραίνει το έργο της εξουσίας. Όπως επίσης ξέρουμε πως αν κολλήσουμε μια αφίσα κάπου που δεν κολλιόταν πο πριν και αυτή μείνει μια-δυο μέρες μετά είναι πιο εύκολο να γεμίσει ο χώρος με αφίσες (οπότε, ναι, κάποιες φορές επιβεβαιώνεται η περίφημη θεωρία του σπασμένου τζαμιού). ΟΜΩΣ -πέρα του ότι αυτές οι θεωρίες δεν ισχύουν γενικά και δεν έχουν την "επιστημονική αντικειμενικότητα" που επικαλούνται- εμάς δεν πρέπει να μας νοιάζει τόσο (και μόνο) αν ισχύουν ή όχι αυτές οι θεωρίες, αλλά το βασικό είναι να τις πολεμάμε με κάθε τρόπο (και την ιδεολογία που φέρουν και την πρακτική τους εφαρμογή) και να τις καταδεικνύουμε ως αυτό που είναι, κομμάτια της επέλασης του νέου ολοκληρωτισμού. Γουστάρουμε τα "σπασμένα τζάμια" και θέλουμε να γίνονται όσα περισσότερα γίνεται, γουστάρουμε να βλέπουμε συνθήματα, γκραφίτια και αφίσες στους τοίχους και θέλουμε να κατακτούμε όλο και περισσότερους χώρους. Όχι μόνο για μας, αλλά για όλους.

[Διαβάστε οπωσδήποτε το "από τη μηδενική πολιτική στη μηδενική ανοχή", έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου Αιώνα. Ξέρετε που

νοικοκύρης να του βάφουν τον τοίχο”) κοκ. Έτσι το κράτος που φροντίζει συνεχώς να πετσοκόβει μισθούς, συντάξεις, επιδόματα, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και να μας ρίχνει συνεχώς το βιοτικό επίπεδο ώστε να γίνεται όλο και πιο δύσκολη η επιβίωσή μας, προσπαθεί παράλληλα **να πάει αλλού την κουβέντα και να ορίσει αυτό τι είναι η ποιότητα ζωής**. Με διπλό κέρδος: από τη μια και νέα μέτρα ελέγχου καθιερώνει τα οποία είναι πάντα χρήσιμα για κάθε εξουσία, και από την άλλη υπάρχουν αρκετοί εκμεταλλευόμενοι που νομίζουν πως το κράτος νοιάζεται γι’ αυτούς και καταλήγουν να φτιάχνουν μια κοινότητα με αυτό ενάντια σε όσους θεωρούν ότι τούς καλάνε την “ποιότητα ζωής”.

Παρένθεση 4. Κάποιες φορές έχει ακουστεί η κριτική ότι το να κολλάς αφίσες “είναι θεωρία και πρέπει επιτέλους να περάσουμε και στις πράξεις για να αλλάξει κάτι”. Η άποψη αυτή κάνει ένα μεγάλο λάθος από την αρχή της θεωρώντας ότι η αφίσα δεν έχει σχέση με κάτι πρακτικό. **Αν όμως ορίσουμε ως κάτι πρακτικό αυτό που αποσκοπεί να αλλάξει/διαμορφώσει τις κοινωνικές συνθήκες και να επηρεάσει κοινωνικές καταστάσεις, βλέπουμε ότι αυτό ακριβώς επιδιώκουν -και σε ένα βαθμό πετυχαίνουν- οι αφίσες. Με το να παρεμβαίνει στο δημόσιο διάλογο λέγοντας την άποψή σου επηρεάζεις συνειδήσεις άρα και πράξεις που αναπόφευκτα ξεπηδούν από αυτές τις επηρεασμένες συνειδήσεις. Δεν είναι αυτό πρακτικό;** Ή μήπως δεν είναι κάτι πρακτικό ο τσαμπουκάς κάποιου σε ένα ρατιστή που αυτός ο κάποιος παίζει να επηρεάστηκε από κάτι που διάβασε σε μια αφίσα σου; Και είμαστε σίγουροι ότι αυτό γίνεται κατά κόρον γιατί ανάλογα είχαμε επηρεαστεί κι εμείς πριν γίνουμε αντιεξουσιαστές. Ή μήπως δεν είναι πρακτικό η κατοχύρωσή σου στην κοινωνία που ζεις και θρας και η αναγνώριση της άποψής σου (η αναγνώριση, ε, όχι απαραίτητα η συμφωνία) με το σχετικό σεβασμό που αυτό συνεπάγεται, το οποίο με τη σειρά του δε σε κάνει έρμαιο της κάθε εξουσίας να σε διαχειριστεί όπως αυτή θέλει; Ή μήπως δεν είναι πρακτικό η αντιστροφή ενός αρνητικού για σένα κλίματος που φτιάχνει η εξουσία επιχειρώντας να σε απομονώσει και να σε συκοφαντήσει ώστε να σε καταστείλει πιο εύκολα; Δεν είναι πρακτικό το να βγάζεις στη σέντρα διάφορους εξουσιαστές και τα εγκλήματά τους πετυχαίνοντάς τους σιγά σιγά κάποια πλήγματα και χτυπώντας την κοινωνική τους νομιμοποίηση; **Όλα τα παραπάνω δεν είναι απλά πρακτικά. Είναι απαραίτητα στον όποιο αγώνα δίνουμε ενάντια στην εξουσία.** Και η υποτίμηση της αφισοκόλλησης ως θεωρίας (εννοώντας ότι δεν κάνεις κάτι και μόνο μιλάς εκ του ασφαλούς) πέρα από το ότι είναι εντελώς ανυπόστατη, δε συνεισφέρει σε κάποιο ανέβασμα του επιπέδου του αντικαθεστωτικού αγώνα. **Επίσης καλό είναι να σκεφτεί ο καθένας ότι ζούμε σε καθεστώτα που βασίζονται πρωτίστως στη διανοητική μας μαλάκυνση και δευτερευόντως στην άσκηση βίας** (τουλάχιστον στον πρώτο κόσμο). Και η αλήθεια είναι ότι πετυχαίνουν πολύ καλά αποτελέσματα.

Παρένθεση 5. Όσον αφορά τις αντικαθεστωτικές πολιτικές αφίσες, κάποιος πολιτικοποιηθήκαμε σε ένα αντιεξουσιαστικό περιβάλλον που είχε άτυπα συμφωνήσει ότι οι αντιεξουσιαστές δεν πατάνε ο ένας τις αφίσες του άλλου. Κάποιοι λιγότεροι είχαμε την άποψη ότι ούτε τους αριστερούς είναι ανάγκη να πατάμε (ειδικά αφίσες συγκεκριμένης θεματολογίας όπως απεργίες, αλληλεγγύη στους μετανάστες κοκ.) καθώς το πάτημα της αφίσας είναι μια de facto επιθετική κίνηση. Χώρια που ήταν και είναι **αχρείαστη** καθώς υπάρχει και πάντα υπήρχε άπλετος χώρος για όλους. Το ότι είναι αχρείαστο δεν το πιστεύουν όλοι βέβαια, όπως π.χ. η κνε η οποία είχε και έχει τη

λογική ότι “εμείς είμαστε οι σωστοί αντικαθεστωτικοί και δεν πρέπει να υπάρχει άλλη άποψη”. Και ουκ ολίγες φορές είχαμε καταλήξει να παίξουμε και ξύλο με τους κνίτες με αφορμή πατημένες αφίσες καθώς δεν ήταν τόσο η αφίσα το ζήτημα όσο η έλλειψη σεβασμού και η σταλινική τους νοοτροπία και αλαζονεία. Και αυτό παρότι με συκοφαντικές κατηγορίες εναντίον μας ότι μας δίνει λεφτά το πασοκ και η Ασφάλεια για να βγάλουμε αφίσες, κάτι που είναι λογικό κάποια κνιτάκια να το πίστευαν αφού δεν ήξεραν καν τη διαδικασία έκδοσης μιας αφίσας γιατί τους τις έφερνε έτοιμες ο ινστρουκτορας-καθοδηγητής τους, η γραμμή είχε αποφασιστεί από την όποια κεντρική επιτροπή και αυτά απλά τις κόλλαγαν (ακόμα θυμόμαστε την απορία “δηλαδή δε σας δίνει λεφτά ο λαλιώτης;” ενός αποκωρήσαντα κνίτη όταν του εξηγήσαμε τη διαδικασία που βγάζουμε τις αφίσες, το κόστος τους, το πώς μαζεύουμε τα λεφτά). Η αλήθεια είναι ότι αυτοί οι τσαμπουκάδες (αν και απαραίτητοι κάποιες φορές) μάς έτρωγαν πολύτιμο χρόνο. Για να το επαναφέρουμε, ας σημειώσουμε επίσης ότι πέρα από το αχρείαστο του πράγματος, το μη πάτημα μιας αφίσας βασίζεται πολλές φορές και σε μια -σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό- αίσθηση κοινότητας. Ενώ όπως και να το δει κανείς, η λογική του “εξαφανίζω όποια άποψη δε μου αρέσει ώστε να φαίνεται μόνο η δική μου επαναστατική αποψάρα” πέρα από ηλίθια, καθώς οι απόψεις δεν είναι κάτι που εξαφανίζεται με το πάτημα μιας αφίσας, είναι πολιτικά ΜΙΖΕΡΗ, άξια χλευασμού και περιφρόνησης.

Στο δήμο Ιλίου, το γενάρη του 2012, οι αναρχικοί του Θεορίτη απάντησαν με το δικό τους τρόπο στην απόπειρα εξαφάνισης των αφισών τους από την τοπική δημοτική εξουσία. “Την Τρίτη 24 Ιανουαρίου, κατά τη διάρκεια του “δημόσιου απολογισμού πεπραγμένων” του δήμου Ιλίου, περίπου 50 άτομα προχώρησαν σε παρέμβαση ενάντια στο τοπικό μέτρο της απαγόρευσης των αφισοκολλήσεων που έχει εισαχθεί από τον δήμο στον σχετικό “δημοτικό κανονισμό καθαριότητας”. Για περίπου μισή ώρα, το δημαρχείο ζωντάνεψε από παρεμβάσεις συντρόφων-ισών στην ανιαρή συζήτηση του δημοτικού συμβουλίου, με συνθήματα και φωνές αντίστασης, σπρέϊ κι αφίσες στους τοίχους. Η συμμορία του δημοτικού συμβουλίου, με αρχηγό τον δήμαρχο Ζενέτο, έμεινε να κοιτάει ανήμπορη να αντιτάξει έστω κι ένα επχείρημα για την φασιστικής έμπνευσης απαγόρευση των αφισοκολλήσεων, που ισχύει εδώ και 2 περίπου χρόνια στα γεωγραφικά όρια του δήμου Ιλίου. Μια απαγόρευση που έχει ως αποτέλεσμα τη φήμωση οποιασδήποτε φωνής αντίστασης των από κάτω, τη φήμωση κάθε ριζοσπαστικού λόγου που αναπτύσσεται στις γειτονιές μας. Για τον δήμο, κάθε ανατρεπτικό μήνυμα θα πρέπει να λογοκρίνεται ακόμη και στους τοίχους, ενώ η αισθητική της πόλης θα πρέπει να είναι μια και ενιαία: αυτή του πολιτισμού του χρήματος, της εξουσίας και των μνημονίων, του πολιτισμού που πρεσβεύουν οι κάθε λογής “καφενόβιοι” τοπικοί αρχοντίσκοι. Λογαριάζουν όμως χωρίς τον ξενοδόχο...” Οι σύντροφοι του Θεορίτη μοίρασαν και προκήρυξη με κεντρικό σύνθημα “**τοίχοι καθαροί, μυαλά σε καταστολή**” η οποία τέλειωνε “...Η αφίσα αποτελεί για μας έναν κατοχυρωμένο εδώ και χρόνια τρόπο παρέμβασης και έκφρασης στις γειτονιές που ζούμε καθώς και ένα μέσο αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και απεύθυνσης. Ως τέτοιο δεν πρόκειται να το απεμπολήσουμε για να συμμορφωθούμε με τα **α π ο σ τ ε ι ρ ω μ έ ν α “οράματα” των τοπικών αρχόντων.** Ο καθωσπρεπισμός και η υποκρισία θα μας βρουν μπροστά τους.”

Σύντροφοι κολλάνε αφίσες μες στο χώρο που γίνεται το δημοτικό συμβούλιο Ιλίου κατά τη διάρκεια σχετικής παρέμβασης.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΕΞΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Κι ενώ οι μαλακίες για το αν υπάρχει σεξισμός από την ανάποδη δίνουν και παίρνουν, ο σεξισμός από την ορθή συνεχίζει να δείχνει τα δόντια του στις γυναίκες. Δε θα πιάσουμε ένα ένα τα αναρίθμητα περιστατικά σεξιστικής βίας καθώς ένα απλό γκουγκλάρισμα αρκεί για να δείξει και στον πιο δύσπιστο ποια είναι η πραγματικότητα. Ακόμα και να έχεις υποπτευθεί τι γίνεται σε αυτή την πατριαρχική κοινωνία μένεις έκπληκτος με την ποσότητα των θανατηφόρων περιστατικών. Τα οποία θανατηφόρα φυσικά δεν είναι τα μόνα περιστατικά σεξιστικής βίας καθώς δεν καταλήγει κάθε άσκηση σεξιστικής βίας σε φόνο. Υπάρχουν αναρίθμητα περιστατικά άγριων ξυλοδαρμών και άσκησης ψυχολογικής

βίας τα οποία δεν καταγράφονται στα δελτία ειδήσεων και συνήθως γίνονται γνωστά μόνο αφότου αυτά έχουν ως αποτέλεσμα άλλη μια νεκρή γυναίκα. Δε θεωρούμε ότι η σιωπή για

όλα αυτά και το ότι δεν

αναδεικνύονται όπως πρέπει είναι ζήτημα μη επαρκούς πληροφόρησης, αλλά ότι πρόκειται ξεκάθαρα για γεγονότα τόσο καθημερινά και συνηθισμένα και -το κυριότερο- περισσότερο ή λιγότερο ΑΠΟΔΕΚΤΑ από ένα τεράστιο κομμάτι αυτής της κοινωνίας, που το πιο πιθανό είναι να αντιμετωπίσεις ένα "ε, και;".

Θα αναφερθούμε στην περίπτωση 2 γυναικών, 17 και 22 χρονών, που τα ξημερώματα της τετάρτης 22 Ιουνίου στο κέντρο της Κορίνθου δέχτηκαν σεξιστική επίθεση από έναν 46χρονο Άντρα. Σύμφωνα με τις καταθέσεις των 2 γυναικών ο Άντρας τις πλησίασε και τους ζήτησε σεξ επί πληρωμής, εκείνες αρνήθηκαν και του είπαν να φύγει, αυτός συνέχισε να τις παρενοχλεί και να τις απειλεί αν δεν ενδώσουν, κάποια στιγμή χούφτωσε τα βυζιά της 17χρονης και η 22χρονη προκειμένου να προστατέψει τη φίλη της και τη ζωή της τού κάρφωσε ένα κουζινομάχαιρο στην καρδιά

καταλήγοντας να τον σκοτώσει. Πολλοί βιάστηκαν να μιλήσουν για αποτρόπαιο έγκλημα και να παρουσιάσουν το νεκρό επίδοξο βιαστή ως θύμα που αξίζει και τη συμπάθειά μας και -γιατί όχι;- να αμφισβητήσουν αυτά που είπαν οι δυο κοπέλες περί αυτοάμυνας. Πόσο μάλλον που οι 2 κοπέλες ήταν και ρομά άρα πέρα από γυναίκες που υφίστανται την πατριαρχική καταπίεση είναι υποχρεωμένες να υποστούν και τα όποια ρατσιστικά στερεότυπα συνοδεύει η ιδιότητά τους ως ρομά. Ενώ ακόμα και όσοι πίστεψαν ότι ήταν σε αυτοάμυνα θεώρησαν από ακραίο έως απαράδεκτο που σκότωσαν τον επίδοξο βιαστή τους. Τελικά οι 2 κοπέλες προφυλακίστηκαν έχοντας κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα και κάπως έτσι 2 νέα κορίτσια που απλά βγήκαν να κάνουν μια βόλτα κατέληξαν φυλακή με πολλές πιθανότητες η ζωή τους να καταστραφεί επειδή ένας Άντρας θεώρησε ότι είχε κάποια ιδιοκτησιακή εξουσία πάνω τους και θέλησε να ασκήσει τα πατριαρχικά προνόμια που αυτή η κοινωνία

τού δίνει απλόχερα.

Θα μπορούσαν να το είχαν αποφύγει οι κοπέλες; Θα μπορούσαν. Και ενδεχομένως τώρα θα ήταν νεκρές ή βιασμένες. Όπως η 22χρονη Άννα Νικολάου που δολοφονήθηκε στις 17 Οκτώβρη του 2005 σε μια καφετέρια στην Κορίνθο από έναν 19χρονο οπλίτη ο οποίος την ακολούθησε στις τουαλέτες και τη χτύπησε μέχρι θανάτου επειδή "έκανε το λάθος" να μη θέλει να τον φιλήσει και -σύμφωνα με τα λόγια του- όταν αυτός φορτικά επέμεινε του είπε "άντε φύγε ρε βλάκα" (και ο Άντρας δε μπόρεσε να δεχτεί φυσικά κάτι τέτοιο).

Αναπόφευκτα μάς ήρθε στο μυαλό μια άλλη παρόμοια περίπτωση που συνέβη λίγα χρόνια πριν στην κερκίνη σερρών. Στις 6 Ιούνη του 2010 δύο πιτσιρίκες 15 και 16 χρονών που ήθελαν να φύγουν από το σπίτι τους (από "προβληματικά οικογενειακά περιβάλλοντα" όπως δήλωσαν στις καταθέσεις τους) πήγαν σε έναν 80χρονο φίλο του παππού τους που θα τις "βοηθούσε" δίνοντάς τους κάποια λεφτά. Όχι έτσι απλά όμως αλλά θα έπρεπε να τον ικανοποιήσουν σεξουαλικά. Όταν οι κοπέλες εν τέλει αρνήθηκαν εκείνος προσπάθησε να τις εξαναγκάσει κι εκείνες αμύνθηκαν με τη μία από τις δύο να τον μαχαιρώνει προκειμένου να ξεφύγουν. Τελικά προφυλακίστηκαν κάποιους μήνες, πρωτόδικα η μία καταδικάστηκε σε 5 χρόνια και 4 μήνες (και αφέθηκε ελεύθερη μέχρι την έφεση) και η άλλη σε αναμορφωτικά μέτρα. Ο εισαγγελέας άσκησε έφεση ζητώντας αυστηρότερες ποινές και για τις δύο και τελικά στις 5 Νοέμβρη του 2014 η ποινή της μιας έγινε 10 χρόνια και 2 μήνες και κατέληξε φυλακή. Άλλη μια περίπτωση όπου η δικαστική εξουσία έρχεται να επικυρώσει τα πατριαρχικά προνόμια μη αναγνωρίζοντας το δικαίωμα στην αυτοάμυνα γυναικών που αντιστάθηκαν στη σεξιστική βία που δέχθηκαν. Και δώστου πάλι για "τον κακόμοιρο το γεράκο" και τις "ψυχρές φόνισσες". Το μήνυμα πάντως σαφές από πλευράς εξουσίας. Ή κάθεσαι να υποστείς το βιασμό και τη σεξιστική βία ή αντιστέκεσαι σε αυτά προστατεύοντας τον εαυτό σου και πας φυλακή.

Μπορεί κάλλιστα οι 2 κοπέλες να είχαν ακούσει την ιστορία της Άννας και γι' αυτό η μία από αυτές έφτασε στο σημείο να κυκλοφορεί με ένα κουζινομάχαιρο στη τσάντα για την προστασία της. Ίσως γιατί δεν ήθελε να έχει την κατάληξη της Άννας. Βέβαια υπάρχει και το άλλο για να μην έχει τέτοια κατάληξη. Να υποταχθεί στις ορέξεις του Άντρα και να κάνει ό,τι Αυτός της πει ή να προσπαθήσει να διαφύγει. Δε λέμε. Σε αυτή την κοινωνία βρίσκουμε απολύτως λογικό μια κοπέλα να τουμπεκιστεί και να βάλει το κεφάλι κάτω και να φύγει (εφόσον βέβαια της αφήσει έστω αυτή τη δυνατότητα το κάθε καθίκι σεξιστής). Δε λέμε ότι καλώς γίνεται, αλλά ότι είναι απολύτως λογικό προκειμένου να αποφύγει τα χειρότερα. Όπως θα βρίσκαμε λογικό κάποιος μαύρος στην αμερική να τουμπεκιστεί μπροστά σε κάποιο μπάτσο που του κάνει έλεγχο, όπως θα βρίσκαμε λογικό κάποιος gay να τουμπεκιστεί μπροστά σε μια αντροπαρέα που τον κράζει. Για να τελειώνουμε αυτό που θέλουμε να πούμε είναι ότι *δεν είμαστε εμείς που θα υποδείξουμε στο πώς κάποια καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα θα υπερασπίσει τον εαυτό της ή πώς θα επιλέξει να αντιδράσει ενάντια στον καταπιεστή της την ώρα που ασκείται αυτή η καταπίεση*. Πριν από αυτό έχουμε κάποια άλλα καθήκοντα όπως το να **επιτεθούμε με όποιο τρόπο μπορούμε στους εκάστοτε καταπιεστές, να χτυπάμε συνεχώς τα όποια "επιχειρήματά" τους προσπαθώντας να διαμορφώσουμε όσο το δυνατόν πιο ευνοϊκό κλίμα για την εκάστοτε καταπιεσμένη ομάδα και να αποδίδουμε το ανάλογο δίκιο που αναλογεί στις πράξεις αυτοάμυνας των εκάστοτε καταπιεσμένων, στηρίζοντάς τες. Και αυτές και τις πράξεις τους.**

Λευτεριά στις 2 προφυλακισμένες γυναίκες από την κόρινθο που άσκησαν το αυτονόητο δικαίωμά τους στην αυτοάμυνα - άμεση απόσυρση όλων των κατηγοριών

και κάποιες ακόμα σχετικές σημειώσεις...

σημείωση 1: Πολλές φορές έχουμε ακούσει τη μαλακία, από Άντρες φυσικά, ότι και "γυναίκες πειράζουν άντρες στο δρόμο άρα σύμφωνα με την αντισεξιστική λογική μας -που ο Άντρας θέλει να αποδομήσει- είναι και αυτές σεξίστριες". Πέρα από το ότι αυτή φράση αποσκοπεί σε υπεράσπιση των αντρικών του προνομίων, πέρα του ότι δε μας έρχονται και πολλές εικόνες σεξιστικών και

προσβλητικών σχολίων γυναικών απέναντι σε κάποιον άντρα στο δρόμο που δεν τον ξέρουν, έστω ότι δεχόμαστε για επιστημονικούς σκοπούς ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει, μπορεί να μας πει ο Άντρας που το λέει αυτό αν έχει ποτέ νιώσει **φόβο** όταν βρεθεί στη θέση του "θύματος γυναικείου σεξισμού"; Όχι δεν έχει. **Γιατί σε μια πατριαρχική κοινωνία ο κάθε άντρας μπορεί να περπατάει ό,τι ώρα γουστάρει και όπου γουστάρει χωρίς φόβο σεξιστικής επίθεσης από γυναίκες. Και ακόμα κι αν δεχτεί κάποιο σχόλιο αυτό δε συνδέεται στο μυαλό του με την ενδεχόμενη άσκηση βίας σε περίπτωση που αυτός απαντήσει επιθετικά σε αυτό. Το ότι κάποιες γυναίκες συμπεριφέρονται πολλές φορές όπως αυτή η πατριαρχική και σεξιστική κοινωνία επιτάσσει (γνωστό αντρικό "επιχείρημα" για να πει "έλα μωρέ, όλοι έχουμε σεξιστική συμπεριφορά, άρα δεν είναι ανάγκη να αλλάξουμε τίποτα") και αναπαράγουν διάφορους ρόλους και στερεότυπα **δε σημαίνει ότι μπορούν να ασκήσουν σεξιστική βία**. Αυτό είναι αντρικό προνόμιο. Και όπως ξαναείπαμε, σεξισμός δεν είναι απλά ένα σύστημα διαχωρισμένων ρόλων αλλά μια σχέση άσκησης κυριαρχίας του ενός φύλου πάνω στο άλλο. Και η γυναίκα δε μπορεί σε αυτό το σύστημα να ασκήσει σεξιστική εξουσία πάνω στο άλλο φύλο.**

σημείωση 2: Πολλές φορές οι δολοφονίες γυναικών αποδίδονται σε ψυχολογικά προβλήματα που είχε ο Άντρας δράστης ή πολλοί το λήγουν με ένα "έλα μωρέ, ψυχάκιας ήταν". Καταρχάς να πούμε ότι δε δεχόμαστε καν τους όρους ψυχάκιας ή ψυχοπαθής ειδικά με την υποτιμητική έννοια που αυτοί χρησιμοποιούνται σε αυτή την κοινωνία και οδηγούν στην περιθωριοποίηση των ψυχικά πασχόντων ανθρώπων, αλλά αυτό είναι μια άλλη κουβέντα. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι πέρα από το ότι ουσιαστικά αυτή η άποψη δέχεται ότι κάθε ψυχικά πάσχοντας άνθρωπος είναι ένας εν δυνάμει δολοφόνος γυναικών, κάτι που είναι ξεκάθαρα ρατσιστικό όσον αφορά ανθρώπους που αντιμετωπίζουν τέτοια ζητήματα, πάλι **καταλήγει στο γνωστό Αντρικό συμπέρασμα ότι πατριαρχία και σεξιστική βία δεν υπάρχει και απλά κάποιιοι που και που ξεφεύγουν γιατί είναι "προβληματικοί"**. Κάπως έτσι η **ζήλεια και τα ιδιοκτησιακά σύνδρομα** που έχει ο Άντρας πάνω στη γυναίκα "Του" (ή όποια Αυτός θα θεωρήσει τέτοια) και πιστεύει ότι Του δίνουν δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω της, **ψυχολογικοποιούνται μόνο και μόνο για να μη συσχετιστούν ποτέ με την πατριαρχική δόμηση αυτής της κοινωνίας που εξακολουθεί να επιφυλάσσει ένα ρόλο κατώτερου όντος για τις γυναίκες**. Και φυσικά αυτό βγάζει λάδι όλες εκείνες τις αντρικές συμπεριφορές

που στρώνουν το έδαφος για τη σεξιστική βία σε βάρος των γυναικών, βγάζουν λάδι όλους εκείνους που θα καταδικάσουν μεν τη δολοφονία αλλά θα βιαστούν να καταλάβουν και τον Άντρα δολοφόνο γιατί "θα τά 'θελε κι εκείνης ο κώλος της", όλους εκείνους που είναι έτοιμοι στα καφενεία να απειλήσουν με βία και να την ασκήσουν αν η γυναίκα-ιδιοκτησία Τους Τούς κερατώσει, όλους τους καραγκιόζηδες που θεωρούν ότι το

χειρότερο για έναν Άντρα είναι να τον κερατώσει η γυναίκα Του, όλους αυτούς που “σέβονται” τις γυναίκες μέχρι αυτές να αρνηθούν τους ρόλους που αυτή η κοινωνία τους επιβάλλει και προσπαθήσουν να διεκδικήσουν τα αυτονόητα δικαιώματα που πρέπει να έχει κάθε άνθρωπος. **Η σεξιστική βία δεν είναι καθόλου ανορθολογική. Είναι μια χαρά ορθολογική σε αυτή την κοινωνία και αυτός που την ασκεί (όσο και αυτοί που τον αβαντάρουν, με τον τρόπο του ο καθένας) θεωρεί ότι έχει το δίκιο με το μέρος Του, ένα δίκιο που το παίρνει κάθε ώρα και στιγμή από το κοινωνικό του περιβάλλον.**

Ένα δίκιο που το έπαιρνε από πάντα και δεν έχει σχέση με την οικονομική κρίση όπου είναι η άλλη “αιτία” που πάνε κάποιιοι να αποδώσουν τη σεξιστική βία και την έξαρσή της. Σε μια χαρά έξαρση βρισκόταν και τις μέρες της “ευδαιμονίας” στην Ελλάδα. Χώρια που τα σεξιστικά εγκλήματα δε λαμβάνουν χώρα μόνο σε κατώτερα οικονομικά στρώματα με οικονομικά προβλήματα. Ας θυμόμαστε πάντως ότι **οποιαδήποτε προσπάθεια να πεταχτεί η μπάλα έξω από το πατριαρχικό γήπεδο δεν είναι διόλου αθώα** (ακόμα κι αν δεν το παραδέχεται ο συνομιλητής μας).

σημείωση 3: Όλο αυτό με “την ισότητα που έχουν πετύχει πλέον οι γυναίκες άρα γιατί γκρινιάζουν” θυμίζει αυτό με τους μαύρους που “έχουν βγάλει μαύρο πρόεδρο άρα για ποια καταπίεση μάς μιλάνε”, κάτι που ακούγεται από πλήθος -λιγότερο ή περισσότερο- ρατσιστικών στομάτων, τα οποία δε θέλουν να δουν ότι η καθημερινότητα των μαύρων κατοίκων δεν άλλαξε ούτε στο ελάχιστο. Το ότι αυτός ο περίφημος δυτικός πολιτισμός θέλει να δείξει ένα προοδευτικό πρόσωπο με πολλά δυτικά κράτη να αλλάζουν κάποια πράγματα στη βιτρίνα τους και μόνο (αλλά να αφήνουν άθικτο τον πυρήνα τους), δεν έχει σίγουρα να κάνει με την όποια προοδευτικότητά του αλλά με άλλους υπολογισμούς, διόλου αθώους. Όπως η “δυτική πολιτισμική υπεροχή και ανεκτικότητα στο διαφορετικό” σε αντίθεση με τους “βάρβαρους και οπισθοδρομικούς τριτοκοσμικούς” που πρέπει οι εκάστοτε δυτικοί σταυροφόροι να πάνε να “εκπολιτίσουν” (με βόμβες και μαζικές δολοφονίες). Κάπως έτσι οι μαύροι στις ηπα θα συνεχίσουν να δολοφονούνται αλλά τουλάχιστον θα ακούνε κι έναν καλό λόγο από τον πρόεδρό τους ότι αυτά δεν είναι σωστά πράγματα. Έτσι και οι γυναίκες θα συνεχίσουν να δέχονται σεξιστική βία και υποτίμηση αλλά θα έχουν πια και κάποια θεσμικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, που είναι μεν χρήσιμα αλλά είναι για μας απολύτως λογικό ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση που βιώνουν να συνεχίζεται όσο στην καθημερινότητά τους δεν έχουν αλλάξει αρκετά πράγματα. Χώρια που τα όποια θεσμικά κατοχυρωμένα στο τυπικό σύνταγμα δικαιώματα δε θα υπάρχουν για πολύ αν δεν τα

διεκδικείς συνεχώς στην καθημερινότητά σου και δεν τα επιβάλλεις και στο ουσιαστικό σύνταγμα (εκεί που έχουν αξία δηλαδή). Η αλήθεια είναι ότι πολλοί Άντρες αυτό που ξεκάθαρα λένε είναι ότι “κατακτήσατε αρκετά δικαιώματα και δε σας φερόμαστε πλέον σα ζώα, άρα και χαρούμενες θα έπρεπε να είστε, όχι όμως και ουσιαστική πρακτικά εφαρμοσμένη ισότητα, αν είναι δυνατόν”. Όπως πολλοί λευκοί ρατσιστές στις ηπα θα έλεγαν ανάλογα στους μαύρους ότι “δεν υπάρχει πλέον ο jim crow (έτσι λεγόταν το σύνολο των ρατσιστικών νόμων που ήταν σε ισχύ στις ηπα από το 1865 έως το

1965), δε σας λυντσάρουμε και δεν είστε δούλοι στις φυτείες μας, τι άλλο θέλετε;”. **Το ότι κάποιες καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες εκεί που βρίσκονταν στον πάτο του βαρελιού έφτασαν κάποια στιγμή μια στάλα πιο πάνω (και αυτό με σκληρούς αγώνες και πολύ αίμα), δε σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσουν επειδή αυτό θέλει ο κάθε προνομιούχος αυτού του συστήματος** (σε όποιον τομέα).

Τουλάχιστον όχι μέχρι να αποκτήσουν πλήρη και πρακτικά στην καθημερινότητά τους εφαρμοσμένα δικαιώματα...

σημείωση 4: Πολλές φορές οι γυναίκες ή όσοι υπερασπίζονται το αντισεξιστικό δίκιο τους θεωρούνται υπερβολικές/οί. Π.χ. όσον αφορά τα σφυρίγματα στο δρόμο και τα διάφορα κοπιλιμένα με σεξουαλικό υπονοούμενο και το ότι κάποια γυναίκα μπορεί να νιώθει άβολα με αυτό, θα σου πει κάποιος ότι “εγώ δεν το κάνω σεξιστικά και τη σέβομαι”. Βέβαια και πάλι δεν είναι κάτι ατομικό αυτό και δεν έχει σημασία το πόσο καλός άνθρωπος είναι αυτός που το κάνει αλλά το ότι **γίνεται σε ένα συγκεκριμένο πατριαρχικό πλαίσιο που υπάρχει ανεξάρτητα από αυτόν και τις προθέσεις του.** Η γυναίκα που θα δεχτεί το όποιο “αθώο” σχόλιο από κάποιον άγνωστο άντρα θα έχει βιώσει και άλλα τόσα στην καθημερινότητά της που ο σχολιαστής επιλέγει να αγνοεί, ή θα έχει ακούσει για κάποια γυναίκα που αρνήθηκε το όποιο τέτοιου τύπου σχόλιο και απάντησε και ο άντρας δεν τουμπεκιάστηκε και έφυγε αλλά την πλάκωσε στο ξύλο. **Μια γυναίκα νιώθει μόνιμα την απειλή σεξιστικής βίας πάνω από το κεφάλι της στο δρόμο, ακριβώς γιατί αυτή η βία έχει δείξει τα δόντια της.** Οπότε το να χαμογελάσει ή να βάλει κάτω το κεφάλι και να φύγει μια κοπέλα δε σημαίνει απαραίτητα ότι γούσταρε ή δεν είχε πρόβλημα με το όποιο ηλίθιο σχόλιο αλλά μάλλον ότι αναγνώρισε τη θέση αδυναμίας που της επιφυλάσσει αυτή η κοινωνία και απλά προτίμησε να μη μπλέξει μη της συμβεί κάτι χειρότερο. Βέβαια αυτό δεν έρχεται για να πει ότι οι γυναίκες είναι θύματα αλλά ότι έχουν το μυαλό όπως ο κάθε καταπιεσμένος, να καταλάβουν πότε τις παίρνει και πότε όχι (π.χ. αν είναι μόνη ή με παρέα, σε ποιο μέρος βρίσκεται κοκ.). Θυμόμαστε την ιστορία με κάτι συντρόφισσες στην αθήνα που όταν κάποιος έκανε ένα “θετικό σχόλιο” για τον κώλο κάποιας άρπαξε καμπόσες κλωτσιές κι έφυγε τρέχοντας.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ Μ/Λ ΟΡΘΟΔΟΞΙΕΣ

Τα προηγούμενα κείμενα μάς θύμισαν την κουβέντα που είχαμε με έναν ακροαριστερό φοιτητή που είχε κάνει “κριτική” σε μια αυτόνομη αντιρατσιστική συνέλευση που -μεταξύ άλλων- είχε δημοσιεύσει ένα κείμενο που καταπιανόταν με την πτυχή εκείνη του ρατσισμού που λέγεται ομοφοβία, λέγοντας πάνω κάτω (ο φοιτητής) ότι εδώ οι εργάτες πεινάνε και κάποιοι δεν έχουν να πληρώσουν το ρεύμα και αυτοί (οι αυτόνομοι αντιρατσιστές δηλαδή) ασχολούνται με τέτοια ζητήματα που δεν απασχολούν το λαό. Πέρα του ότι υποτιμάει ακόμα και τον αγαπημένο του λαό αντιμετωπίζοντάς τον σαν ένα κατοικίδιο που απλά θέλει λίγη τροφή και δυο τρία υλικά αγαθά χωρίς να τον νοιάζει τίποτα άλλο, αυτή η άποψη που ανθεί αρκετά και σε αρκετούς ριζοσπαστικούς κύκλους (και όχι μόνο αριστερούς) έρχεται να μας υπενθυμίσει την άποψη ότι κάποιες εξουσίες-καταπίεσεις που ασκούνται και κάποιες αντιθέσεις που διατρέχουν την καπιταλιστική κοινωνία είναι πρωτεύουσες σημασίας και κάποιες άλλες δευτερεύουσες, τριτεύουσες κοκ. (συνήθως αυτό το αποφασίζει κάποια κεντρική κομματική επιτροπή ή το όποιο άλλο επαναστατικό ιερατείο, που συνήθως αναλαμβάνει να ερμηνεύσει τις ιερές μαρξιστικές-λενινιστικές γραφές). Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη η βασική αντίθεση

είναι αυτή ανάμεσα στον (βιομηχανικό κατά κύριο λόγο) εργάτη και στον εργοδότη του και όλες οι άλλες είναι μικρότερης σημασίας. Πολλοί

μάλιστα υποστηρίζουν ότι αυτές θα λυθούν σχεδόν αυτόματα όταν παύσει η οικονομική καταπίεση

αποφεύγοντας να ασχοληθούν παραπάνω με αυτές τώρα και άντε να τους κάνουν την έσχατη παραχώρηση να τις εντάξουν σε μια κατώτερη θέση όπου θα υπηρετούν την κεντρική αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας (και φυσικά τους ηγέτες και ηγετίσκους των ανάλογων οργανώσεων που κατέχουν την αλήθεια την επαναστατική κοκ.). **Βέβαια ονομάζοντας αυτές τις αντιθέσεις δευτερεύουσες ονόμαζαν δευτερεύουσες και τις όποιες ανταρσίες έπρατταν τα υποκείμενα που αυτές οι αντιθέσεις τούς επεφύλασσαν το ρόλο του “από κάτω”.** Έτσι οι ανταρσίες των γυναικών ενάντια στους ρόλους που τους ανέθετε η πατριαρχική κοινωνία και ο καπιταλισμός (ακόμα και ενάντια στους άντρες συντρόφους τους πολλές φορές (1)), η ανταρσία των φοιτητών ενάντια στο εκπαιδευτικό σύστημα, η ανταρσία των gay και των trans ατόμων ενάντια στην καταπίεση που δέχονταν όσον αφορά την έκφραση της σεξουαλικότητάς τους, η ανταρσία των μαύρων και όποιων άλλων μειονοτήτων ενάντια στο ρατσισμό που δέχονταν, όλες αυτές και πολλές παραπάνω, σύμφωνα με μια ορθόδοξη μαρξιστική/λενινιστική παράδοση ήταν μικρότερης σημασίας. *Και αυτές και τα υποκείμενά τους.* Και σίγουρα δεν έπρεπε να υπάρξουν και να συγκροτηθούν αυτόνομα. Κάπως έτσι όλοι οι ορθόδοξοι μ/λ πρέπει να ένιωσαν εξαιρετικά άβολα με το ξέσπασμα των κινημάτων του '60 (2). Από τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι οι μ/λ απόψεις δεν είναι και πολύ του γούστου μας. Δεν είναι βέβαια και του γούστου μας απόψεις που θέλουν να βάλουν την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας κάτω από άλλες αντιθέσεις φτάνοντας πολλές φορές να υποστηρίξουν ότι “δεν υπάρχει εργατική τάξη” ή ότι “αυτά είναι ξεπερασμένα σήμερα” και λοιπές βλακείες. Η άποψή μας είναι ότι **υπάρχουν πολλών ειδών επιθέσεις στο σύστημα από διάφορα και διαφορετικά**

μεταξύ τους υποκείμενα που στοχεύουν τον ίδιο εχθρό (το καθένα με τον τρόπο του και τις ιδιαιτερότητές του): **την κοινωνική οργάνωση που βασίζεται στην εκμετάλλευση της εργασίας μας και κάθε πτυχής της ζωής μας διασφαλίζοντας τα προνόμια και την καλοπέραση κάποιων εις βάρος κάποιων άλλων που είναι αναγκασμένοι να δέχονται την υποτίμηση της ζωής τους** (είτε μιας πτυχής της είτε δύο είτε παραπάνω (3)). Και όλες αυτές οι επιθέσεις έχουν μεγαλύτερο αποτέλεσμα όταν αποκτούν συνείδηση ότι είναι αναγκαίος ο συντονισμός τους και η αλληλοστήριξη τους απέναντι στον κοινό εχθρό που είναι το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα. **Όχι με το ένα εκμεταλλεόμενο υποκείμενο να προσπαθεί να καβαλήσει/καπελώσει και να υποτιμήσει τον αγώνα του άλλου αλλά βαδίζοντας μαζί** χωρίς βλακείες περί πρωτευουσών και δευτερευουσών αντιθέσεων. Τα κινήματα του '60 αυτό έδειξαν. Κι άσε τους ορθόδοξους μ/λ να κουρεύονται.

(1) Διαβάστε το εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο “*οι σόρατοι*” του Νάνι Μπαλεστρίνι. Υπάρχει και μια σχετικά καλή ταινία με βάση αυτό το βιβλίο. Επίσης αναζητήστε και την επανέκδοση του κεφ. 30 του εν λόγω βιβλίου από τις εκδόσεις της κριτικής σκέψης. Τα γραπτά μπορεί να τα βρείτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο **ΑΝΑΤΟΠΙΑ** και την ταινία στο <http://black-tracker.gr>.

(2) Είναι ενδεικτικό για τις διαφωνίες στους κόλπους του ιταλικού κινήματος τη δεκαετία του '70, όσον αφορά το ζήτημα ποιες αντιθέσεις είναι πρωτεύουσες και ποιες δευτερεύουσες, το παρακάτω απόσπασμα από μια γυναίκα του τότε κινήματος. “*Όσον αφορά την εργατική κεντρικότητα θα ήθελα να πω ότι υπάρχουν και εργάτριες μεταξύ των γυναικών! Στο Κατανιζάρο ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι βιάστηκε από τον αρραβωνιαστικό της. Ο βιαστής πέρασε από δίκη για τις αισχρές πράξεις του, αλλά το ίδιο συνέβη και με το κορίτσι! Αυτό το κορίτσι προερχόταν από ένα χωριό όπου η γη είχε καταληφθεί, όπου 800 αγρότες είχαν φτιάξει το Συνδικάτο Εργατών Γης. Και όμως, σ' ένα χωριό που η ταξική πάλη ήταν τόσο σφοδρή...οι άνδρες τη σταματούσαν στο δρόμο, λες και μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν ανάλογα με τα κέφια τους. Πιστεύω ότι αυτοί οι εργάτες γης δε διεξάγουν μια πραγματική ταξική πάλη και ποτέ δε θα κάνουν την επανάσταση.”* Το απόσπασμα προέρχεται από το βιβλίο “*Η ανατροπή της πολιτικής*” του George Katsiaficas. Το βιβλίο αναφέρεται στα ευρωπαϊκά αυτόνομα κοινωνικά κινήματα και θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο ανάγνωσμα για όποιον την ψάχνει προς τα εκεί.

(3) Το είπαμε λίγο μπερδεμένα οπότε ένα παράδειγμα. Μπορεί π.χ. να είσαι μαύρη λεσβία εργάτρια που ταυτόχρονα σπουδάζει και μένει στο νοίκι και έτσι να δέχεσαι καταπίεση ρατσιστική και σεξιστική, εκμετάλλευση στη δουλειά σου και στο πανεπιστήμιο που σε ετοιμάζει για αυτή την εκμετάλλευση και παράλληλα να εκμεταλλεύεται την ανάγκη σου για στέγαση κάποιος εισοδηματίας. Μπορεί να είσαι λευκός ετεροφυλόφιλος εργάτης και να δέχεσαι καταπίεση και υποτίμηση μόνο ως εργάτης που τον εκμεταλλεύεται ο εργοδότης. Και χίλια δυο άλλα παραδείγματα καθώς καθένας μας μπορεί να φέρει ένα πλήθος ταυτοτήτων που η καθεμία να συνεπάγεται μία καταπίεση (άρα κι έναν αγώνα που πρέπει να δοθεί ενάντια σε αυτή). Το πώς αυτές θα μπορέσουν να συντεθούν είναι ένα ζητούμενο.

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΣ “ΑΝΤΙΣΕΞΙΣΜΟΣ” ΑΠΟ ΓΕΡΜΑΝΙΑ...

Πρόσφατα το γερμανικό κοινοβούλιο υπερψήφισε νομοσχέδιο που διευρύνει τον ορισμό του βιασμού και καθιστά ευκολότερη την υποβολή μηνύσεων από τις γυναίκες θύματα σεξουαλικών επιθέσεων. Μάλιστα έγινε γνωστό με το κωδικό όνομα “το όχι σημαίνει όχι” που αν δεν κάνουμε λάθος ήταν γνωστό κινηματικό σύνθημα ενάντια στην κουλτούρα του βιασμού (δείχνοντας κι αυτό μια διάθεση της εξουσίας να αφομοιώσει τα πάντα). Ως εδώ καλά θα πει κανείς, ειδικά σε μια χώρα όπου μέχρι πρότινος το θύμα-γυναίκα θα έπρεπε να αποδείξει ότι αντιστάθηκε προκειμένου να καταθέσει μήνυση (1). Η αφορμή όμως βάσει της οποίας ψηφίστηκε ο νόμος αυτός είναι τα περίφημα γεγονότα της πρωτοχρονιάς στο σιδηροδρομικό σταθμό της κολωνίας. **Υπηρετώντας το ευρύτερο κρατικό σχέδιο εγκληματοποίησης των μεταναστών.** Συνοπτικά θυμίζουμε: κατά τη διάρκεια του εορτασμού της πρωτοχρονιάς του '16 στην κολωνία σημειώθηκαν σεξουαλικές επιθέσεις σε γυναίκες οι οποίες έγιναν γνωστές 2-3 μέρες αργότερα και αποδόθηκαν σε “άτομα βορειοαφρικάνικης καταγωγής”. Έχουμε κάθε λόγο να αμφισβητούμε ότι τα γεγονότα έγιναν έτσι όπως μας τα παρουσιάζουν τα μμε (και ειδικά διάφορες δεξιές-αντιμεταναστευτικές φυλλάδες). Όχι επειδή σε τόσο μεγάλες μαζώξεις κόσμου με το αλκοόλ να ρέει άφθονο (χωρίς αυτό να αποτελεί δικαιολογία για κανέναν άντρα) δε γίνονται τέτοια πράγματα από άντρες αλλά επειδή η ευκολία με την οποία βιάστηκαν όλοι να αποδώσουν όσες σεξουαλικές επιθέσεις έγιναν σε μετανάστες είναι τουλάχιστον ύποπτη. Ειδικά σε μια περίοδο που ο δημόσιος λόγος στη γερμανία κυριαρχούταν από το ζήτημα του αν πρέπει ή όχι να δεχτούν μετανάστες και με το δεξιό αντιμεταναστευτικό λόγο να γνωρίζει δόξες. Όχι προφανώς εννοώντας να κλείσουν τα σύνορα καθώς δεν επιθυμούν κάτι

τέτοιο οι ρατσιστές αλλά να έρχονται όσοι χρειάζεται η γερμανική οικονομία και να βρίσκονται μονίμως σε ένα καθεστώς πειθάρχησης, φόβου και ανασφάλειας ώστε να παρέχουν όσο πιο φτηνά γίνεται την εργατική τους δύναμη. Και η κρατική διαχείριση γεγονότων σαν αυτά της κολωνίας συμβάλλει και σε αυτό. Δεν είναι πάντως μια αστυνομικού τύπου δουλειά που θα κάνουμε εδώ ψάχνοντας να δούμε ακριβώς τι έγινε. **Αυτό που θέλουμε να δείξουμε είναι ότι ένα δυτικό κράτος είναι διατεθειμένο να δώσει κάποια (έστω φαινομενικά και όχι τόσο ουσίας) δικαιώματα σε ένα καταπιεσμένο κοινωνικό κομμάτι όπως οι γυναίκες αλλά ακόμα κι όταν αναγκαστεί/επιλέξει να το κάνει αυτό θα το κάνει εντάσσοντάς το σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό του. Κάπως έτσι αυτός ο νόμος βοηθάει ένα καταπιεσμένο κομμάτι (τις γυναίκες) και χρησιμεύει για να τσακίσει ακόμα περισσότερο ένα άλλο κομμάτι (τους μετανάστες) - παρεμπιπτόντως ο νέος αυτός νόμος διευκολύνει την απέλαση των θυτών αν αυτοί είναι μετανάστες. Και είναι εδώ που φαίνονται τα όρια των αγώνων κάποιων κοινοτήτων που επιλέγουν να διεκδικούν δικαιώματα για τη δικιά τους καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα και μόνο αδιαφορώντας για τις άλλες. Για να μην παρεξηγηθούμε, αυτά τα όρια, όσον αφορά τη δική**

(1) Στη γερμανία πάντως οι σεξιστικές επιθέσεις αποτελούν καθημερινό φαινόμενο. Και δεν ευθύνονται “άτομα βορειοαφρικάνικης καταγωγής” όπως θέλει ο προσφιλής ρατσιστικός μύθος αλλά ντούροι γερμανοράδες. Χαρακτηριστικό είναι το φεστιβάλ μπίρας Oktoberfest που γίνεται κάθε χρόνο στο Μόναχο. Όπως είχαν αναφέρει δυο γερμανίδες συγγραφείς το 2011 σε μια εφημερίδα “*Η διαδρομή προς την τουαλέτα από μόνη της μπορεί να τις μετατρέψει σε θύματα. Σε αυτά τα 15 μέτρα, είσαι σίγουρη ότι θα σε αγκαλιάσουν τουλάχιστον τρεις μεθυσμένοι άγνωστοι, θα σου πιάσουν δυο φορές τον κώλο...και θα σου ρίξουν επίτηδες μπίρα στο μπουστό σου...εάν αντιδράσεις απωθητικά, τότε θα σου κολλήσουν την ταμπέλα της “σκύλας”, ή η κατάσταση μπορεί να γίνει ακόμα χειρότερη”*. Υπάρχει ένας μέσος όρος δέκα βιασμών που καταγράφονται κάθε χρόνο στο Oktoberfest ενώ ο εκτιμώμενος αριθμός των μη καταγγελλόμενων υποθέσεων είναι 200. Προφανώς και υπάρχουν φεμινίστριες που μιλάνε χρόνια γι’ αυτά αλλά εξίσου προφανώς η σεξιστική γερμανική κοινωνία θα έπρεπε ταυτόχρονα να εκφράσει το ρατσισμό της και τον αντιμουσουλμανισμό της για να δώσει μια ελάχιστη προσοχή στα περιστατικά σεξιστικών επιθέσεων. Ευτυχώς υπάρχουν πολλές φεμινίστριες στη γερμανία που επλέγουν να μη γίνουν κομμάτι του γερμανικού ρατσισμού.

(2) Ο αντιμουσουλμανισμός έχει πολλές χρήσεις για τα δυτικά κράτη. Από το να δικαιολογηθούν ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις όπου και όταν το κάθε δυτικό κράτος κρίνει ότι έχει συμφέροντα μέχρι τη στρατιωτικοαστυνομική διαχείριση των μουσουλμανικών πληθυσμών εντός των δυτικών κρατών. Και άλλα που δεν είναι της παρούσης.

(3) Π.χ. σε ένα κείμενο που διαβάσαμε σχετικά με τις δολοφονίες μαύρων στις ηπα, κάποιος μαύρος που θέλησε να εκφράσει τη δικαιολογημένη οργή του για τους all lives matter, σε ένα άρθρο του είπε ανάμεσα σε άλλα ότι οι αφροαμερικάνοι από τη μεριά τους υποστήριξαν την αμερική σε όλους τους πολέμους που έκανε για ελευθερία (sic) όπως π.χ. στο ιράκ, στο βιετνάμ, άρα πρέπει και αυτοί να έχουν ίσα δικαιώματα. Πέρα από το ψέμα της υπόθεσης καθώς δεν ήταν καθόλου λίγοι οι μαύροι που στράφηκαν ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους των ηπα και πέρα από το κίνημα για τα δικά τους δικαιώματα συμμετείχαν και σε άλλα όπως το αντιπολεμικό, το εξοργιστικό είναι ότι ένας καταπιεσμένος μαύρος προσπαθεί να πείσει για το ότι η ζωή του αξίζει επικαλούμενος τη συμμετοχή της μαύρης κοινότητας σε δολοφονίες ιρακινών και βιετναμέζων (που προφανώς η ζωή τους δεν αξίζει τόσο σύμφωνα με αυτόν).

μας οπτική, δεν έχουν να κάνουν με μια κριτική αυτών των αγώνων περί ρεφορμισμού επειδή δε θέτουν ζήτημα συνολικής ανατροπής. Μακριά από μας κάθε κριτική για έλλειψη επαναστατοσύνης. Όμως όλες αυτές οι ομάδες θα αντιμετωπίσουν de facto ένα πρόβλημα στη σημερινή συγκυρία. Αρκεί βέβαια να αναγνωρίζεις ως πρόβλημα το ότι μπορείς εσύ να κερδίσεις κάποια δικαιώματα τη στιγμή που αυτό χρησιμοποιείται για να αφαιρεθούν από άλλους (ή να χτυπηθούν κάποιοι άλλοι). Ένα παράδειγμα χαρακτηριστικό της εποχής μας είναι το πώς χρησιμοποιούνται τα δικαιώματα της ΛΟΑΤ κοινότητας ή της γυναικείας κοινότητας από τα δυτικά κράτη για να ενισχύσουν τον αντιμουςουλμανισμό (και δε θα ήμασταν υπερβολικοί αν λέγαμε ότι οι μουςουλμάνοι αποτελούν τους εβραίους του 21ου αιώνα). Πετώντας μας συνεχώς στη μάπα στερεότυπα, που άκριτα αναπαράγονται από πολλούς δυτικούς πολίτες, περί μισογυνισμού των μουςουλμάνων ή περί μη ανοχής τους στη διαφορετικότητα λόγω της θρησκείας τους και άλλα τέτοια, τα δυτικά κράτη και διάφοροι κολαούζοι τους μοστράρουν ως προοδευτικοί υπερασπιστές δικαιωμάτων. Και δεν είναι ότι δεν υπάρχει μισογυνισμός και ομοφοβία σε μουςουλμανικές χώρες αλλά, πέρα του ότι έχουμε βάσιμες υποψίες ότι αυτά παρουσιάζονται με τα παραμορφωτικά δυτικά γυαλιά, πρέπει να δούμε και τι συμφέροντα εξυπηρετούν όλα αυτά εδώ που ζούμε. Όταν τα δικαιώματα των γυναικών ή των ΛΟΑΤ χρησιμοποιούνται και αυτά για να πάρει τα πάνω του ο αντιμουςουλμανισμός του δυτικού κόσμου (2), οι καταπιεσμένες αυτές κοινωνικές ομάδες αντί να δείχνουν ευγνωμοσύνη στο σύστημα που μέχρι πρότινος τις καταπίεζε σε ακραίο βαθμό και τώρα τους πετάει κάποια ψίχουλα (που πλέον δεν του

καταπίεση να προσπαθούν με κάθε τρόπο να αναπνεύσουν (ακόμα και με κρατική “βοήθεια”), αλλά το να μην καταλήξεις να γίνεις ο “χρήσιμος καταπιεσμένος” που θα τον χρησιμοποιήσουν διάφοροι εξουσιαστές για να χτυπήσουν άλλους καταπιεσμένους θα ‘πρεπε να αποτελεί βασικό στοιχείο για κάθε κίνημα μιας καταπιεσμένης κοινωνικής ομάδας που θα ήθελε να είναι ελάχιστα απελευθερωτικό (ή τουλάχιστον να μην είναι -ή να μην καταλήξει να είναι- de facto συνένοχο του δυτικού ρατσισμού και της δυτικής αποικιοκρατίας) (3). Κάτι που συνεπάγεται και τη στήριξη αυτών των κινήματων και από τη δικιά μας αυτόνομη και αντιεξουσιαστική σκοπιά ώστε να συμβάλλουμε κι εμείς όσο μπορούμε να μην καταλήξουν στην εκάστοτε “στοργική” κρατική αγκαλιά.

...ΚΑΙ ΑΠΟ ΝΟΡΒΗΓΙΑ.

Μάθαμε ότι στη νορβηγία υπάρχει ένα πρόγραμμα σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης προσφύγων που ζητάνε άσυλο ώστε να τους μάθουν ότι εκεί οι γυναίκες είναι ισότιμες με τους άντρες και απολαμβάνουν περισσότερες ελευθερίες απ’ ότι στη χώρα των προσφύγων, ότι δεν πρέπει να βιάζουν κλπ. Στη δανία επίσης κοινωνικοί λειτουργοί επισκέπτονται κέντρα φιλοξενίας για να διδάξουν τους “απολίτιστους” μετανάστες πώς πρέπει να συμπεριφέρονται στις γυναίκες ώστε να καταπολεμηθεί η βία κατά των γυναικών, που σύμφωνα με τους εμπνευστές αυτών των προγραμμάτων προέρχεται μόνο από τους μετανάστες. Όχι από λευκούς δανούς και νορβηγούς φυσικά. Αυτοί δεν κάνουν τέτοια πράγματα και δεν είναι ανάγκη να διδαχτούν πώς να συμπεριφέρονται. Που είναι το πρόβλημα θα πει κανείς; Δεν προστατεύει αυτό κάποιες γυναίκες; Το πρόβλημα είναι ότι μιλάμε για ένα ξεκάθαρα ρατσιστικό μέτρο που χέστηκε για τις ζωές των γυναικών και απλά θέλει να κάνει αντιμεταναστευτική προπαγάνδα θεωρώντας τον κάθε μετανάστη επίδοξο βιαστή. Δε ζούμε στη νορβηγία και τη δανία αλλά μπορούμε να υποθέσουμε ότι εκεί δε βρίσκεται κάποιος γυναικείος παράδεισος επί γης. Και μπορούμε να ξέρουμε ότι οι βιασμοί γίνονται από ΑΝΤΡΕΣ οι οποίοι με αυτή τους την ιδιότητα είναι που βιάζουν. Προγράμματα σαν τα παραπάνω πέρα από το να εγκληματοποιούν τους μετανάστες και να τους φέρονται ως κατώτερα όντα που οι πολιτισμένοι δυτικοί πρέπει να εκπολιτίσουν, ουσιαστικά ξεκαρφώνουν και τον όποιο ντόπιο μισογυνισμό οδηγεί σε περιστατικά σεξιστικής βίας. Και κάπως έτσι ο δυτικός κόσμος που διέπραξε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας γνωστό με το όνομα αποικιοκρατία ξεκληρίζοντας και βιάζοντας τους πληθυσμούς της αφρικής και της ασίας

Πανό του patras pride σε διαδήλωση αλληλεγγύης στις φυλακισμένες μετανάστριες του στρατοπέδου συγκέντρωσης του ελληνικού που καλέστηκε από την Αντιφασιστική Συνεννόηση 65 την πέμπτη 26 μάλιστα με κεντρικό σύνθημα “ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ”. Το να εμπλέγει μια κοινωνική ομάδα που δέχεται καταπίεση, όπως άνθρωποι της ΛΟΑΤ κοινότητας, να διαδηλώσει στηρίζοντας μια άλλη ομάδα που δέχεται μια άλλου τύπου καταπίεση (σε βαθμό εξόντωσης πολλές φορές) όπως οι φυλακισμένες μετανάστριες χωρίς χαρτιά, είναι σίγουρα καλό σημάδι.

κοστίζουν και τίποτα είναι αλήθεια), πρέπει να ενδιαφερθούν και για τα δικαιώματα των μουςουλμάνων κόντρα σε αυτό το σύστημα που τους τα στερεί. Δε λέμε ότι κάτι τέτοιο είναι απαραίτητα εύκολο (ούτε και ακατόρθωτο είναι) ούτε ότι δεν κατανοούμε κοινωνικές ομάδες που δέχονται μια τεράστια

βγαίνει τώρα και θέλει να διδάξει τους μετανάστες ότι δεν πρέπει να είναι βιαστές. Όσοι βλέπουν τέτοια μέτρα θετικά για τις γυναίκες πρέπει να σκεφτούν ότι αυτά δε γίνονται σε κάποιο κοινωνικό κενό αλλά σε συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες γενικευμένου ρατσισμού εναντίον των μεταναστών που φτάνει μέχρι τη μαζική τους εξόντωση. Και πριν από αυτά πρέπει να εμποδισθούν οι μετανάστες στην κοινωνική συνείδηση ως κάτι απειλητικό ώστε να δικαιολογηθεί αυτή τους η αντιμετώπιση (ή τουλάχιστον να γίνει ανεκτή). Η σεξιστική βία είναι πρόβλημα. Αλλά υπεύθυνοι για να το αντιμετωπίσουν δεν είναι αυτοί που συντηρούν αυτό το -και- πατριαρχικό σύστημα που ευνοεί τα αναρίθμητα περιστατικά σεξιστικής βίας αλλά αυτοί που στρέφονται εναντίά του και δε θυμούνται τις γυναίκες μόνο όταν είναι να κατηγορήσουν τους μετανάστες. Και δε θα μας οδηγήσει σε καλά αποτελέσματα να απομονώνουμε την έμφυλη βία από τις άλλες δομές εξουσίας και να μη βλέπουμε το πώς η καταγγελία της μίας εξουσίας μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να στηρίξει κάποια άλλη (ακόμα κι αν δεν υπάρχει απαραίτητα τέτοια πρόθεση). Εν τέλει, το όλο πρόβλημα με τέτοιου είδους προγράμματα δεν είναι αυτό καθαυτό το περιεχόμενό τους περί σεβασμού των γυναικών αλλά το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο γίνονται, δηλαδή η συνεχής υπενθύμιση μιας δίθην λευκής δυτικής υπεροχής και τα μόνιμα δύο μέτρα και δυο σταθμά όπου κρίνουν μονίμως ότι οι ευρωπαίοι λευκοί άντρες δε χρίζουν της ανάλογης σεξουαλικής εκπαίδευσης ενώ είναι εξίσου υποψήφιοι να διαπράξουν εγκλήματα σεξουαλικής και έμφυλης βίας (αν δεν είναι περισσότερο υποψήφιοι αφού δε βρίσκονται στη θέση αδυναμίας που βρίσκονται οι μετανάστες άντρες). Γιατί εν τέλει ποτέ το ζήτημα δεν ήταν εκεί (στην υπεράσπιση των γυναικών) αλλά στη δικαιολόγηση της όποιας δυτικής ανωτερότητας η οποία δε μένει μόνο σε ένα άυλο φιλοσοφικό πεδίο ιδεών αλλά χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει τα χειρότερα εγκλήματα στο όνομα του “εκπολιτισμού”. Και όχι μόνο αυτό. Αλλά λέει στους “οπισθοδρομικούς” μουσουλμάνους ότι “είμαστε εμείς που θα σας πούμε πώς πρέπει να αγωνίζεστε, γιατί μόνοι σας δε μπορείτε”. Τι πιο ρατσιστικό και αποικιοκρατικό! Η δυτική πρωτοκοσμική αλαζονεία σε όλο της το μεγαλείο! (4) Το ζήτημα είναι σοβαρό και ευελπιστούμε να επανέλθουμε. Μέχρι τότε μην ξεχνάμε ότι η επιμονή των δυτικών κρατών και σε αυτή την πτυχή του αντιμουσουλμανισμού τους (εννοούμε το κεφάλαιο μισογυνισμός), δείχνει ότι δεν πρόκειται να σταματήσουν να παίζουν αυτό το χαρτί. Μην ξεχνάμε επίσης ότι μια από τις δικαιολογίες που επιστράτευσε η δυτική συμμαχία που επιτέθηκε στο αφγανιστάν ήταν και η καταπίεση των γυναικών από τους ταλιμπάν.

(4) Άποσπάσματα από ενδιαφέρον άρθρο με τον τίτλο “Η αποικιοκρατία (της Δύσης) ως κουλτούρα βιασμού και η έμφυλη βία” που έχει γραφτεί από κάποι@ darkmatter (κάποιο trans άτομο από νορβηγία απ’ ό,τι καταλάβαμε) και το βρήκαμε μεταφρασμένο οπότε δεν κουραστήκαμε κιόλας. Μικρή σημασία έχει έτσι κι αλλιώς ποιος το έγραψε εφόσον οι απόψεις που αναφέρει μάς βρίσκουν σχετικά σύμφωνα και μάς βοηθούν να φτιάξουμε καλύτερες θέσεις μάχης ενάντια στο δυτικό αντιμουσουλμανισμό.

“...Ο λευκός φεμινισμός δεν είναι ποτέ η απάντηση, εκτός κι αν η λύση σας για την εμπόδιση της έμφυλης βίας περιλαμβάνει μαζικές ποινικοποιήσεις, κρατίσεις, βασανιστήρια, βομβαρδισμούς, κατοχές και πολέμους. Ο λευκός φεμινισμός δεν είναι ποτέ η απάντηση διότι δε μπορεί και δεν πρόκειται ποτέ να έχει ως στόχο την απελευθέρωση όλων των ετεροφυλόφιλων και ομοφυλόφιλων γυναικών και στόχος της θα είναι πάντα η ασφάλεια των λευκών γυναικών και ομοφυλόφιλων γυναικών υπό όρους. Μην ξεχνάμε: Οι λευκοί άντρες χρησιμοποίησαν την υποτιθέμενη “ασφάλεια” των λευκών γυναικών ως πρόφαση για να κατακτήσουν ολόκληρο τον κόσμο, σωστά; Στη Δύση, η ασφάλεια της λευκής γυναίκας εξαρτάται από την συμμετοχή της στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Η κριτική από μαύρους και μελαμψούς ακτιβιστές ΔΕΝ είναι ότι θα έπρεπε να δικαιολογούμε τους αρσενικούς μετανάστες για τον σεξισμό τους, αλλά γιατί υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά όπου πρέπει να “διδάσκονται” οι κοινότητες μεταναστών και προσφύγων και όχι ευρωπαίοι άντρες που έχουν διαπράξει και συνεχίζουν να διαπράττουν μερικά από τα μεγαλύτερα εγκλήματα σεξουαλικής και έμφυλης βίας στον κόσμο (καλά σε άμεση υποχρεωτική εκπαίδευση όλων των λευκών πολιτικών αμέσως!).

Τα πολιτικά πλαίσια και οι οργανωτικές στρατηγικές που τόσο γενναϊόδωρα έχουν προσφέρει στον κόσμο οι μαύροι και μελαμψοί ακτιβιστές μας δίνουν μια στρατηγική κατανόησης και αντιμετώπισης της πατριαρχίας που λαμβάνει υπόψη τον ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό, κ.α. Τα πλαίσια αυτά αρνούνται να απομονώσουν την “έμφυλη βία” από άλλες δομές εξουσίας όπως: πόλεμος, φυλακές, και σύνορα. Το πρόβλημα είναι το εξής: ο λευκός φεμινισμός δεν εμπιστεύεται στους μαύρους και μελαμψούς ανθρώπους την καταπολέμηση της πατριαρχίας στις κοινότητές τους...

...Απαιτούμε μια έμφυλη πολιτική που κατανοεί ότι η “πατριαρχία” και η “ομοφοβία” δεν είναι χειρότερες στις κοινότητες μαύρων και μελαμψών, αλλά συναντώνται σε κοινωνίες, κουλτούρες και ανθρώπους σε διαφορετικές εκφάνσεις που μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο από ανθρώπους της περιοχής και τοπικές στρατηγικές...”

**“ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΕΞΙΣΜΟΣ.
Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΣ!”**
Από αντίφα διαδήλωση στην Κολωνία το γενάρη του 2016.

“Επειδή μια γυναίκα χαμογέλασε, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορείς να πας να καθίσεις δίπλα της και να την αγγίζεις” είπε η υπεύθυνη του προγράμματος στη δανία. “Προέρχονται από κουλτούρες όπου οι γυναίκες δεν είναι ισότιμες με τους άνδρες και αποτελούν κτήμα τους” σημειώνει νορβηγός επιστήμονας. “Το να υποχρεώνεις κάποιον με τη βία να κάνει σεξ δεν επιτρέπεται στη Νορβηγία, ακόμα και αν είσαι παντρεμένος με αυτό το άτομο” αναφέρει σχετικό εγχειρίδιο που διανέμεται στους μετανάστες στη νορβηγία. Δεν ξέρουμε πολλά από βόρεια ευρώπη και τι ακριβώς συμπεριφορά έχουν εκεί οι άντρες αλλά τα παραπάνω πραγματικά είναι λες κι έχουν γραφτεί για τους Έλληνες Άντρες. Ρε μήπως αυτό το πρόγραμμα πρέπει να κατέβει λίγο πιο νότια (αν τουλάχιστον εννοεί όσα λέει περί βίας εναντίον των γυναικών);

η συντακτική ομάδα του εντύπου σε αναμνηστική φωτο.

Κρυφό μήνυμα

Το παρόν έντυπο δεν έχει όλο το χρόνο του κόμμου στη διάθεσή του. Επίσης το έντυπο αυτό το θεωρούμε άλλο ένα (και ταυτόχρονα ένα άλλο) όπλο στον αγώνα ενάντια στα αφεντικά, το κράτος τους και τους κοινωνικούς τους συμμάχους. Οπότε δεν έχει σκοπό να υράψει τα γαμπάτα κείμενα ούτε να χαιρέται που βγάζει και καλά κάποια πρωτότυπη άποψη που τη υράψαμε πρώτοι εμείς και να αποσιπά ωραία σκόλια από τους αναγνώστες. Θέλουμε αναγνώστες που να έχουν τη διάθεση να κουράσουν το μυαλό τους σκεπτόμενοι τι γίνεται γύρω τους και περνώντας τις απόψεις μας από κριτικό. Θέλουμε αναγνώστες που να έχουν τη διάθεση να κουράσουν και τα μάτια τους διαβάζοντας αναλύσεις και σκέψεις που έχουν παραχθεί από το δικό μας στρατόπεδο, από ένα πλήθος επαναστατικών εργαζομένων χωρίς τα οποία η σκέψη μας και η δράση μας θα ήταν κατά πολύ φτωχότερη. Κοντολογίς, θέλουμε αναγνώστες που να έχουν τη διάθεση να παλέψουν για να αλλάξουν προς το καλύτερο οι συνθήκες για όλους τους από τα κάτω αυτής της κοινωνίας προσηπαθώντας να βάλουν εμπόδια στην ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών μας και των λακέδων τους. Ξέρουμε ότι η εποχή μας δεν ευνοεί το διάβασμα και την αυτομόρφωση, αλλά μια άχρηστη υπερουσαώρευση ιντερνετικών πληροφοριών χωρίς καμία απόπειρα ουσιαστικής σύνδεσης μεταξύ τους, που περνούν για μάλοια για γνώση. Ένα από αυτά θεωρούμε ότι είναι η έλλειψη σκοπού, ένα "και γιατί να μπω στον κόπο να διαβάσω δηλαδή;". Λοιπόν, όσο κι αν η καρδιά της γνώσης αυτή καθεαυτή είναι κάτι θετικό, όποιος το έχει αυτό καλώς, αλλά εμείς εδώ δεν προαβούμε κάτι τέτοιο. Σκοπός μας είναι η καταστροφή του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος. Για να το επιτύχουμε αυτό, μας αρέσει δε μας αρέσει, πρέπει να κατανοήσουμε τους τρόπους με τους οποίους μας κρατάει υποταγμένους, ποιο θεομώ συμβάλλουν στη διαίτησή του, ποιους μύθους μας έχει σπινώσει στο κεφάλι, ποια "αυτονομία" πρέπει να πάμουμε να βλέπουμε ως τέτοια και να τους επιθεθούμε με όλο μας το μένος και την αναίεσία που μπορούμε. Όλα τα παραπάνω τα υράφουμε για να πούμε στον καθένα και την καθεμία που επιλέξει να μπει στο παιχνίδι της εξέγερσης ενάντια σε αυτή την κοινωνία και τους εκμεταλλευτικούς και καταπιεστικούς της θεομώ, ότι αυτό δε θα γίνει πατώντας ένα enter στο pc. Όσο για το χόμπι της γνώσης, αυτό δεν έχει εφευρεθεί ακόμη (όπως είχε πει κι ένας σύντροφος), ούτε και πρόκειται. Οπότε οι παραπομπές που κάνουμε σε διάφορα βιβλία και κινηματικές δημοσιεύσεις δεν είναι για να δείξουμε πόσο διαβασιμότητα και μορφωμένοι είμαστε, αλλά τα διαλέγουμε και τα προτείνουμε μέσα από έναν ωκεανό γραπτιών διαφόρων ειδών, γιατί πιστεύουμε ότι θα βοηθήσουν νεότερους (και όχι μόνο) συντρόφους και συντρόφισσες να συγκροτήσουν μια πιο στέρεα αντιξουσιαστική αντίληψη που να είναι πραγματικά επικίνδυνη για το σύστημα και να μην αποικεί μια επιφανειακή κριτική "για να έχουμε να λέμε κι εμείς κάτι". Όσο για τη θεματολογία, δεν επιλέγουμε κάποια θέματα γιατί είναι πιο σημερινά από άλλα, αλλά αναγνωρίζοντας ένα γενικότερο κενό όσον αφορά την παραγωγή άποψης σε μια πληθώρα ζητημάτων, είναι και λίγο τυχαίος ο τρόπος επιλογής. Αυτό...